

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The American
BILLIONAIRE

GEORGIA LE CARRE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Amerikalı Milyarder

Georgia Le Carre

Contents

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46 Epilog](#)

[Yakında... Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Georgia Le Carre'nin Diğer Eserleri](#)

Birinci Bölüm

Pippa

<https://www.youtube.com/watch?v=IR93L8sUMNg>

-Sana umutsuzca bağlı-

Vay canına! Mason's Bar bu gece çok hareketli. Hoparlörlerden gelen bas sesleri kemiklerinize işliyor ve en utangaç insanları bile ritme uymaya teşvik ediyor. Ama burada ter kokusu yok. Klasik bir tıraş losyonu, pahalı bira ve bana hindistancevizi vücut yağı hatırlatan tatlı bir koku var. Şık kehribar rengi ışıklar barın arkasındaki aynalara yansıyor ve dans pistinin kenarındaki masalara altın rengi kıvılcımlar saçıyor.

İşte ben de buraya giriyorum.

En iyi iki arkadaşımınla bir tabureye oturmuşuz. Masada bir sonraki kokteyl turumuz ve yaklaşık sekiz tane fazla boş tekila bardağı düzgünce dizilmiş durumda.

"Hazır, hazır, başla," diye bağırır Sandra, yumruğunun kenarıyla masaya vurarak.

Elimin arkasındaki küçük tuz yığınına yalıyorum, bir shot içiyorum, bardağı yapışkan ahşap masaya vuruyorum ve

bir limon dilimini emiyorum.

Sandra, ben gözlerimi sıkıp ekşiliğe yüzümü buruştururken sevinç çılgılığı atar.

"Aferin, Pippa," diye onaylar. "Hadi, Lucy, sıra sende."

"Hayır, hayır, ben istemiyorum." Lucy başını sallar, pembe cinini yudumlarken dudaklarında bir gülümseme belirir. "Yarın ikiniz de pişman olacaksınız."

"Yarın, gelecekteki Pippa'nın sorunu," diyorum ve bir shot daha içiyorum, bu sefer bir limon dilimini alıp dişlerimi geçiriyorum. Asitliği beni titretse de yine de gülümsüyorum. "Bu gece tamamen şimdiki Pippa'ya ait ve o kızın bir görevi var."

Sandra yaklaşır, dudaklarının köşelerinde yaramaz bir gülümseme belirir. Kısa sarı saçları bir gözünün üzerine düşer, onu geri iter ve komplo kurarcasına fısıldar, "Ne tür bir görev?"

"Eğlenmek için bir görev," diyorum, sanki tüm odaya bir duyuru yapıyormuş gibi kollarımı açarak. "Saf, katıksız eğlence."

Sandra kıkırdar ve bardağını benimkine çarpar, ikimiz de Mai Tai'lerimizi bir yudumda içeriz.

"Sonunda," diyor derin bir nefes alarak. "Tam da senden istediğim enerji bu. Artık somurtmak yok, artık George Parker yüzünden şarabına ağlamak yok."

Lucy ona sert bir bakış atarken, ben kokteylimin ortasında donakalırım. Onun adını küfür gibi, keskin ve küçümseyici bir şekilde söylemiştir. Midem bulanır. Her zamanki gibi, sadece adını duymak bile beni etkiler. Birçok kez bunun olmaması için diledim, ama oluyor. Hala oluyor.

"George demişken," diyorum, iki arkadaşımın da alaycı bir şekilde gözlerini devirmesini görmezden gelerek.

Onun hakkında çok fazla konuştuğumu biliyorum, özellikle de içki içerken, ama elimde değil. Birisi sürekli aklınızda olduğunda, onun hakkında konuşmamak zor. Özellik , , , , ,

, , , , ,

Bu düşünce beni gizlice etrafa bakmaya itiyor. Barın uzak köşesinde, koyu renkli ceketli uzun boylu bir adam duvara yaslanmış, rahat ve kendinden emin bir duruş sergiliyor. George ile aynı tavırları var, bir eli cebinde, diğer elinde bir bardak bira ile orada duruyor.

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım! O mu?"

Lucy inliyor. "Pippa, bunu yapmayı bırakmalısın."

Sandra gözlerini kısarak benim bakışımı takip etti ve sonra kahkahayı patlattı. "Olmaz. O hiç de öyle değil. O adam en az elli yaşında. Saçları ağarmış. Ve bira göbeği var. Yine de George'dan daha iyi bir randevu adayıdır herhalde."

Gözlerimi kırıştıtırırım, tekiladan dolayı oda biraz bulanıklaşır. O haklı. Bu George değil. Tabii ki değil. Sanırım artık cumartesi geceleri Mason's'ta görülmek istemez. Benim oraya sık sık gittiğimi bildiği için. Yine de, onun haklı olduğunu görünce kalbimin sıkışmasını engelleyemem. "Eğlenmek" falan da buraya kadarmış.

"Yanlış alarm," diye mırıldanıyorum, istediğimden daha zayıf çıkan bir kahkaha atmaya zorluyorum kendimi.

Sandra şakacı bir şekilde koluma vurur. "Kızım, George gözlüğü takmışsın. Onu her yerde görüyorsun. O adam bir sokak lambası olsa bile, onun George olduğuna kendini ikna edersin."

Lucy, ortamı bozmak için kendini hazırlar gibi, içkisini dikkatlice masaya koyar. "Pippa, bunu konuşmuştuk. Artık hayatına devam etmelisin. O geri dönmeyecek."

Küçük siyah pipetle kokteylimi karıştırırken, ezilmiş buzun dönmesini izlerim. "Ama biz birlikte iyiydik. Değil mi?"

"Sen söyle. Onunla çıkan sendin," der Lucy, pek yardımcı olmayan bir şekilde.

"Hayır," der Sandra, ona sert bir bakış atarak.

Lucy omuz silker. "Ne? O sordu."

Sözlerim durduramadan ağzımdan dökülür. "Şey, biliyorsunuz, biz birlikte iyiydik. Öyle olduğumuzu biliyorum. Aslında, birbirimiz için mükemmeldi. O sağladı. Güvenilirdi. Bilmiyorum, ev gibi. Bilirsiniz..."

Uzun bir günün ardından kapıdan içeri girip ayakkabılarını çıkarınca her şeyin yolunda olduğunu hissettiğin o duygu var ya?

Lucy iç çeker. "Pippa..." diye başlar, ama sözünü kesmesine izin vermem.

"Ve evet," diye devam ettim, çünkü o iç çekişin ne anlama geldiğini biliyordum. "Belki seks biraz... şey, sıradandı."

Sandra mojitosunu neredeyse boğazına kaçırıyor. Garsonun bize yeni kokteyller getirdiğini neredeyse fark etmiyorum.

"Sade mi?" diye tekrarlar Lucy.

"Vanilya," diye itiraf ettim, yanaklarım biraz kızarıırken bardağımın sapıyla oynuyordum. "Ama seks her şey değildir - aslında, dürüst olmak gerekirse, bence seks çok abartılıyor. Vanilya ile çok rahat yaşayabilirim. Vanilyayı severim. Dondurucuda vanilyalı dondurma var. Vanilya güvenilirdir. Ne alacağını tam olarak bilirsin ve çok rahatlatıcıdır. Güvenlidir. George da güvenliydi. O benim ruh ikizim."

"Az önce 'dir' mi dedin?" Sandra kaşlarını çatarak sorar.

Geri çekiliyorum. Oh hayır, bu konuşma çok hızlı bir şekilde kötüye gidiyor.

Lucy bana bir bakış atıyor. Hoşlanmayacağımı bildiği bir şey söylemek üzereyken kullandığı yumuşak, sabırlı bakış. "Eğer o senin ruh ikizinsen, Pips, numaranı engellemezdi."

"Eski sevgilisi yüzlerce mesajla uykusunu mahvetmeyi bırakmadığında, zavallı adam ne yapmasını bekliyorsun?" Sandra alaycı bir şekilde sorar.

Bu sözler olması gerekenden daha fazla canımı yakıyor. Onları kaburgalarımın altında bir çürük gibi hissediyorum. "Ben sadece bir kez yaptım," diye itiraz ediyorum.

Sandra ve Lucy ikisi de başlarını geriye doğru çekiyorlar.

"Tamam, belki birkaç kez," diye kabul ediyorum. "Ama sarhoştum ve sadece... sesini duymak istedim. Bu gerçekten o kadar kötü bir şey mi?"

Sandra yüzünü buruşturur. "Pippa Fairfax, sabahın üçünde ona bir mesaj attın. Birlikte olalım diye yalvardın."

Yüzümü ellerimle kapattım. "Tanrım, hatırlatma."

"Peki ya sabah altıda ona mesaj atıp, ikinizin birlikte shepherd's pie yaptığınız zamanı hatırlayıp hatırlamadığını sorduğun zaman ne olmuştu?" diye hatırlatır Lucy yardımsever bir şekilde.

Utanç içinde parmaklarımın arasından bakıyorum. "Yapma."

O sakın bir şekilde cinini yudumlar. "Ne? Sadece gerçeği söylüyorum."

Sandra sandalyesine yaslanıp başını sallar. "Açıkçası Pips, o buna değmez. Seni çok seviyorum ama George? O sıkıcıydı. İyi biriydi, evet, ama tanrım, çok sıkıcıydı. Üzerine biraz tereyağı sürülmüş soğuk tost gibi biriydi."

"Kuru tost hafife alınır," kokteylimin içine mırıldandım.

"Sadece aç olduğunda," diye karşılık verdi Sandra.

Ona sert bir bakış attım, ama arkasında gerçek bir öfke yoktu. O iyi niyetliydi. İkisi de öyleydi. Yine de göğsüm ağrıyordu.

Bana göre George sıkıcı değildi. Hiç de değil. O istikrarlıydı. Ve sakindi. Çok güzel bir sakinlikti. Günümüzde nadir bulunan bir özellik. Birlikte hayat kurabilirsin türden bir adamdı. Belki onunla birlikte olmak bana etrafımda havai fişekler patlıyormuş gibi hissettirmiyordu, ama her şeyin her zaman patlayıcı olması gerekmez

... her zaman. Neyse, patlamalar söner. Patlamalar insanları incitir. George tutarlıydı ve uzun vadede bu daha iyi değil mi? İçkimin bir yudumunu daha alıyorum, alkol dilimi daha da gevşetiyor.

"Anlamıyorsun. O benim için mükemmeldi."

Lucy, camına tırnaklarıyla hafifçe vurarak, ifadesiz bir yüzle konuşmaya devam etti. "Dürüst olalım, Pips. Adam seni terk etti ve bir daha denemek istemediğini açıkça belirtti. Bu değersiz adama ne kadar tutunursan, o kadar kötü hissedeceksin."

Tartışmak için ağzımı açtım ama Sandra elini sallayarak sözümü kesti. "Tamam, bu kadar karamsarlık yeter. Bu gecenin eğlenceli geçmesi gerekiyor, unuttun mu?" Bana bir shot daha uzattı. "İç. Ve onun adını kutsal bir ilahi gibi söylemeyi bırak.

kutsal ilahi gibi söylemeyi bırak. George, şimdiye kadar icat edilmiş en sıkıcı isim."

"George adında krallar da var," diye savunmacı bir şekilde mırıldanıyorum.

xml-ph-0002@deepl.intern

Sandra sipariş verir.

Shotu bir dikişte içiyorum. Güçlü ve parlak kırmızı, tadı tarçın gibi. Ayrıca başımı biraz döndürüyor. İyi. George'u unutmamı sağlamalı. Onun hakkında konuşmaktan vazgeçemediğim için kendimden nefret ediyorum. Arkadaşlarımı sıkıyorum, biliyorum. Kahretsin, kendimi bile sıkıyorum, ama elimde değil.

"Ama sence de insanlar bu günlerde çok kolay pes etmiyor mu?" diye soruyorum, bardağımı masaya koyarken. "İlişkiler emek ister. Belki de bizim ilişkimizin ne kadar özel olduğunu fark ettiğinde geri döner ve ilişkimizi yürütmek ister. Sonuçta o güvenilir biri. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

Lucy içkisine doğru inliyor. "Tanrım, yine başlıyoruz."

Sandra eğilir, yüzünde muzip bir gülümsemeyle. "Onun güvenilir neyini özlüyorsun? Banka hesabını mı? Netflix şifresini mi?"

"Ayrı banka hesaplarımız vardı," diye ters bir şekilde düzeltiyorum. "Gerçekten bilmek istiyorsan, onun sarılmalarını özlüyorum. Ve kahkahasını. Ve benim geleceğimi bildiğinde her zaman su ısıtıcısını açmayı hatırlamasını."

Sandra sahte bir bayılma numarası yapar. "Oh, kes şunu. Beni de ona aşık edeceksin."

Lucy gözlerini devirir. "Tanrı aşkına, Sandra. Onu cesaretlendirme."

Ama Sandra sadece kıkırdar ve bir shot daha içer. "Ne? Sadece, güvenilir bir şekilde su ısıtıcısını açmak bir erkekte nadir bulunan bir özellik diyorum."

Gülüyorum, ama titriyor. "Aynen öyle. Anlıyorsun," diyorum, alaycı tonunu kasten görmezden gelerek.

"Hayır," diye Lucy kesin bir şekilde araya girer. "Anlamadı. Sen de anlamadın. Pips, o senin ruh ikizin değildi. O senin güvenlik ağındı. Ve şimdi o gitti, sen de sallanıyorsun ve bu rahatsız edici, ama yaşayacaksın. Hatta, gelişeceksin."

Sandalyenin arkasına yaslanıp, bir çocuk gibi somurtuyorum. "Başarılı olmak istemiyorum. George'u istiyorum."

Sandra ve Lucy başımın üzerinden birbirlerine bakiştılar. Çok iyi bildiğim o sessiz en iyi arkadaş sohbeti. Sonra Sandra içkisini bir dikişte içti, bardağı masaya koydu ve ellerini çııptı.

"Tamam," diyor, sesi canlı ve kararlı. "Üzgün Pippa'ya son verdik. Yeni kural: Bu gece George hakkında konuşmak yok."

Tartışmak için ağzımı açtım ama o bana başka bir shot uzattı ve ben de onu yudumladım.

"Hayır. Bir kelime daha yok. Aslında," diyor sııtarak, mavi gözleri yaramazlıkla parıldıyor. "Küçük bir oyun oynayacağız."

İkinci Bölüm

Pippa

"Oyun mu?" diye soruyorum, şüpheyle. Sandra'ya, sanki hepimizin profesyonel sılıkla atlama yapmamızı önermiş gibi gözlerimi kısıyorum. "Ne tür bir oyun?"

Sandra, kremayı keşfeden ve hepsini tek başına içmeyi planlayan atasözündeki kedi gibi sırtıyor. Ellerini masaya vurarak, masanın üzerinde duran boş shot bardaklarını birbirine çarptırıyor.

"George Parker hakkında sızlanmayı nihayet bırakmanı garanti eden türden bir oyun," diyor.

George'u düşünmemi engelleyebilecek hiçbir şeyin olmadığını düşünüyorum, bir oyun ise hiç söz konusu bile olamaz, ama şimdi Lucy canlanıyor, şimdiden ilgisini çekmiş ve sayıca azınlıkta olduğumu görüyorum.

"Şimdiden hoşuma gitti," diyor Lucy gülümseyerek.

"Oh hayır. Olmaz. Siz ikiniz komplo kurmaya başladığınızda, ben ya aşağılanırım ya da sarhoş olurum ya da her ikisi birden olurum," diye inleyerek söylüyorum, ama Sandra'nın Lucy'yi kendi tarafına çektiği için artık çok geç olduğundan korkuyorum.

Sandra alaycı bir ciddiyetle beni işaret ediyor. "Biz mi seni küçük düşürüyoruz? Sen bunu kendin çok iyi yapıyorsun."

"Bu hiç de rahatlatıcı değil," diye mırıldanıyorum.

Beni görmezden gelir ve oyununu büyük bir heyecanla açıklamaya başlar. "Tamam, bu oldukça basit bir oyun. Adı 'gerçek blitz'."

Lucy kaşlarını kaldırır. "Bu uydurma gibi geliyor," der.

"Tabii ki uydurma. Bütün oyunlar uydurmadır. Ne, Monopoly tarlalarda yetişir ve Scrabble Kuzey Amerika'ya özgü mü sanıyorsun?" Sandra cevaplar ve Lucy onaylayarak başını sallar. "Güven bana, harika olacak. İşte nasıl oynanacağı. Sana on soru soracağım, arka arkaya, hızlıca. Dürüstçe ve tereddüt etmeden cevap vermelisin. Tarafsız hakemimiz Lucy, tereddüt ettiğine veya yalan söylediğine karar verirse, bir puan kaybedersin. Hızlı ve dürüstçe cevap verirsen, bir puan kazanırsın. Cevap vermeyi reddedersen, yirmi puan kaybedersin. Sıra sana geldiğinde, benim için de aynı şey geçerli. Sonunda, en çok puanı alan kazanır."

Lucy sandalyesine yaslanarak, önemli bir hava ile cinini yudumladı. "Hakem olmayı kabul edebilirim. Ve adil olacağım. Muhtemelen."

Sandra ona bir bakış attı. "Adil olsan iyi olur. Bu yüksek riskli bir yarışma."

İkisine de kaşlarını çattım. "Tam olarak neyin peşindesiniz?"

Sandra'nın sırtışı kötücül bir hal alır. "Kazanan, kaybeden için bir ceza belirler."

Daha dik oturup başımı sallarım. "Kesinlikle olmaz. En son ceza verdiğimizde, Hyde Park'ta tutu giyip orman perisi olduğumu haykırarak koştum."

Lucy bu anıyı hatırlayarak gülümser. "Güzel bir gündü," der hayalperest bir şekilde.

"Belki senin için öyleydi. Benim için ise çok soğuk ve son derece utanç vericiydi," diye hatırlatırım. "Ve köpeğini gezdiren bir adam vardı, benim akıl sağlığımdan gerçekten endişe duyuyor gibiydi."

Sandra itirazlarımı eliyle savar. "Rahatla. Eğlenceli olacak. Ayrıca, bu gece benim gecem olduğu için beni eğlendirecek bir şeye ihtiyacım var

. Bunu eğlence olarak düşün. Kim bilir, belki kazanırsın ve benden intikamını alırsın."

Bunun olacağını hiç sanmıyorum. Sandra'nın filtreleme yeteneği çok zayıf ve ne sorarsam sorayım, gerçeği söylemekten çekinmeyeceğinden korkuyorum. Ben ise ondan biraz daha çekingenim. Ama ikisi de bana hevesli, umut dolu gülümsemelerle bakıyor. Tanrım, onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Kokteylimin içine inleyerek içiyorum.

"Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır," diye bağıyorlar hep bir ağızdan, ikisi de son derece kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Lucy tatlı bir sesle ekliyor: "Hadi ama Pips. En kötü ne olabilir ki?"

"Ünlü son sözler," diye mırıldanıyorum.

Ama Sandra, şeytani bir deha gibi ellerini ovuşturmaya başlamıştır bile. "Tamam o zaman. Oyunu ben icat ettiğim için, ilk soruları ben soracağım."

"Neden ilk sen başlıyorsun?"

"Çünkü ben öyle dedim." Masadan bana sırtarak bakar. "Hazır mısın?"

"Hayır."

"Çok yazık. Birinci soru: Son kırk sekiz saat içinde Instagram'da George'u takip ettin mi?"

O konuşmaya başlar başlamaz ağzım kurur. Ağzımı ıslatmak için içkimin bir yudumunu içerim. Bu büyük bir hatadır. O soruyu bitirdiğinde, içkime boğulmak üzereyim.

"Bu haksızlık," diye
bağırırım. "Bu bir cevap
değil."

Lucy hakem elini kaldırır. "Zaman doluyor, Pippa."

Somurtuyorum. "Tamam. Evet, tabii ki takip ettim."

Sandra kıkırdar . . . " . . . tereddüt ettin . . .

Bu zaten bir puan kaybı."

Ben itiraz etmeden önce, avucunu bana doğru uzatıp bir kaşını uyarıcı bir şekilde kaldırdı. Bir sonraki soruyu kaçırmamaya kararlı olarak, biraz daha dik oturdum.

"İkinci soru. Geçen hafta sonu George'a 'Senin aptal suratını özledim' diye bir mesaj attın mı, atmadın mı?"

Lucy nefesini tutar. "Lanet olsun, Pippa, yapmadın değil mi?" Yüzüm kızarır. "Belki."

"Soruyu kaçırdığın için bir puan daha kaybettin," der Sandra zaferle.

Ve Sandra, "500 pound için bir yabancıнын ayakkabısını yalar mısın?" ve "Postacını hiç hayal ettin mi?" gibi giderek daha saçma sorular sormaya devam eder. (Kayıtlara geçsin, cevaplarım hızlı ve doğrudur: hayır ve hayır. Ama bu arada Lucy, tereddüt ettiğimi düşündüğü her seferinde hayali bir düdük çalarak keyifleniyor.

Sıra bana geldiğinde, büyük ölçüde kaybediyorum ve kazanmak istiyorsam çok alçakça davranmam gerekecek.

"Tamam, Sandra," dedim, gözlerimi kısarak. "Sıra bende. Birinci soru. Peter May'i hiç öptün mü?"

Sandra'nın ağzı açık kalır. "Ne? Hayır. Kesinlikle olmaz. O benim patronum, Tanrı aşkına."

Lucy başını eğdi. "Bu çok hızlı bir cevaptı. Neredeyse fazla hızlı."

Sandra ona sert bir bakış attı. "Sakın yapma."

Lucy sırtlıyor. "Çok hızlı cevaplar için puan düşürülmeyecek."

Oyun devam eder, biz gerçekleri ve suçlamaları paylaşırken kahkahalarımız müziğin sesini bastırır. Ama Sandra'nın aşk hayatına birkaç iyi darbe indirmiş olsam da, kendimi daha da geride kaldığımı hissediyorum.

Sonunda Lucy, bir yargıç kararını açıklarkenki gibi ellerini çırpır. "Bu kadar. Oyun bitti. Ve kazanan..." Dramatik bir etki yaratmak için sözünü uzatır, hatta masaya hafifçe vurarak kendini alkışlar. "... Sandra Milton."

Sandra sandalyesinden fırlayarak, sanki Wembley'de Dünya Kupası finalinde hat trick yapmış gibi kollarını havaya kaldırır.

"Evet. Evet. Herkese teşekkür ederim. Bu zafer için çok çalıştım. Bunu hak ettim."

Ben ise somurtarak geriye yaslanırım. "Bu hileyle kazanıldı."

Lucy başını sallar. "Hayır. Sadece acımasız bir dürüstlüktü. Ve sen kaybettin."

Sandra masanın üzerine eğilir, sırtışı kesinlikle vahşidir. "Bu da demek oluyor ki, sevgili Pippa, cezayı sen çekeceksin."

Adil ve dürüst bir oyun olduğunu sanmıyorum. Sanırım kandırıldım. Midemde bir korku hissediyorum. "Şimdiden bundan nefret ediyorum."

"Çok seveceksin."

"Bundan çok şüpheliyim."

Sandra, Lucy ile bakışır ve ikisi de kahkahaya boğulur. Midem daha da ağırlaşır.

"Söyle bakalım," derim, kendimi hazırlayarak. "Bu sefer ne tür bir cehennem uydurdunuz?"

Sandra eğilir, sesi neşeli. "Cezan... birine çıkma teklif etmek. Burada. Mason's'ta. Bu gece."

Dehşet içinde ona bakarım. "Ne? Kesinlikle olmaz."

"Evet," diye araya girer Lucy, sinsi bir gülümsemeyle. "Sandra ve ben, sen üstünü değiştirirken şanslı kurbanı seçeceğiz."

Belli ki bunu önceden planlamışlardı. Bu beni daha da gerginleştiriyor. Muhtemelen sormamalıyım, ama bilmem gerek. "Giyinmek mi? Ne giyeceğim?" diye soruyorum, cevabı duymaktan korkarak.

Sandra kaşlarını oynatır. "Eski Cadılar Bayramı kostümümü giy. Geçen yıl burada vardiyamda giymiştim ve eve götürmeyi unuttum. Hala dinlenme odasındaki dolabımda duruyor."

Geçen Cadılar Bayramı'nda bara gelmedim. George sessiz bir gece geçirmek istediği için Sandra'nın hangi kostümü giydiğini bilmiyorum. Her ne giymiş olursa olsun, o kadar da kötü olamaz. Ama ikisinin de sırtışları beni şüpheye düşürüyor.

"Böyle giyinmiş olarak yapamaz mıyım?" diye yalvarıyorum.

"Hayır. Kural kuraldır," diyor Sandra şarkı söyler gibi.

"Eğer yapmazsan, onurunu da kaybedersin. Ve dürüst olmak gerekirse, George'a mesaj atmaya devam edersen kaybedecek pek bir şeyin kalmaz," diye ekliyor Lucy.

"Teşekkürler," diyorum, ikisine de öfkeyle bakarak. "Siz ikiniz çok kötüsünüz."

Sandra başını sallayarak onaylar. "Kötü ama eğlenceli. Şimdi lütfen dinlenme odasına geç."

Hâlâ homurdanarak, etrafımda çalan müziğin ritmine uyarak bara doğru ilerlerim. Peter May, her zamanki rahat gülümsemesiyle, uzun boylu ve geniş omuzlu bir şekilde barın arkasında durmaktadır. Tezgâhın sonuna geldiğimde, bana gülümser.

"Pippa Fairfax," diyor sıcak bir şekilde. "Bu gece ne tür bir sorun çıkarıyorsun?"

İnledim. "Sorma. Görünüşe göre, geçen yılki Cadılar Bayramı'nda Sandra'nın kostümünü giymem gerekiyor."

Gülümsemesi genişledi. "Ah, meşhur..." dedi ve sonra durdu. "Kendin gör."

Tanrım, bu ne böyle?

"Gel, seni dinlenme odasına alayım," diyor.

Barın arkasına geçip oradaki bir kapıdan içeri giriyorum. Yıllardır buraya geliyorum ama buraya ilk kez giriyorum. Peter, kapalı bir kapının üzerinde "müdürün odası" yazan kısa bir koridordan geçip, tuvalette oturan bir kişinin karikatürünün olduğu bir kapıdan geçiyor. Burası muhtemelen personel tuvaleti olmalı. Sonunda Peter kilitli bir kapıyı açıyor.

"Burası senin," diyor. "Sandra'nın dolabı ikinci kapı."

O bara geri dönüyor. Personel dinlenme odasının kapısını açıp içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Hafif bir kahve ve çamaşır suyu kokusu beni karşılıyor. Odanın ortasında dört plastik sandalyenin etrafını çevreleyen bir masa var. A

Arka duvarda birkaç dolap ve bir lavabo bulunan küçük bir mutfak bulunmaktadır. Tezgahın üzerinde bir su ısıtıcısı ve bir mikrodalga fırın bulunmaktadır. Dolaplar sağımda, küçük bir buzdolabının yanında bulunmaktadır.

Sandra'nın dolabını karıştırıyorum. İş üniforması – üzerinde Mason's bar logosu bulunan markalı bir tişört ve bir çift siyah pantolon bir tarafa düzgünce asılmış. Altında çalışma programı ve yıpranmış bir *The Shining* kitabı var. Ve sonra, dehşetle, parlak kırmızı kauçuğun parıltısını görüyorum.

Bu ne biçim bir kostüm böyle?

Boynuzlu ve tamamen uygunsuz bir şeytan kıyafeti hayal ediyorum, ama bu görüntünün gerçek durumun ne kadar kötü olduğunun yanında hiçbir şey olmadığını hemen anlıyorum. Onu çıkarıp açtığımda, uzun, kırmızı bir elbise olduğunu görüyorum, ama sıradan bir uzun, kırmızı elbise değil. Uzun eldivenlerle tamamlanmış, vücuda yapışan bir Jessica Rabbit elbisesi. Elbisenin içine sarılmış bir çift kırmızı topuklu ayakkabı, onu salladığımda yere düşüyor.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye dehşetle haykırıyorum.

Filmde hatırladığım kadar skandal bir şey. Elbisenin bacak kısmındaki yırtmaç o kadar yukarı çıkıyor ki iç çamaşırımın görünme tehlikesi var ve yakası da hiçbir şeyi tutmayacak şekilde tasarlanmış. Umutsuzlukla ona bakıyorum. Sadece dekoltemi göstermeyeceğim. Göbek deliğimi de göstereceğim.

Yine de, ceza cezadır.

İç çekiyorum. Belki giydiğimde o kadar da kötü olmaz. On uzun dakika sonra, kendimi içine sıkıştırmış durumdayım. Sanki bir santim daha uzayacakmış gibi kumaşı çaresizce çekiyorum. Göğüslerim neredeyse dışarı çıkacak ve bacağımdaki yırtmaç utanç verici bir kaza yaşanacakmış gibi görünüyor. Sandra için sorun yok, o daha uzun boylu olduğu için yırtmaç o kadar da kötü görünmezdi. Göğüsleri de bu elbiseye rahatça sığacak kadar sevimli ve dik. Benimkiler ise tam tersi, sanki elbiseden kaçmaya çalışıyorlar gibi görünüyorlar.

Duvardaki çatlak aynada yansımamı görüyorum ve inliyorum.

"Çocukların doğum günü partisinde striptizci gibi görünüyorum," diye mırıldanıyorum.

Bu kıyafetin tek iyi yanı, kırmızı, dalgalı saçlarımın, elbisenin altındaki peruğu takmam gerekmeden bu role uygun görünmesi. Kaşıntılı peruklardan nefret ederim ve kendi saçlarım mükemmelken Sandra bile peruk takmam gerektiğini söyleyemez.

Belki eldivenleri ve ayakkabıları giydikten sonra elbise daha iyi görünecektir. Eldivenleri giyip korkutucu derecede yüksek topuklu ayakkabıları giydim, ama ikisi de işe yaramadı. Korkunç görünüyorum! Saçma sapan bir korkunçluk. Nefesimi tutup koridora çıktım ve Peter'ı çağırdım. Sandra'yı getirmesini istiyorum. Bu kıyafetle dışarı çıkamam. Benim halimi gördüğünde, mutlaka mantıklı davranacaktır.

Peter bardan çıkar, ellerini havluyla siler. Beni görünce donakalır. Ağzı açık kalır. Bir an için boğulduğunu sanırım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, ama bunun göğüslerimi daha da dengesiz hale getirdiğini fark ediyorum. Korkutucu bir şekilde. Hemen ellerimi yanlarıma indiriyorum.

"Öyle bakmayı kes," derim sinirlenerek. "Ne kadar gülünç göründüğümü bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerini kırıştırır, sonra boğazını temizler, ama kulaklarının uçları kızarmıştır. "Üzgünüm. Ben sadece... sadece... vay canına. Beklediğim şey bu değildi. Ve sen hiç de gülünç görünmüyorsun."

Ona utançla bakarım. "Sandra'yı çağır. Hemen."

Üçüncü Bölüm

Pippa

Sandra kapıda şeytan gibi belirir, gülümsemesi o kadar geniştir ki, yüzünü ikiye bölmemesine şaşırırım. Bana bir bakış atar ve memnuniyetle sırtar.

"Oh, canım. Muhteşem görünüyorsun."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Ne?"

Gözleri heyecanla parıldayarak vücudumun her yerini süzer.

"Kesinlikle muhteşem görünüyorsun, Pippa."

"Hayır, değilim. Gülünç görünüyorum."

Jessica Rabbit elbisesini milyonuncu kez çekiyorum, ama bu anlamsız bir hareket çünkü aslında çekecek fazladan bir kumaş yok. Yakası, eğer buna yakası denebilirse, zaten canını dişine takmış durumda.

"Bu kıyafetle dışarı çıkmayacağım," diyorum kararlı bir şekilde.

Sandra ellerini dramatik bir şekilde beline koyuyor. "Oh evet, oraya çıkacaksın. Harika görünüyorsun. Benim giydiğimden çok daha iyi."

"Hayır, öyle değilim, ama en kötüsü bu bile değil. Göğüslerim dışarı çıkmasın ya da bacak aralığından külotum görünmesin diye hareket etmeye cesaret edemiyorum."

Sandra, elini umursamazca sallayarak endişelerimi bir kenara itiyor. "Çok fazla endişeleniyorsun. Çalıştım bir bütün

Geçen yıl Cadılar Bayramı'nda o şeyde vardiyam vardı ve hiçbir şey çıkmadı. Ama normalden çok daha fazla bahşış aldım. Hadi, gidelim artık.

Kafamı o kadar sert sallıyorum ki, kafamın yuvarlanmaması şaşırtıcı. "Kesinlikle olmaz. Hayatta olmaz. Başka bir ceza alırım. Başka her şeyi yaparım. Bir ay boyunca barın tuvaletlerini temizlet. Çiğ soğan yedir. Ama bunu yapma."

Gülümsemesi keskinleşir. "Bunu yapmayı reddedersen, bir sonraki ceza daha kötü olacak."

Omurgamdan bir ürperti geçer. "Daha mı kötü? Nasıl daha kötü olabilir ki?"

Sandra kapı çerçevesine yaslanır, mavi gözleri saf bir yaramazlıkla parlar. "Bir bakalım. Oxford Caddesi'nde yürümek olur. Tamamen böyle giyinmiş olarak. Gün ortasında, ayık alışverişçilerle dolu bir zamanda."

Ona bakıyorum, bu düşünce beni dehşete düşürüyor. "Bunu yapmazsın."

"Oh, yapardım," diyor Sandra. Kollarını kavuşturuyor, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var. "Ee, ne yapacaksın Pippa? Birkaç sarhoş yabancıнын önünde kendini rezil mi edeceksin, yoksa şüpheli bir kabareye seçmelere katılıyormuş gibi güpegündüz Oxford Caddesi'nde havalı havalı yürüyecek misin?"

Alnımı serin duvara dayayarak inlerim. Anneler çocuklarının gözlerini kapatırken, bu elbiseyle Zara ve Boots'un önünden geçip durduğum görüntüsü, yerin dibine girmek istememe yetiyor. O haklı. Bunu asla unutamayacağım. Muhtemelen birinin TikTok derlemesinde "Londra'da Utanç Verici Anlar" başlığı altında yer alacağım. En azından burada yarı sarhoşum ve cesaretimi toplayabiliyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyorum. "Bar. Barı seçiyorum."

Sandra ellerini çırpıp ve küçük bir dans yapar. "Aferin kızıma."

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır. Beni seviyorsun."

Ona kötü bir bakış atarım. "Şu anda sevmiyorum."

Beni görmezden gelerek, dinlenme odasından çıkar ve ona doğru yürümemi ister. "Tamam. Omuzlarını geriye çek. Göğsünü dışarı çıkar, gerçi bu konuda pek yardıma ihtiyacın yok." Gözleri aşağıya kayar ve ıslık çalar. "Vay canına, Pippa, bunlar yerçekimine meydan okuyor."

Sanki benim kişisel talim çavuşummuş gibi davranıyor. Kollarımı kavuşturuyorum, bu da sadece dekoltemi daha da aşağı indiriyor. "Sandra," diyorum yalvaran bir ses tonuyla.

"Kendine güven," diyor kararlı bir sesle. "Oradaki her erkek Jessica Rabbit'i hayal etmiştir. Şimdi onların hayallerini gerçekleştirebilirsin."

İnlerim. "Sence bu gerçekten özgüvenimi artırıyor mu?"

"Evet. Bana güven. Dik yürü, kalçalarını sallayın, ve sana söz veriyorum, oradaki tüm erkekler sana hayran kalacak."

Bu konuda tartışmak istiyorum, ama sonra Peter'ın yüzü aklımdan geçiyor. Bana attığı bakış şok dolu bir bakıştı, evet, ama orada başka bir şey de vardı. Onu buraya geldiğimiz onca yıl boyunca onda hiç görmediğim bir şey. Gözleri üzerinde durmuş, hatta kararmıştı, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi.

Bu anı, içimde en ufak bir güven kıvılcımı uyandırıyor. Belki Sandra haklıdır. Belki bunu başarabilirim. Bu düşünce ve damarlarımda dolaşan alkolün etkisiyle başımı sallıyorum.

"Tamam. Peki. Yapacağım," diye pes etmiş bir iç çekişle söylüyorum.

Sandra tekrar alkışlar ve mutlu bir çocuk gibi sevinç çığlıkları atar. "Aferin kızıma. Son bir şey daha var." Cebinden bir ruj çıkarır ve dudaklarıma acı kırmızı ruju sürmeye başlar. Geriye yaslanarak yaptığı işi inceler. "Hmmm... Gerçekten de Jessica Rabbit'in mükemmel dudaklarına sahipsin. Hadi o zaman, şanslı kurbanını bulalım."

Koridorun sonuna geliriz ve o durur. Ben beklerken, o bara açılan kapıdan dışarı bakar ve avını gözleyen bir avcı gibi odayı tarar. Ben

sinirli bir şekilde arkasında durdum, dinlenme odasına geri koşup kapıyı paspas kovanıyla barikatlamak için duyduğum dürtüye direndim.

"Orada," diyor sonunda, odanın karşısını işaret ederek.

Parmağını takip ediyorum ve neredeyse kendi dilimle boğuluyordum.

Köşedeki bir masada, gölgede yarı gizlenmiş, sanki parlak bir dergiden çıkmış gibi görünen bir adam oturuyor. Boyu uzun, omuzları geniş. Bu mesafeden bile takım elbisesinin oldukça pahalı olduğunu anlayabiliyorum. Tamamen şık kömür grisi, altında ise bembeyaz bir gömlek. Bir kolunu koltuğun arkasına atmış, diğer elinde ise kehribar rengi bir içkiyle oturmuş, rahat görünüyor. Yine de otoriteyi yansıtıyor.

Saçları koyu renkli, hafifçe dağınık, ama bu dağınıklık, çaba sarf etmeden elde edilmiş gibi görünmek için kasıtlı olarak yapılmış. Ve yüzü... Tanrım, yüzü! Sanki Doğa Ana onu kadınlara bir armağan olarak kendi elleriyle yaratmış gibi. Güçlü çene, keskin elmacık kemikleri ve günahkar şeyler için yaratılmış bir ağız. Ama beni asıl etkileyen gözleri. Kalabalık barda bile, gözlerindeki yoğunluğu görebiliyorum. Parlak zümrüt yeşili gözleri, ama o anda, güzel yüzü gergin, tehlikeli ve - benim için kötü haber - tamamen yaklaşılmaz görünmesini sağlayan bir somurtkan ifadeyle donmuş durumda.

Kalbim sıkışıyor.

"O olmasın," diye panik içinde fısıldadım. "Hadi ama San. O olmasın.

Lütfen."

Sandra sırtıyor. "Oh evet. O."

Kafamı şiddetle sallıyorum. "O benim tipim değil."

"Delirdin mi? O herkesin tipi."

"Ben onun tipi değilim," diye sertçe karşılık veriyorum.

"Ona çıkma teklif etmeden bunu bilemezsin, değil mi?" diyor kararlı bir şekilde.

Lucy, Sandra'nın bara doğru baktığını fark eder ve kapıda bize katılır. Sandra seçilen hedefi gösterir ve onu görünce gözleri büyür.

"Vay canına, çok yakışıklı."

"Aynen," der Sandra gülümseyerek. "O mükemmel bir hedef."

Sandra'nın kolunu çaresizce tutuyorum. "Hayır, değil. Benim için değil. Ona bir bak. O... o çok yakışıklı. Fazla yakışıklı. Benden hoşlanmayacak. Haftada seksen saat çalışan, kahvaltıdan önce milyonlarca poundluk anlaşmalar yapan ve kendilerine asla ketçap dökmeyeceklerini bildikleri için ipek bluz giymeye cesaret eden kadınlarla çıkan türden bir adama benziyor."

Sandra, elini umursamazca sallayarak sözlerimi reddeder. "Detaylar. O doğru kişi."

Lucy başını eğip bunu düşünür. "Onda o yönetici köpekbalığı havası var."

İnlerim. "Gördün mü? O bana göre değil. Muhtemelen evde, mükemmel saçları ve güven fonu olan Camilla adında şık bir kız arkadaşı bekliyordur."

"Pippa Fairfax da oldukça şık bir isim," diyor Lucy.

"Ama ben şık değilim," diye sızlanıyorum.

"Ah, sen yaparsın," diyor acımasızca.

"Ya hayır derse?" diye soruyorum.

Sandra omuz silkiyor. "O zaman cezanın tamamlanmış olur. Zarar görmemiş olursun."

"Peki ya evet derse?"

Cheshire Kedisi gibi sırtlıyor. Neden sorup duruyorum ki? "O zaman gerçekten randevuya çıkmak zorunda kalırsın."

Ağzım açık kalır. "Anlamadım?"

Lucy eliyle gülümsemesini saklar. "Adil olan bu."

"Bu delilik," diye fısıldarım. "Asla evet demeyecektir. Ona bir bak. Takım elbiseli bir Yunan tanrısı. Ben ise... sadece benim. Lanet olası bir çizgi film kostümü içinde."

Sandra koluma hafifçe vurur. "Aynen öyle. Bu yüzden mükemmel. Hiçbir şey yapman gerekmeyecek. Ona çıkma teklif et, reddetmesine izin ver ve bitti."

Dudaklarımı ısırıyorum, kalbim deli gibi atıyor. O haklı. Bana evet demesi imkansız. Onun gibi erkekler

benim gibi kadınlara ikinci kez bakmazlar, özellikle de parodi gibi giyinmişken. Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiririm.

"Tamam. Yapacağım."

"Ve hile yapma. Onunla gerçekten çıkmak istiyormuşsun gibi baştan çıkarıcı olmalısın," diyor Lucy.

"Sen kimin tarafındasın?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor, sahte masumiyetle. "Kimsenin tarafında değilim, ama ben hakemim, bu yüzden işin doğru yapıldığından emin olmalıyım."

"Kırpıklarını kırp ve o mavi gözlerini kullan," diyor Sandra.

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, başlıyorum."

Sandra çığlık atarak Lucy'nin elini tutar. "Bu efsanevi olacak. Seni reddedemeyecektir."

"Delirdin mi sen? Bu kadar kaba ve açık davranış, en çaresiz erkekler hariç herkesi korkutup kaçıracaktır."

"Saçmalık. Erkekler sürekli peşinden koştuktan bıkmış durumda," diyor ve beni hafifçe ileri itiyor.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Boğazımı yutarım, Sandra'nın söylediği gibi omuzlarımı geriye doğru çekerim ve koridordan çıkıp bara geri dönerim.

Dördüncü Bölüm

Pippa

<https://www.youtube.com/watch?v=vVzA0-QeGnI>

-Hayatta kalacağım-

Barın arkasından çıktığım anda, odadaki hava bir anda değişiyor.

En azından öyle görünüyor.

Sanki biri ses seviyesini duraklatmış gibi, hoparlörlerden hala durmaksızın gelen bas sesi hariç. Kafalar dönüyor. Sohbetler kesiliyor.

Sanki tüm gözler üzerimdeymiş gibi hissediyorum ve bunun aslında doğru olmadığını bilsem de, pek çok kişi açıkça bana bakıyor. Bazıları şaşkın, ağızları açık kalmış durumda. Diğerleri ise sırtarak eğleniyor. Bardaki bir grup genç birbirlerine dirsek atarak, sanki dünyanın en komik şakasının son cümlesiymişim gibi beni işaret ediyorlar. Birkaç kadın ellerini ağızlarına kapatıp fısıldaşıyor, gözleri elbisenin üstünden aşağıya doğru kayıyor ve sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyorlar.

Sessizce küfürler mırıldanıyorum ve hepsi Sandra ve Lucy'ye yönelik. O lanet olası

cadılar.

Her adımda elbise daha da daralıyor, yırtmaç uyluklarımın üst kısmına sürtünüyor ve bu da burada ne kadar cildimin görüldüğünün farkına varmamı sağlıyor. Yine de çenemi dik tutuyorum ve kapıya doğru koşma isteğimi bastırmaya çalışarak Jessica Rabbit'in kendinden emin tavrını taklit etmeye çalışıyorum.

Benim için seçtikleri adam, kurbanım, küçük bir grupla köşe masasında oturuyor. Arkadan, tek görebildiğim, özel dikim takım elbisesinin geniş omuzları ve konuşmadan bile ortamı hakimiyeti altına alışı. Arkadaşları bir şeye gülüyorlar, seçtikleri içkileri yudumlarırken bardakları çınlıyor.

Gruba yaklaşırken, tek tek beni fark ediyorlar. Geriye taranmış sarı saçlı bir adam yanındaki adama dirsek atıyor. Ardından, yanındaki şık giyimli kadın başını benim yönüme çeviriyor. Gözleri yavaşça ve küçümseyerek üzerimde geziyor ve en ufak bir eğlence ifadesiyle içini çekiyor, ardından acıyarak gülümsüyor. Bana, kendini tamamen rezil edecek bir deliymişim gibi bakıyor. Yani, öyleyim, ama yine de bunu varsayması kabalık.

Kalbim çarpıyor. Geri dönmek istiyorum. Kaçmak istiyorum. Ama ceza cezadır. Diğer ikisi her zaman başarılılar. İlk başarısız olan ben olamam. Sandra'nın bunu Oxford Street'te tekrarlamakla tehdit ettiği an aklıma geliyor. Bu yüz kat daha kötü olur. Artık geri çekilemem. Derin bir nefes alıp, düşünülemez olanı yapıyorum.

Elimi kaldırıp kurbanımın omzuna dokunduğumda, elimin titrediğini ve seğirdiğini hissediyorum.

Biri, herhangi biri, beni şimdi öldürsün.

Dokunduğumda zaman yavaşlar ve yüzü görünür hale geldiğinde midem o kadar şiddetli bir şekilde altüst olur ki bayılacağımdan eminim. O parlak yeşil gözler. O uzun kirpikler. Erkeklerin böyle gözleri olmamalı.

Yasa dışı olmalı ya da en azından kalın harflerle bir tür uyarı yazısı bulunmalı.

DİKKAT: KARINÇALANMA VEYA GEÇİCİ FELÇE NEDEN OLABİLİR.

Tehlikeli gözleri büyüdü. Bir anlığına şaşkın göründü.

İyi. En azından şokta olan tek kişi ben değilim.

Yavaşça gözleri aşağıya doğru kayar ve göğsüme takılır. Tanrım, sanki eriyip bir su birikintisine dönüşecekmişim gibi hissediyorum. Soğukkanlılığımı korumam lazım. Sonra sert dudaklarının bir tarafı alaycı, tembel bir gülümsemeye bükülür. Böyle gülümsemek suç olmalı.

Başımı hafifçe eğip kirpiklerimin arasından ona cilveli bir şekilde baktığımda ağzım kurur. Çenesi kare şeklinde, yüzü temiz traşlı, saçları koyu ve kalın, ama onu haksız bir şekilde mükemmel gösterecek kadar dağınık. Bu kadar yakından bakınca, bu adamda çapkın bir çekicilik var. George'un çekiciliği gibi değil. İkisi kesinlikle zıtlar. George bu adama kıyasla neredeyse çocuksu görünüyor. Bu adam tamamen başka bir şey yayıyor, belki güç, kesinlikle tehlike ve ağzımı kurutan bir tür doğal karizma.

Lucy'nin bunu gerçek hale getirmekle ilgili söylediklerini hatırlayarak, başımı tamamen kaldırıp, sanki saçma bir parfüm reklamındaymışım gibi kirpiklerimi kırıpıyorum. Gözlerinde bir şey parlıyor. Tanrım, bu çok utanç verici. Konuşmaya başlıyorum. Sesim titriyor, ama zorla çıkarmaya çalışıyorum.

"Uh, benimle çıkmak ister misin?" diye soruyorum, içimden sesime ve kelime seçimime utanarak. Tanrım, Pippa, daha da aptalca olabilir misin?

Arkadaşları şaşkınlık içinde sessiz kalırlar. Acıyan kadın, sanki sessizce "Ah, tatlım, hiç şansın yok" der gibi başını bana doğru eğerek yumuşak, alaycı bir kahkaha atar. Ama sonra, herkesin şokuna, benimkinden daha fazla

, sandalyesine yaslanıp, beni bir an fazla süzdükten sonra tek bir kelime söyledi.

"Evet."

Ağzım açık kalır. "Bekle, ne?"

"Evet," diye tekrarlar. "Seninle çıkmak *isterim*." Sonra bana gülümser, mükemmel düzgün, göz kamaştırıcı beyaz dişlerini gösteren bir gülümseme.

Sesi alçak ve boğuk, son derece seksi. Ve sanki bu yetmezmiş gibi, eski filmlerdeki zor durumdaki genç kızlar gibi bayılmak istememe neden olan muhteşem bir Amerikan aksanı var. Ayrıca, "aşk" kelimesini vurgulamasını da kaçırmadım.

Masadaki herkes ona bakmak için dönüyor. Acıyan kadın tokat yemiş gibi görünüyor ve bu bakış bile tüm bu çileye değer.

Arkamda, barın diğer tarafındaki bir gruptan gelen kahkaha sesleri duyuyorum. Gergin bir şekilde oraya bakıyorum ve bana bakmadıklarını görünce rahatlıyorum, ama sonra birinin beni cep telefonu ile çektiğini fark ediyorum ve bu rahatlığımın çoğunu yok ediyor. Orada sessiz ve garip bir şekilde durduğumu fark edince yanaklarım kızarıyor.

Cebine uzanıp cep telefonunu çıkarır ve bana uzatır, yeşil gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz.

"Numaranı gir."

Bu bir rica değil. Bu lanet olası bir emir. Öfkelenmem gerekirdi, ama sessizce telefonunu alırken içimi garip bir heyecan kapladı. Kim sessiz otoritenin bu kadar çekici olabileceğini düşünürdü ki? Bunu kimseye yüksek sesle itiraf etmesem de. Numaramı yazarken parmaklarım titriyor. Ona cep telefonunu uzattığımda, ekrana, sonra bana bakıyor ve dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirliyor. Gözleri bana bunun bir şaka, bir bahis, bir oyun olduğunu bildiğini söylüyor, ama o da oyuna giriyor.

Bütün vücudumun yanmaya başladığını hissediyorum, ama zorla gülümsüyorum. Bütün vücudum adrenaline titriyor. Kalıp onunla sohbet etmeye çalışmalı mıyım, yoksa ne yapmalıyım, bilmiyorum, ama cezamı tamamladım ve kimse bunu yapmadığımı söyleyemez. Bu, gidip üstümü değiştirebileceğim, masama dönebileceğim ve utancımı içkiyle unutmaya çalışabileceğim anlamına geliyor.

Uzaklaşmaya başladığımda, barın ucunda duran bir grup erkek aniden alkışlayıp tezahürat yapmaya başladı. Biri ellerini ağzına götürüp bana doğru bağırdı.

"Devam et Jessica," diye bağıırır.

Diğerleri de ona katılır, yuhalar ve ıslık çalar. Utanç ve hayatta kalma içgüdüğü içimde çatışır. Kaçmak isterim, ama bu topuklu ayakkabılarla kaçamam, bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapar ve şakaya katılırım. Saçlarımı bir omzuma atıyorum, en seksi gülümsememi takınıyorum ve kalçalarımı sallayarak, kıçımı kasıtlı olarak sallayarak, sanki oranın sahibiymişim gibi abartılı Jessica Rabbit yürüyüşünü yapıyorum.

Bar patlar. Alkışlar, kahkahalar, ıslıklar. Hatta biri masaya bardakla vurarak davul gibi ses çıkarıyor. Odanın ortasına ulaşıyorum, teatral bir selam veriyorum ve sonra bu saçma ayakkabılarla olabildiğince zarif bir şekilde koşarak, Peter'a tekrar oraya gitmenin uygun olup olmadığını sormadan, dinlenme odasının güvenliğine geri dönüyorum. Kapı arkamdan kapandığı anda, göğsüm inip kalkarken kapıya yaslanıyorum.

"Hay sıçayım, bunu ben mi yaptım?" diye fısıldıyorum kendi kendime.

Kırmızı saten canavardan kendimi sıyrıp, minnetle kendi kıyafetlerime geri dönerken ellerim titriyor. Dar paça kot pantolon, ipek kaşkorse bluz ve kısa siyah deri ceket. Aynada yansımamı gördüğümde, saçlarımın biraz dağınık ve yanaklarımın kızarmış olması umurumda bile değil. Yine kendim gibi görünüyorum. Tanrıya şükür.

Sonunda bara geri döndüğümde, gürültü her zamanki cumartesi gecesi gürültüsüne dönmüştü. Kurbanım ve arkadaşlarının oturduğu masaya bakmadan edemiyorum, ama masa boş. Hepsi gitmiş, şükürler olsun.

Sandra ve Lucy masada beni bekliyorlar, ikisi de sadece kremayı değil, tüm mandırayı yemiş açgözlü kediler gibi sırtıyorlar. Sandra, oturduğum anda masanın üzerinden bana bir shot uzatıyor. O performanstan sonra iki kez söylemesine gerek yok. Shot'ı yudumluyorum, tadını neredeyse hissetmiyorum, sadece sıcaklığın mideye indiğini hissediyorum.

"Bizim Jessica Rabbit'imize. Harikaydın," diyor Sandra.

Lucy hala gülerek başını sallayarak onaylıyor. "Selamlama, Pippa. Selamlama beni öldürdü."

Ellerimle yüzümü kapatarak inlerim. "Buraya bir daha asla gelemem."

"Tabii ki gelebilirsin," diyor Sandra havalı bir şekilde. "Harikaydın. Herkes bayıldı."

"Biri videoya çekti," diyorum, hala dehşet içinde. "Lanet olası internete düşeceğim. Başlığı şimdiden görebiliyorum. Kızıl saçlı, cosplay felaketiyle bara çöküyor."

Lucy hala gülerek elimi okşadı. "İnan bana, çok beğenildin. Bununla gurur duy."

Yine inleyerek Sandra'nın bana verdiği bir sonraki shot'ı bir dikişte içiyorum. Bu seferki, mide bulandırıcı derecede tatlı Sambuca, ama neredeyse anında aşağılanma hissimin keskinliğini köreltiyor.

"Tamam," diyorum ve bardağı masaya vuruyorum. "Ama yemin ederim, o adamı bir daha görürsem, ikinizi de suçlayacağım."

Sandra kaşlarını oynatır. "Ona numaranı verdin, unutma. Düşündüğünden daha çabuk görebilirsin onu."

Suçluluk duyarak, bir an için George'u tamamen unuttuğumu fark ettim. Gözlerimi devirdim ve içkimi aldım. "Aramayacak, sen de başlama."

Kıkırdarlar ve böylece gece müzik, kahkaha ve tabii ki daha fazla içkiyle devam eder. Ve o yeşil gözlerin hatırası hala kafamda yanıp sönse de, kendime bunun önemli olmadığını söylerim. Çünkü o gözler ve pahalı takım elbise artık yok. Ve bu benim için gayet iyi.

Beşinci Bölüm

P ippa

<https://www.youtube.com/watch?v=mqFLXayD6e8>

-bu beni pek etkilemiyor-

Pazartesi günleri kötüdür. Onları tanımlayacak başka bir kelime yok. Saf, katıksız kötülük.

Küçük, tek yatak odalı dairemdeki masamda bacak bacak üstüne atmış oturuyorum, saçlarım kasıtlı olarak dağınık bir topuz halinde toplanmış. Beni tamamen saran yumuşak, bol bir kapüşonlu sweatshirt giymişim. Bu Pazartesi gününü katlanılabılır kılan tek şey bu. Tanrıya şükür, ben serbest grafik tasarımcıyım, yani evden çalışabiliyorum. Aslında her yerden çalışabilirim, ama pazartesi günleri genellikle evden çalışıp kendimi salmak anlamına geliyor.

Dizüstü bilgisayarına sanki bana kişisel bir hakaret etmiş gibi bakıyorum. Ekranın üzerinde imleç yanıp sönüyor, alaycı bir metronom gibi ilerleme kaydedemediğim süreyi ölçüyor. Bugün bir müşterinin logosunu bitirmem gerekiyor. Bir sağlık markası için şık, minimalist bir tasarım, ama şu ana kadar tek başarabildiğim şey: şu anda çok moda olan bir turkuaz tonu seçmek ve sonra onu silmek. Kafam bulanık, gözlerim kumlu ve beynim sürekli

Cumartesi gecesine geri dönüp duruyorum, sanki tekrar tekrar oynatılıyormuş gibi. Dün korkunç bir akşamdan kalma ile bunun bedelini ödediğimi sanıyordum, ama hayır, bu hediye vermeye devam ediyor.

Kafamda bir sahneyi tekrar tekrar oynatıp duruyorum. Jessica Rabbit elbisesini giymiş halim. Islıklar. Tezahüratlar. Mezarıma kadar peşimden gelecek abartılı yürüyüşüm. Ve o. Tehlikeli yeşil gözleri ve somurtkan yüzüyle o lanet olası yabancı. Onu düşünmek istemiyorum, ama yine de düşünüyorum.

Masamın üzerinde cep telefonum titreyerek beni düşüncelerimden koparıyor. Telefonu elime alıp ekrana bakıyorum. Sandra ve Lucy ile birlikte olduğum grup sohbetine mesajlar geliyor. Açıyorum, bunun bir hata olacağını zaten biliyorum.

Sandra: Günaydın Jessica. Yoksa internet efsanesi mi demeliyim?

Lucy'nin mesajı da gelmeden önce, yanıp sönen gözlü emoji belirince yüksek sesle inlerim.

Lucy: Ünlü olduğunu doğrulayabilirim. TikTok'ta senin bir videonu gördüm. Şimdiden 250 bin kez izlenmiş.

Midem düğümlenir.

Ne? "Hayır. Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyorum ve avuçlarımı yüzüme bastırıyorum.

Grup sohbetinden bir ping daha geliyor ve Sandra videonun bağlantısını göndermiş. Tereddüt ediyorum. Videoyu izlemek, o korkunç anları zihnime yeniden ve daha da canlı bir şekilde geri getirecek. Ama izlemezsem, durumun gerçekte ne kadar kötü olduğunu merak etmeye devam edeceğim. Morbid bir merakla bağlantıya tıklıyorum. Ve işte oradayım, muhteşem yüksek çözünürlükte. İlk başta kamera arkamda olduğu için çok kötü değil, ama sonra dönüp Mason's Bar'da o kanlı elbiseyle yürüyüşe başlıyorum, kalçalarım Strictly Come Dancing: The Adult Edition'ın seçmelerindeymişim gibi sallanıyor. Video, tam selam verirken kesiliyor.

Video yeterince kötü, ama yorumlar! Aman Tanrım! Daha da kötü. Çok daha kötü. Yorumları kaydırıyorum. Birkaç yorum var ile hiçbir şey ama ateş emojiler ve bir birkaç ile

gölme emojileriyle, kendime bunların benimle birlikte gülme insanlar olduğunu, bana gülme insanlar olmadığını söylemeye çalışıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, çoğunluğu aslında olumlu, ama nedense bu daha da utanç verici.

@GingerAndProud: Aman Tanrım, KRALIÇE

@PintsAndGiggles: Evlen benimle, Jessica Rabbit.

@ThatOneBloke: Beyler, o cesur. Saygı duyuyorum. Ve o göğüsler! Vay canına!

@SophieLou89: Ayıkken bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederim. Efsane. Yüzümü kapüşonuma gömüyorum.

"Bir daha yüzümü gösteremem," diye fısıldıyorum, yanaklarımın ısındığını hissederek.

Benim cep telefonum ping sesi çıkar, ve bu grup grup sohbet yine.

Sandra, bu sefer.

Sandra: Gurur duymalısın. Bak, ne kadar da yakışmış. Lucy: Sana ikonik olduğunu söylemiştik.

Sandra: Ayrıca, erkeğin çok seksi, gerçekten çok seksi. Ondandır haber aldın mı?

Cevap veremeden cep telefonum çalar. Annem arıyor. Cevap vermemeyi düşünürüm ama bu aptalca bir fikir. Ben cevap verene kadar aramaya devam edecektir.

"Merhaba anne," diyorum dikkatlice, zamanlamasının sadece bir tesadüf olduğunu ve videodan haberi olmadığını umarak. Sesinde şimdiden kahkahalar var ve daha adımı söylemeden videodan haberi olduğunu anlıyorum.

"Pippa Hart, seni yaramaz kız. Kabareye gizli bir yeteneğin olduğunu neden bana söylemedin?"

O kadar yüksek sesle inlerim ki, o da kahkahalar atar.

"Sen de mi? Lütfen o videoyu izlemediğini söyle."

"Oh, canım, tabii ki gördüm. Herkes gördü. June teyzen bana linki gönderdi. 'Bu bizim Pippa değil mi?' dedi. Ben de 'evet, o' dedim ve 'kırmızı ona çok yakışmış, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, canım, o rengi daha sık giymelisin' dedim.

"Bunu konuşmak zorunda mıyız?" diye inledim.

O gülüyor. "Ciddiyim tatlım. Sana çok yakışıyor.
Göğüslerinin hiç bu kadar...

Ben tokat bir bir el gözlerimin gözlerimin.
“ bitirme o "diyorum, onu keserek.

Hala yirmi yaşındaymış gibi kıkırdar. "Tamam, göğüslerini
unut.

Bana o adamdan bahset." "Adam
falan yok."

"Hadi ama. Takım elbiseli uzun boylu adama çıkma teklif
ettin.

Onunla ne zaman görüşeceksin?"

"Görüşmeyeceğim. Sanki gerçekten arayacakmış gibi. Bu... "
Sinirlenerek ellerimi tavana doğru sallıyorum. "Sadece bir
şakaydı. Bir meydan okumaydı. Hepsi bu."

"Hmm," diye mırıldanır, ikna olmamış bir şekilde. "Bence
oldukça yakışıklıydı. Ve eğer ararsa, en azından ona bir şans
verirsin, değil mi? Sen tam olarak ..."

O daha gençleşmeden sözünü kestim. "Anne, kapatmam
lazım. İşim var. Seni seviyorum, hoşça kal." "Hoşça kal,"
dedi.

Hala neşeyle kıkırdayan sesini duyarak telefonu kapatıyorum.

Cep telefonumu masama geri atıp logo tasarımına yeniden
odaklanmaya çalışıyorum, ama beynim buna izin vermiyor. Tek
görebildiğim, yeşil gözler ve onun masasındaki kadının acıyarak
gülümsemesi. Kaltak.

Saatler sonra, kalan tavuk ve salata ile yarım yamalak bir öğle
yemeği ve iki fincan kahve içtikten sonra, cep telefonum tekrar
titrer. Bu sefer grup sohbetinden gelen bir mesaj değil, bir
SMS'tir. Ve bilinmeyen bir numaradan gelmiştir.

Midem altüst oldu. George olabilir mi? Numarasını mı
değiştirdi? Beni engellemesinin zalimce olduğunu sonunda
fark etti ve aslında beni geri istiyor mu? Titreyen parmaklarla
ekranın kilidini açtım.

Bilinmeyen numara: Jessica, bu akşam saat sekizde
Mason's'ta buluşalım. Anlaşıldı.

Omuzlarım çöküyor. George değil. Peki kim? Roger. Roger
da kim? Roger adında kimseyi tanımıyorum.

Kalbim çarparken ekranımdaki kelimelere bakıyorum. George olamaz. George asla bu kadar emredici bir mesaj göndermez. Bu kadar küstahça. O daha çok, "Eğer çok meşgul değilsen, bir ara kahve içmek ister misin?" türünde biridir.

Emir veren tonu, sormaktan çok bildiren üslubu, bana bardaki adamı hatırlatıyor. Tanrım. O. O olmalı. Takım elbiseli adam. Bardaki yabancı. Bana gerçekten mesaj attı.

Sandalyeye yaslanıp, gözlerimi kocaman açarak, kafamda binlerce düşünce dolaşıyor. Bir yanım tüm bu saçmalığa gülmek istiyor, bir yanım çılgılık atmak istiyor, ama çoğunlukla bu mesajı hiç görmemiş gibi davranmak istiyorum. Sandra ve Lucy bilmiyorsa, gitmek zorunda değilim – o benimle iletişime geçmezse, cezamı çekmiş olurum. Mesajı silip hayatıma devam edebilirim ve bu utanç verici bölüm kapanır.

Kararımı verdim, cevap yazmaya başladım, parmaklarım klavyenin üzerinde duruyor.

Üzgünüm, hayır. Yapamam, yazdım.

Neredeyse gönder tuşuna basıyordum. Ama sonra göğsümde bir şey kıvrıldı ve kendimi bir kez daha George'u düşünürken buldum.

Numaramı engelleyen George. Sarhoşken yazdığım yalvaran mesajlarıma cevap verme zahmetine bile girmeyen George. Güvenilir ve güvenli olan, ama beni terk etmekte hiçbir sakınca görmeyen George. Ve bu düşüncelerle birlikte, ilk kez içimde bir dalga gibi yükselen öfke hissediyorum. Beni nasıl görmezden gelebilir? Bana böyle davranırken, neden onu özleyerek zamanımı boşa harcayayım ki?

Fazla düşünmeden, yazdığım mesajı silerim ve yerine sadece üç kelime yazarım.

Ben: Orada görüşürüz.

Gönder tuşuna basıyorum. Mesaj gönderilir gönderilmez paniğe kapılıyorum.

"Oh, lanet olsun. Oh, hayır. Oh, Tanrım." Kendimi tutuyorum, sanki bu durumu geri alabilecekmişim gibi sandalyemde sallanıyorum. Ama iş işten geçti. Evet dedim.

Gerçekten evet dedim. Bu çok kötü. Bu çok kötü.

Bütün öğleden sonra, barda tanıştığım adamla, Roger'la buluşmayı kabul ettiğim gerçeği dışında hiçbir şey düşünemiyorum. İmlecim boş ekranda suçlayıcı bir şekilde yanıp sönüyor, ama tek yapabildiğim bunun neden korkunç bir fikir olduğunu düşünmek.

O çok yakışıklı. Çok yoğun. George'a hiç benzemiyor. Benim gibi biriyle ilgilenecek biri değil. Bu açıkça bir şaka. Belki şu anda arkadaşlarıyla birlikte buna gülüyorlardır. Belki de beni reddetmek için gelmemi bekliyordur.

Ama bu doğru gelmiyor. O, zamanını böyle boşa harcayacak türde bir adam gibi görünmüyor.

Saat beşe kadar kendimi o kadar çılgına çevirdim ki, Sandra ve Lucy'ye mesaj atıp tavsiye istemeyi düşündüm. Ama ne diyeceklerini zaten biliyorum – git, biraz hayatın tadını çıkar.

Bu yüzden gitmiyorum. Kendime saklıyorum ve sinirlerim beni yiyip bitiriyor.

Gitmezsem, korkaklık ettiğim için kendimden nefret edeceğim. Gidersem, en azından bu işi halletmiş olacağım. Kibar ol, bunun tek seferlik bir şey olduğunu açıkça belirt, hızlıca bir içki iç... ve git.

Bu doğru olan şey. Ama içten içe, bunun doğru olan şeyden daha fazlası olduğunu biliyorum. Mesele George. O benim için savaşmadı bile. Denemedi bile. Ve belki, sadece belki, bu yabancıyla buluşmak, onsuz da hayatta kalabileceğimi kanıtlamanın bir yolu olabilir. Belki de harika olur. Ya da daha büyük olasılıkla, bir felaket olur, ama sorun değil, çünkü bunu benden başka kimse bilmeyecek.

En azından son birkaç saati bunu düşünerek geçirmek, George'un sosyal medyasını bir kez bile takip etmemem anlamına geliyor ve bu bir kazanç sayılır.

Altıncı Bölüm

P ippa

Dolabımın önünde sanki bir düşman savaşçısıymış gibi duruyorum. Bir bakıma öyle de sayılır. Evden çıkmadan önce yenmem gereken bir düşman. Son on beş dakikadır kollarımı kavuşturup başımı bir yana eğerek, önümdeki elbise askılarına dik dik bakıyorum. Sanki kıyafetlerden biri benimle işbirliği yapmaya karar verip, "beni giy, randevu olmayan bir randevu için mükemmelim" yazan neon bir tabela tutacakmış gibi.

Bu ne demek ki zaten? Randevu olmayan randevu. Sahte randevu. "Arkadaşların ısrarcı olduğu için barda tanıştığın rastgele bir adamla buluşmaya zorlandığın" türden bir randevu. Moda rehberlerinde bunun için bir kategori yok. Olmalıydı. İsrarcı arkadaşları olan tek kişi ben olamam. Aslında, bunun insanların sandığından daha sık olduğunu iddia edebilirim.

Birkaç askıyı çekip, üzerlerindeki kıyafetleri incelerim. Kısa siyah bir elbise mi? Hayır. Bu, çok uğraştığımı gösterir. Bol bir kapüşonlu sweatshirt ve tayt mı? Hayır. Bu, hiç uğraşmadığımı gösterir. Ya da daha kötüsü, bunu benimle Netflix izleyip takılmak istediği şeklinde yorumlayabilir. İpeksi bir bluz ve özel dikim pantolon mu? Bu, daha yakın, ama hala değil

doğru. İş görüşmesine gidiyormuşum gibi görünürdüm, gelip gelmeyeceği belli olmayan biriyle buluşmak için bara gitmiyormuşum gibi. İşten geldiğimi söyleyebilirdim, ama evde çalıştığımı söylersem, bu beni dengesiz biri gibi gösterirdi.

İnleyerek yatağımın kenarına çöküyorum ve iki elimle saçlarımı tarıyorum. Neden giydiğim kıyafetleri bu kadar önemsiyorum ki? Bunun büyük bir mesele olmasını istemiyorum. Büyük bir mesele değil ki. Sadece o gelirse berbat görünmek istemiyorum. Ama Sandra ve Lucy beni bu garip duruma soktuğu için, şimdiden düğün kıyafetimi planlıyormuşum gibi bir izlenim vermek de istemiyorum. Bu iki seçenek arasında bir orta yol olmalı.

Tamam, Pippa, düşün. Kot pantolon. Kot pantolon güvenli bir seçim. Kot pantolon, benim havalı ve rahat olduğumu, gardırobumun önünde üç saat paniklemediğimi gösterir.

En sevdiğim kot pantolonumu çıkarırım. Koyu renkli, düşük bel bir pantolon ve popomu spor salonu üyeliği varmış gibi gösteriyor, oysa spor salonunun içini en son gördüğümde, saunada keyifli bir seansın ardından otomatları ararken kaybolmuştum.

Onu yumuşak pembe bir kazakla kombinlemeye karar veriyorum. Rahat ve açık değil, ama yine de kadınsı görünmek için yeterince dar. Tam doğru yerlerden daralıyor ve rengi, iç mekan aydınlatması altında cildimin daha az solgun görünmesini sağlıyor, bu da bir artı.

Geriye sadece ayakkabılar kaldı. Dikkatimi dolabın altındaki ayakkabı koleksiyonuma çeviriyorum. Spor ayakkabılar nasıl olur? Hayır, çok rahat. Gözüm en sevdiğim siyah yüksek topuklu ayakkabılara takılıyor. Hayır, bu ayakkabılar bugün gerçekten çaba harcadığımı gösteriyor, ki bu kesinlikle benim istediğim görünüm değil.

Diğer seçeneklerimi düşünürken dudaklarımı büzüyorum. Sonra gözüm mükemmel bir çiftte takılıyor. Nude topuklu ayakkabılarım. Evet. Düz ayakkabılarla kendimi aşağılık hissetmemem için yeterli yüksekliği sağlayan küçük blok topuklu ayakkabılar.

beni yavru geyik gibi titretmeden. Denediğimi ama çok da uğraşmadığımı söyleyecekler.

Giysileri giyip aynada kendime bir bakıyorum. Kıyafet uyumlu. Saçlarımı açık bırakıyorum, utanç verici bir şey söyledikten veya yaptıktan sonra sessiz bir an geçirmek istersem arkasına saklanabileceğim ideal bir perde. Makyajımı hafif tutuyorum, sadece maskara, renkli nemlendirici ve soluk pembe bir dudak parlaticısı sürüyorum. Sanırım rahat bir görünüm yakaladım ve bunu zahmetsizce başardım. Ve hiç çaba sarf etmemiş gibi görünmek için ne kadar çaba harcadığımı sadece ben biliyorum. Neden çaba sarf etmemiş gibi görünmek, tüm cazibeni ortaya koymaktan daha zor?

Evden çıkarken, kendimi bunun sorun olmadığına neredeyse ikna etmiş oluyorum. Ben iyiyim. Bu sorun değil. Her şey yolunda. Neredeyse.

Mason'ın yerine varıp içeri giriyorum. Salı günü olmasına rağmen bar beklediğimden daha kalabalık. Boş dans pistine dağılmış ahşap masalar üzerinde sıcak ışıklar parıldıyor ve insanların sohbetleri kadehlerin tıkırtısıyla karışıyor. Bara yaklaşıyorum ve Mason bana gülümsüyor.

"Bu gece suç ortakların nerede?" diye soruyor. "Ah, korkarım bu gece sadece benim," diye gülümseyerek cevap veriyorum Sandra'nın sadece hafta sonu geceleri çalıştığı ve hafta içi gündüz vardiyasında olduğu için minnettarım.

"Oh, büyük randevu gecesi, değil mi?" diyor, gülümsemesi genişliyor. "Jessica elbisesini ister misin?"

"Tanrım, hayır," diye patladım.

Peter bilmiş bir şekilde gülüyor ve boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık hissediyorum. Lanet olası elbise.

Gin tonik sipariş ediyorum çünkü bu içki beni sofistike ama samimi gösteren bir içki gibi geliyor. İçeceğimi yanıma alıp, duvar kenarındaki küçük bir masaya oturuyorum. Biraz erken geldim, çünkü ben böyleyim, tabii ki ilk yaptığım şey cep telefonumu çıkarmak. Sandra ve Lucy'ye nerede olduğumu söylemeyi düşünüyorum ama henüz mesaj atmıyorum. O bile gelmemiş olabilir.

gösterirsen, anlatacak bir şey kalmaz. Bunun yerine, Facebook'un kara deliğine düşüyorum. Ve işte orada. George'un son gönderisi. Kendime bunun aradığım şey olmadığını söylemeye çalışıyorum, ama bu bir yalan ve ben bunun farkındayım.

Gönderide, Madame Butterfly yazan parlak bir programın yanında düzgünce dizilmiş iki opera bileti fotoğrafı var. Gönderinin başlığı şöyle: *Cumartesi gecesi bir an önce gelsin.*

Karnım kıvrılıyor, kıskançlık ve merakın tuhaf bir karışımı. George operaya gidiyor, beni hep götürmek istediği ama benim hep direndiğim yere. Şimdi o biletlerden birinin benim olması için her şeyi verirdim. Kimle gidiyor acaba? Bir kadın mı?

Hayır, kesinlikle olmaz! Bunun için henüz çok erken.

Sadece birkaç hafta önce ayrıldık. Belki en iyi arkadaşıyla gidiyordur, ama romantik bir ilişkileri yoksa iki erkek gerçekten birlikte operaya gider mi? Tam olarak bilmiyorum, ama içgüdülerim hayır diyor. Belki annesini götürür. O kültürlü biridir, Puccini ile makarna şekilleri arasındaki farkı bile bilir.

Sanki bu bana daha fazla bilgi verecekmiş gibi resme yakınlaştırıyorum, sonra hızla Facebook'tan çıkıp cep telefonumu kilitliyorum. Ne yapıyorum ben? "Randevum" başlamadan önce Facebook'ta eski sevgilimi takip mi ediyorum? Bu trajik. Kesinlikle trajik.

İçkimi dikkatlice yudumluyorum ve saatime bakıyorum.

Sekize on dakika var.

Sonra beş.

Gelmeyecek, değil mi? Kendime erken geldiğimi ve onun henüz gelme zamanının gelmediğini hatırlatmaya çalışıyorum, ama bu gerçeği değiştirmiyor, gelmeyecek. Tabii ki gelmeyecek. Geldiğime inanamıyorum. Cin tonikimi bitirip, gizlice dışarı çıkıp bir şeyler alıp gitmeye karar vermişken, masanın üzerine bir gölge düşüyor.

Yukarıya bakıyorum ve birdenbire nefes almak isteğe bağlı bir aktivite gibi geliyor. Aman Tanrım! Bir erkek nasıl bu kadar zahmetsizce yakışıklı olabilir? Ve gerçekten çok uzun boylu. Onun bu özelliğini unutmuşum. Geniş omuzları, sanki onun için özel olarak dikilmiş gibi görünen, gece mavisi, düğmeli, oldukça şık bir gömleği dolduruyor. Gömleği, ince kalçalarına mükemmel bir şekilde oturan, düşük bel siyah bir kot pantolonla kombinlemiş. Kollarını rahatça sıvamış, ön kollarını dikkatsizce göstererek, kollarındaki damarları olması gerekenden daha belirgin hale getirmiş. Parlak saçları, ya çok zaman harcadığını ya da hiç zaman harcamadığını düşündüren, sanatsal bir şekilde hafif dağınık. Ve çene hattı, evet, onu görmezden gelemem. O çene hattı camı kesebilir. Kesinlikle Amerika'da yapılmış.

Masaya bir içki koyuyor, tam da benim içtiğim içkinin aynısı, bu da ona fark ettiği için bir artı puan kazandırıyor, bir de üst düzey nezaketi için bir artı puan daha. O, sanki bu dünyanın en doğal şeyymiş gibi karşımda oturduğunda, ben şaşkınlıkla onu izliyorum.

"Yeniden doldurmak istersin diye düşündüm," diyor, sesi alçak, Amerikan aksanı hatırladığımdan daha da seksi.

Yutkunuyorum, aniden göğsümdeki çarpıntının farkına varıyorum. Benim zevkime göre fazla yakışıklı. Sinirler. Sadece sinirler. Çekicilik değil. Kesinlikle o değil.

"Teşekkür ederim," diyorum, bardağa ve sonra ona bakarak. "Bu arada, ben Pippa."

"Pippa. Hoşuma gitti," diye yavaşça konuşur ve o kadar sevimli görünür ki, midem kıpır kıpır olur. Sanki burası onunmuş gibi, bir kolunu sandalyenin arkasına atarak geriye yaslanır. Zahmetsizce çekici. Zahmetsizce kendinden emin. "Ben Rhett."

"Rhett mi?" diye kaşlarımı çatarak soruyorum. "Adının Roger olduğunu sanıyordum. Mesajında öyle yazıyordu."

Ağzı yavaşça ve bilmiş bir şekilde gülümser. "Roger Rabbit. O... bir şakaydı."

Lanet olası bir sıcaklık boynuma yükselip yanaklarıma yayılıyor. Saçlarımin arkasına saklamaya çalışıyorum ama çok geç.

"Yine kızarıyorsun."

"Kızarmıyorum." Ama kızarıyorum ve yüzündeki sırıtış, onun bunu bildiğini gösteriyor.

"Kabul et," diyor, biraz eğilerek. "Buna kanmışsın."

Gözlerimi deviriyorum, ama istemeden dudaklarım seğiriyor. "Yani, beni sahte bahanelerle buraya getirdin, ha? Zaten kötü bir başlangıç yaptık."

"Adın ne önemi var?" diyor rahat bir şekilde. "Rex. Roger. Randevuya bir etkisi yok."

"Bu bir randevu değil," diyorum hemen.

"Tabii ki değil," diye kabul eder, gözlerinde eğlence parıldar. "Yine de, Salı gecesini geçirmek için fena bir yol değil."

Tamam, bu konuda haklı. Başımı eğip onu incelerim. "Peki neden bunu kabul ettin? Jessica Rabbit kılığına girmiş rastgele bir kadın barda sana yaklaşıyor ve sen de 'evet, tabii, yapalım' mı diyorsun?"

"Neden kabul etmeyeyim ki?" diyor. Gülümsemesi hızlı ve keskin. "Hangi erkek Jessica Rabbit ile çıkmak istemez ki? Ayrıca senin özgüvenine hayran kaldım."

Yüzüm daha da kızarır ve o muhteşem gözler bana kilitlenir, benim rahatsızlığımdan açıkça zevk alır.

"Bu güven değildi," diye çabucak cevap veriyorum. "Bu bir ceza idi. Bir oyunu kaybettim. Bütün bu olay..." Aramızda belirsiz bir hareket yapıyorum "...arkadaş baskısı ve aşağılanmanın sonucudur."

"Peki," diyor, kadehini kaldırıp sırtarak. "Her neyse, ben hayranımın. Güven, pes etme, ne dersin de. Herkes bunu yapmazdı."

Omuz silkiyorum ve içkimi yudumluyorum. "Bunun romantizmle ilgisi olmadığını bildiğin sürece sorun yok."

"Aslında bu bana çok uygun," diyor yumuşak bir sesle. "Zaten Londra'ya sadece iş için geldim. Ofisteki aynı insanlarla takılmaktan biraz uzaklaşmak iyi olur diye düşündüm."

"Sen Amerikalı değil mi? diyorum. soruyorum ama aksanı aksanı bunu açıkça belli ediyor.

"Rhett gibi bir isimle başka ne olabilirim ki?" diye alay ediyor. "Dur tahmin edeyim. Annen *Rüzgar Gibi Geçti*'nin hayranıydı, değil mi?"

Rüzgâr Gibi Sürüklendi'nin hayranıydı?"

O başını salladı. "Hayat boyu. Aile evimizin adının ne olduğunu tahmin etmek ister misin?"

Gözlerim şaşkınlıkla açılır. "Twelve Oaks mu?"

"Tam isabet." Sesi kuru.

On iki meşe ağacı adında bir evde büyüdüğünü düşününce hayretle başımı sallıyorum. Yine de, onun hiç alay edildiğini hayal edemiyorum. Okulundaki en yakışıklı çocuk olmalı. "Londra'yı nasıl buldun?"

İçkisini yudumlarken omuz silkiyor. "Çoğunlukla iş var."

Gülüyorum, omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. "Patronun seni çok çalıştırıyor, değil mi?"

"Ama geçen cumartesi gecesi Londra nihayet ilginçleşti," diyor, benim sorumu biraz kaçınarak kendi sorusunu soruyor. "Buralarda mı çalışıyorsun?"

"Serbest çalışıyorum," diyorum. "Grafik tasarımcıyım. Bu, pijamalarımı giyip evde oturup ara sıra insanlara logo göndermeyi hatırladığımı söylemenin süslü bir yolu."

"Kulağa ideal geliyor." Gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Sana patronluk taslayan kimse yok."

"Aynen öyle."

Ve işte böylece sohbet akmaya başlar. Bana yazılım geliştirme ve danışmanlık ile ilgili işinden bahseder, ancak işi olduğundan daha eğlenceliymiş gibi gösterir. Ben de ona, ne istediklerini görene kadar ne istediklerini bilmeyen müşterilerimden ve "pop yap"ın gerçek bir tasarım geri bildirimi olmadığını kaç kez açıklamak zorunda kaldığımdan bahsederim.

Gölüyoruz ve gece ilerledikçe rahatlıyorum. Gerginliğim yerini daha sıcak, daha hafif bir duyguya bırakıyor.

Ve ben güldüğümde gözlerinin üzerimde nasıl durduğunu ya da bana baktığında gülümsemesinin nasıl biraz farklı olduğunu fark etmemeye çok, çok uğraşıyorum. Bu adamın beni büyülemesine izin vermeyeceğim. Benim için tek bir adam var ve o, muhteşem çene hattı ve seksi aksanıyla Rhett değil.

Yedinci Bölüm

Pippa

<https://www.youtube.com/watch?v=bWcASV2sey0>

-bir kahraman beklemek-

Cin dudaklarıma serin serin geliyor, tadı keskin ve tonik tam kıvamında gazlı. Bir an için, karşımda oturan adam yerine bardağımdaki küçük baloncuklara odaklandığımı fark ediyorum. Bu bir şekilde daha güvenli geliyor, sanki karşımdaki kişi beni izlemiyor gibi. Çünkü Rhett, kendine güveni, çenesindeki gamzesi ve dünyanın en parlak zümrüdünden kesilmiş gibi görünen gözleriyle kesinlikle beni izliyor.

"Peki," diyor, dirseğini masaya dayayarak, elini bardağına rahatça dolayarak. "Daha önce bahsettiğin bu ünlü ceza. Nasıl oldu? Bana, kendini hafifçe halka açık meydan okumalara atan bir tip gibi gelmiyorsun."

Burnumu kırıştırıyorum ve bu anı hatırlayınca yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Normalde öyle değilim. Ama alkol vardı ve alkol insanın muhakeme yeteneğini bulanıklaştırır."

Gülümsedi, dişleri beyaz ve sinir bozucu derecede mükemmeldi. "Aha, klasik alkolü suçlama savunması. Ne tür bir içki içiyordun?"

Hangi oyundan bahsediyoruz? Bira pongu mu? Flip cup mu? İçki içmeli doğruluk mu cesaret mi oyunu mu?

"Gerçek blitz," diyorum iç çekerek.

"Doğruluk blitz mi? Hiç duymadım," diyor Rhett hafifçe gülümseyerek. "Üniversitede oynanan tüm içki oyunlarını oynadığımı sanıyordum."

"Aynen," diyorum. "Bu gerçek bir oyun değil. Sözde en iyi arkadaşlarımdan biri olan Sandra uydurdu, bu yüzden doğal olarak avantajı vardı."

"Seni nasıl kandırdılar?" diye sorar Rhett, sırtarak.

"Aynen düşündüğün gibi. İkimiz de birbirimize sorular sorduk ve dürüstçe cevap vermek zorundaydık. Tereddüt etmek, yalan söylemek veya cevap vermeyi reddetmek bir puan kaybettiriyordu. Ama dediğim gibi, bu Sandra'nın oyunuydu, bu yüzden bana soracak soruları düşünmek için sonsuza kadar zamanı vardı, benimse sadece beş dakikam vardı. Tabii ki kaybettim, bu yüzden Sandra ve diğer en iyi arkadaşım Lucy, ceza olarak ne yapacağımı belirlediler."

"Ne oldu?"

"O aptal elbiseyi giyip, seçtikleri bir yabancıya yaklaşır, ona çıkma teklif etmek. Seçtikleri yabancı sensin."

Gülümsemesi genişledi. "Onur duydum."

"Öyle hissetme," diyorum, başımı sallayarak. "Beni buna zorlamalarının tek nedeni, George hakkında konuşmamdan bıktıkları için."

Rhett kaşlarını kaldırır. "George mı?"

"Evet." Boğazım biraz sıkışır ve bunu gizlemek için içkimin bir yudumunu daha alırım. "George, şey, George benim ruh ikizim."

Bu sözler beklediğimden daha kolay ağzımdan çıkıyor, belki de daha önce defalarca söylediğim içindir. Sandra'ya. Lucy'ye. Gece geç saatlerde uyuyamadığımda kendime. Dinleyeceğine dair en ufak bir işaret veren herkese. Ve şimdi de Rhett adında bir Amerikalıya.

Rhett beni inceliyor, yüzünde merak var ama alaycı bir ifade yok. "O senin ruh ikizince, neden onunla birlikte değilsin?"

Çok ikna edici olmasa da, küçük bir kahkaha attım. "Çünkü hayat böyle acımasız. Birkaç ay önce ayrıldık."

"Onun fikri miydi, senin mi?"

"Onun," diye itiraf ettim, yüzümü buruşturmamaya çalışarak. "Birbirimizden uzaklaştığımızı ve ne istediğini anlamak için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama bunun sadece geçici bir dönem olduğunu biliyorum. Aramızda... özel bir şey vardı. Birbirimiz için yaratılmışız. Bence 'zamana' ihtiyacı olduğunda, o da bunu anlayacaktır."

Rhett bir süre hiçbir şey söylemedi ve ben sessizliği doldurmaya başladım.

"O, opera, tiyatro ve sanat galerileri gibi yüksek kültürle ilgili her şeye meraklıdır. Bu hafta sonu Madame Butterfly'ı izlemeye gidecek. Bunu daha önce Facebook'ta paylaştı. Aslında ben de oraya gitmeyi planlıyorum."

"Oraya gitmeyi ayarlamak," diye Rhett, sanki kelimelerin tadını çıkarır gibi yavaşça tekrarlar.

Aniden savunmaya geçerek başımı salladım. "Evet. Ama ürkütücü bir şekilde değil. Sadece kader bizi aynı yere getirdi diye. Beni tekrar görebilsin, birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlasın diye."

Dudakları seğirdi, ama gülmedi. Bunun yerine, hafifçe öne eğildi, gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir şey parıldıyordu. "Bu çok büyük bir tesadüf."

"Ne?"

Yavaşça içkisini yudumlarken, bardağın kenarından beni izliyor. Sonra bardağı yumuşak bir sesle masaya koyuyor.

"Bir müşteri bana Cumartesi gecesi Madame Butterfly'ı izlemek için iki bilet verdi. Gitmeyi planlamıyordum." Dudaklarında kötücül bir gülümseme belirir. "Neden birlikte gitmiyoruz? George'u kışkandıralım."

Ben güldüm, ama Rhett gülmedi. O sadece o muhteşem gözleriyle beni izledi. Ağzım biraz açık kaldı.

"Bekle. Ciddi misin?"

"Son derece ciddiym." "

Bu fikir içime adrenalın pompaladı. Aklımda bir görüntü belirdi. Rhett ile opera binasına girerken, George'un lobiden bizi gördüğü görüntü. Benim hayatıma devam ettiğimi, ya da en azından devam edebileceğimi görecekti. Kaybettiği şeyin farkına varacaktı. Beni geri isteyecekti.

Mükemmel. Fazla mükemmel. Bu da beni hemen şüphelendirir.

"Bunun karşılığında ne istiyorsun?" diye soruyorum, Rhett'e gözlerimi kısarak. "Beni tanımıyorsun bile. Karşılığında bir şey istemiyorsan neden böyle bir yardım teklif ediyorsun?"

Rhett omuz silkiyor, tembel bir özgüvenle. "Haklısın. Karşılığında bir şey istiyorum."

Biliyordum. Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, genellikle öyledir.

Sandalyesine yaslanıp, bir eliyle çenesini okşar. "Bana yapışkan bir eski sevgilim var. İlişkimizin bittiğini anlamıyor gibi görünüyor. Nerede olursam oraya gelip duruyor. Bana sürekli mesaj atıp durdu, sonunda numarasını engellemek zorunda kaldım, sonra da benimle yüz yüze konuşmak için bahaneler aramaya başladı. Durum çok karışık."

İsteğim dışında keskin bir acı içimi kaplar. George beni böyle mi görüyor? Yapışkan. Karmaşık. Baş belası. Vazgeçemeyen. Bu düşünceyi geldiği kadar çabuk kafamdan atarım. Hayır. Bu saçma. George ve ben birbirimiz için yaratılmışız. Rhett'in durumu farklı.

"Adı ne?"

Tereddüt ediyor. "Vanessa."

"Anlıyorum. Peki, benden ne yapmamı istiyorsun?" diye dikkatlice soruyorum. "Onu dövmem mi?"

"Onu dövmek mi? Hayır, tabii ki hayır," diyor. "Bu neye yarar ki?" "Bilmiyorum," diyorum.

"Benimle bir düğüne gelmeni istiyorum," diyor basitçe. "O da orada olacak ve benim hayatıma devam ettiğimi görmesi gerekiyor. Artık müsait olmadığımı. Sen sadece o akşam benim partnerim rolünü oynayacaksın, kavga etmen gerekmeyecek."

Gözü hoş, duygularla işleri karmaşıktırmayacak biri."

"Hoş görünümlü" ifadesi kulağıma girer ve durduramadan içimi ısıtır. Kendimi gülümserken yakalarım ve hızla ifademi biraz daha nötr hale getiririm.

"Hoş, ha? İltifat etmeyi iyi biliyorsun, bunu kabul etmeliyim."

"Bu iltifat değil. Sadece bir gözlem."

Gözlerimi devirerek, egomun balon gibi şişmemesi için uğraşıyorum. O sadece bana yağ çekiyor. Hepsi bu.

"Öyleyse," diyorum yavaşça, kafamda düşüncelerimi toparlayarak. "Bunu kabul edersem, operada George'u kışkırtabilirim ve karşılığında, eski sevgilinin mesajı alması için düğünde senin kız arkadaşınıymışım gibi davranmam gerekir. Özetle böyle mi?"

"Hemen hemen öyle."

Parmağımı bardağıma hafifçe vurarak düşünürüm. Kulağa en kötü anlaşma gibi gelmiyor. Aslında, karşılıklı olarak yararlı görünüyor. Rhett de hoş birisi ve sahte randevumuzda eğlenebileceğimi düşünüyorum, bu da güzel. Ama ses tonundaki bir şey, kabul etmeden önce duraksamama neden oluyor.

"Bir bit yeniği var, değil mi?" diye soruyorum sonunda.

Yavaş ve kasıtlı bir şekilde gülümser. "Zekisin." "Ee?" diye sorarım, kollarımı kavuşturarak.

"Seni götürmek istediğim düğün," diyor, kelimeleri uzatarak. "New York'ta."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Amerika'daki New York mu?"

Hâlâ gülümseyerek başını sallar. "Evet, orası. Merak etme, tüm masraflar karşılanacak. Uçak bileti, konaklama, her şey. Bedava bir seyahat olacak."

Rahatlananın etkisiyle biraz inanamadan gülüyorum. Ne tür bir tuzak beklediğimi bilmiyorum, ama kesinlikle bu değildi.

"Bu bir tuzak değil, Rhett. Bu harika bir bonus," diyorum, kocaman, mutlu bir gülümsemeyle.

Sekizinci Bölüm

R hett

Onun hakkında ilk fark ettiğim şeylerden biri, nasıl kızardığıydı. Bu, narin bir pembe renk değil. Tamamen, ya hep ya hiç türünden bir kızarma, yanaklarında ikiz noktalar halinde başlayıp, çılgın bir yangın gibi cildine yayılıyor ve o, çılgınca kayıtsız görünmeye ya da alaycı sözlerle geçiştirmeye çalışsa bile, hissettiği her şeyi ele veriyor. Şimdi de, düğünün New York'ta olacağını söyledikten sonra aynı şeyi yapıyor. Bunu gizlemek için gülmeye ve başını sallamaya başlıyor. Ateşli saçları, bardaki loş kehribar rengi ışıkları yakalıyor.

Ve lanet olsun, kanım aşağıya akıyor ve orada, Jessica Rabbit için tekrar sertleşiyorum. Ben acemi değilim; birçok kadınla birlikte oldum, ama bu kadından gözlerimi alamıyorum. O günahkar ağız. O güzel popo. Gereksiz giysilerin altında saklı olan o muhteşem vücut.

Normalde şaka cesareti için bir kadınla uğraşmazdım. Böyle bir durumda garip ve düşmanca davranışlardan başka ne bekleyebilirsiniz ki? Bir kadın, her ne kadar çok çekici olsa da, aptalca bir ceza için kendini küçük düşürüyor, kaçabileceği anı ipe çekiyor.

Ama onda bir şey var. Olağandışı
bir şey.

Karşı koyamadığım bir şey beni etkisi altına aldı. Penisim kıpırdadı. Arzu içimde hışırdadı ve kıvrıldı. Düşmanlık ve garip durumlar bile buna değebilirdi. Ve şimdi kendimi beni sürekli şaşırtan birinin karşısında otururken buluyorum. Pippa keskin ve eğlenceli bir tavrı var ve başka bir erkeğin ruh ikizi olduğunu söylerken bile ilgim azalmadı.

Şimdiye kadar George hakkında söylediklerinden, o tam bir ahmak gibi görünüyor. Onun ne kadar değerli olduğunu kimsenin anlayamamasına akıl erdiremiyorum.

"O zaman anlaştık," diyor, bardağını bana doğru eğerek. "Anlaşmamıza içelim. Benim George'um için operaya, senin yapışkan eski sevgilin için düğüne birlikte gidelim mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum, ama zihnimin derinliklerinde kurnaz bir plan çoktan oluşmuş durumda. "Neredeyse anlaştık..."

Gözleri şüpheyle kısıılır. Onun bu yönünü seviyorum. Her şeye hemen boyun eğip kabul etmemesini. "Neredeyse mi? Ne eksik?"

"Bunu başarmak istiyorsak," diyorum, öne eğilerek, sanki ona bir komployu anlatıyormuşum gibi sesimi biraz alçaltarak. "Bir çift gibi davranmalıyız. Aksi takdirde, George bize bir bakışta bunun sahte olduğunu anlayacaktır."

O burun kıvrır. "George güvenilir bir adamdır, ama ilişkiler konusunda hiçbir fikri yoktur."

"Belki de değil," diye yumuşak bir sesle onaylıyorum. "Ama o gerçekten ruh ikizince, seni yeterince iyi tanıyarak sahte davrandığını anlayacaktır. Ve eminim ki, eski sevgilim bizi hemen fark edecektir. Bu da demek oluyor ki..."

"Birbirimizi tanımamız gerekiyor," diye sözümü tamamladı.

"Evet. Anlaştık mı?"

Başını eğip birkaç saniye boyunca beni düşünceli bir şekilde süzer. Sonra başını geriye atıp güler, gerçek bir kahkaha, sesi arka plandaki konuşmaların üstüne çıkar. Kremi boynunun kıvrımlarına bakıp kendimle oldukça gurur duyarım. Yemi yuttu. Kabul etti. Koyu renkli meyvelerle süslenmiş cinimden bir yudum alıp gülümsememi saklarım.

"Evet, anlaştık," diyor, saçlarını omzunun üzerine atarak. "Bunu nasıl yapmayı öneriyorsun? Birbirimizin hayatları hakkında hızlandırılmış bir kurs almamız mı gerekiyor? Yirmi soru gibi bir şey mi oynayalım?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Bu çok iş gibi olur. Tek ihtiyacımız olan, birbirimizin yanında rahat hissedebilmek ve birlikte rahat görünebilmek için biraz zaman geçirmek. Belki bana Londra'yı gezdirebilirsin ya da başka bir şey yapabiliriz..."

Dudaklarını düşünüyormuş gibi büzüyor. "Cuma günü işten izin alabilirim sanırım. Biz... Bilmiyorum, turistik bir şeyler yapabiliriz. Sana bazı turistik yerleri gösterebilirim."

"Gerçekten mi? Cuma günü öylece izin alabilir misin?"

O, kaygı dolu bakışlarını kaçırmamama rağmen, umursamazca omuz silkiyor. "George'u kışkırtmak istiyorsam, bunu doğru düzgün yapmalıyım. Ayrıca, serbest çalışan müşteriler zaman tutmazlar. Son teslim tarihlerine uymak kaydıyla, işleri istediğim gibi ayarlayabilirim. Tabii sen cuma günü izin alamıyorsan..."

"O zaman cuma olsun," derim ve masanın üzerinden ona elimi uzatırım.

Bir an tereddüt ettikten sonra elini elime koyar. Cildi sıcak ve yumuşaktır, ama elini sıkıca tutar. Bir an için, bu bir anlaşmadan daha fazlası gibi gelir, ama sonra elini geri çekip gergin bir şekilde güler.

"Peki, sahte erkek arkadaşım, ne tür bir gezi yapacağız? London Eye? London Dungeon? Leicester Square'de balık ve patates kızartması mı?"

"Sen burayı biliyorsun. Sen karar ver."

Gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Dilediğine dikkat et. Sırf acı çekmeni görmek için seni şehirdeki tüm turistik yerlere sürükleyebilirim."

"Ben dayanırım," diye cevap veriyorum rahatça. "Ama tur rehberi gibi anlatacağına söz vermelisin. Bilinmeyen gerçekler ve her şey dahil."

"Bilinmeyen gerçekler, ha?" Çenesini eline dayar, gözleri canlıdır. "Trafalgar Meydanı'nda kaç tane güvercin yaşıyor ya da Big Ben, Doctor Who'da kaç kez kullanıldı gibi mi?"

"Aynen öyle."

O gülüyor ve ben bu kadına ne kadar bağlandığımı fark ediyorum. O açıkça başka bir erkeğe aşık olduğu için bu felakete davetiye çıkarmak gibi bir şey. Ben buraya sadece çılgın bir ceza yüzünden geldim, ama bir şekilde kendimi onun kanat adamı haline getirdim.

Gecenin geri kalanı beklediğimden daha hızlı geçiyor. Bana işinden bahsediyor ve kabus gibi müşterileriyle ilgili hikayelerle beni eğlendiriyor. Ben ona kendiminkinden bahsetmiyorum. Sonsuz seyahatleri, zaman dilimleri boyunca geç saatlere kadar süren toplantıları ilginç hale getiremiyorum.

Esprili ve zeki, ama çoğu zaman kendini küçümsüyor, ona kendini hafife aldığını söylemek istiyorum. Arada sırada bana baktığını fark ediyor ve ben de gülümsemeyle ya da içkimin bir yudumuyla bunu gizlemek zorunda kalıyorum.

Akşam sona erdiğinde, çantasını ve ceketini toplar. Yanakları gülmekten ve belki de üçüncü tur içkilerden kızarmıştır.

"Peki," diyor, ayağa kalkıp ceketini giyerek. "Bu şaşırtıcı derecede katlanılabilir bir akşam oldu."

"Büyük övgü," diye cevap veriyorum, ben de ayağa kalkarken. O gülümsüyor. "Kafana takma."

Birlikte serin gece havasına çıkıyoruz ve bir an için onu eve kadar geçireyim mi diye düşünüyorum. Ama o eliyle beni durduruyor ve taksiye bineceğini söylüyor. Binmeden önce durup, gözleri yaramazca parıldayarak bana bakıyor.

"Unutma," diyor. "Cuma. Bu saçmalık için değerli bir günümü feda ediyorum."

"Unutmayı hayal bile edemem."

Sağ elini hafifçe sallayarak veda eder, sonra taksiyi kolayca durdurarak gecenin karanlığında kaybolur. Taksiye biner ve taksi uzaklaşana kadar onu izlerim, sonra cep telefonumu çıkarırım.

Asistanıma kısa bir mesaj yazdım.

**Cumartesi günü Madame Butterfly için iki bilet ayırtın.
Evdeki en güzel manzara.**

Bir dakika sonra onay mesajı geldiğinde, cep telefonumu cebime geri koyup kendi kendime gülümsedim.

Londra bir anda çok ilginç bir yer haline geldi.

Dokuzuncu Bölüm

R hett
İlk durak, Londra Zindanı. Sabah saat 10'da girişte buluşalım.

Mesajı cuma günü saat 8'de geldi. Profesyonel bir üslupta yazılmış mesaj, önemli bir randevu olduğunu ima etmiyordu ve onun hala Bay Güvenilir'e takıntılı olduğunu biliyorum, ama zihnim o günün getirebileceği olasılıklarla şimdiden dolup taşıyor.

Saat 10'a 5 kala binaya varıyorum. Dışarıda, duvara yaslanarak, bir ayağımı yerden kaldırmış halde durup çevreyi gözden geçiriyorum. Sokak kalabalık, turistler ve Londra hayatının olağan uğultusu ile dolu. Birkaç dakika içinde üçüncü kez saatime bakıyorum. Dakiklik, oksijen gibi vazgeçilmez bir alışkanlığımdır, ama gerekirse Pippa'yı bekleyeceğim.

Endişelenmeme gerek yokmuş.

Onu hemen fark ettim. Onu tanımlayan, baş döndüren, bomba gibi, seksi bir kedicik enerjisine sahip başka kimse yok. Ona mükemmel uyan koyu renkli skinny jean pantolon, beline soktuğu yumuşak mavi gömlek ve önceki gece giydiği nude topuklu ayakkabılar giyiyor. Zahmetsiz bir zarafetle yürüyor. Her adımında yumuşak kırmızı dalgaları

ve yaklařtıķça, beni aramak için etrafı tararken parlak ve uyanık gözlerini görebiliyorum.

İtiraf etmeliyim ki, gerçekten çok güzel görünüyor. Yine de, hiçbir şekilde yapmacık, sahte pozlar ya da tavırlar yok. O sadece Pippa, kendi cildinde rahat, enerji ve ışık dolu. Ve adımlarında, kalbimin aniden hızlanmasına neden olan hafif bir heyecan var. Bugün ne getirirse getirsin, iyi olacakmış gibi hissediyorum.

"Rhett!" Beni görünce el sallayıp sesleniyor. Gülümsemesi geniş, biraz da yaramaz. "Günaydın."

"Günaydın, Pippa," diye selam veriyorum, duvardan kendimi iterek. "Dakiksin. Bunu sevdim."

Sevimli bir şekilde omuz silkiyor. "Sanırım ben sıkı dakiklikten çok ara sıra kaosluyum. Gelecekte, buluşma saatine 15 dakika eklemelisin."

Ciddiyetle başımı sallarım. "Anladım."

Ellerini birleştirip bana bakar. "Peki o zaman, sarılalım mı?"

Kollarımı açıyorum ve o hızla bana yaslanıyor. Dostça bir hareket olması gerekiyordu, ama havada hafif bir gerginlik yaratıyor. Göğsüme yaslanınca sıcaklığını hissediyorum ve hafif bir parfüm kokusu geliyor, iek notalarıyla yumuşak bir koku. Göğsüm hafifçe sıkışıyor ve onu dudaklarımla ezme isteği beni ele geçiriyor, ama ona kazanılması gerektiğini hatırlatıyorum kendime. Ona, güvenilir beyefendinin zamanına ve çabasına değmediğini göstermem gerekecek.

"Gidelim," diyor ve uzaklaşıyor.

Londra Zindanları'nın kasvetli cephesi önümüzde belirir. Burası, şehrin bin yıllık korkunç tarihini barındırır. Giriş, gotik kemerler ve titreyen meşalelerle süslenmiştir, içerideki karanlık, ürkütücü eğlence için mükemmel bir ön hazırlık. Gözleri parıldayarak beni ileri doğru iter.

"Bu çok korkunç olacak," diyor, hafifçe gülerek. "ok sürükleyici, bu yüzden her şeye çığlık atacağım, ama

sorun değil, çünkü sen de öyle yapacaksın."

"Ben ığlık atmayacağım ama sen atarsan, ben buradayım." Göğsümü belirsiz bir şekilde işaret edip çekici bir şekilde gülümsüyorum. "Seni kurtarmak için."

Gözleri bir anlığına bana doğru kayıyor ve dudakları seğiriyor. "Bu sorumluluğu üstlenebileceğinden emin misin?"

"Şüphe mi ediyorsun?"

Girişe doğru döner ve dramatik bir şekilde cepheyi işaret eder. "Öyleyse, öncülük edin, Sir Rhettimus."

Bana verdiği yeni isim içimden gülümsetir: Sir Rhettimus, korkmuş, zarif hanımefendinin koruyucusu. Fena bir unvan değil, ama gerçek niyetimi bilseydi...

Bilet gişesine gideriz ve Pippa biletleri ödemekte ısrar eder. Ona bunun gerekli olmadığını söylemeye çalışırım, ama o bana "kendi sorumluluğunda tartış" diyen bir bakış atar. Ben de nazikçe pes ederim ve günün geri kalanında diğer gişelerde ona yetişmeye çalışacağım diye içimden not alırım.

Gerçek zindanlara adım attığımızda hava değişir. Hava daha serindir, biraz nemlidir ve hafif bir odun, toz ve tiyatroya özgü ortaçağ kokusu vardır. Kahverengi deri ceket, geniş kenarlı şapka ve diğer aksesuarlarla tam donanımlı bir rehber, sanki birdenbire ortaya çıkar ve karanlık bir gülümsemeyle bizi içeriye davet eder.

"Londra Zindanına hoş geldiniz," diyor. "Burada, şehrin tarihinin en karanlık, en korkunç anlarıyla yüzleşeceksiniz. Sadece cesur olanlar hayatta kalacak."

Pippa dramatik bir şekilde titrer. "Oh hayır," der, sesi sahte bir panikle. "Ben bittim. Ben cesur değilim."

Ona bir bakış atıyorum, omuzlarındaki hafif gerginliği, sağ omzuna astığı çantasını parmaklarıyla sıkıca tutuşunu fark ediyorum. Burada gerçek bir insan tepkisi var. Aslında yine istemeden kendini rezil etmekten korktuğu halde cesur bir yüz takınıyor. Bu ince kırılğanlık göğsümü ısıtıyor.

"Ben buradayım," diye fısıldıyorum, sadece ona. "Sana hiçbir şey olmayacak."

Bana yan gözle bakıyor, gözlerinde eğlence parıldıyor. "Senin bayat sözlerin hariç, sanırım."

O dirseğiyle bana dokunur, ben de ona dokunurum, sonra küçük grubumuz rehberi takip eder. İlk oda, ortaçağ işkence odasının bir rekonstrüksiyonudur. Duvarlardan zincirler sarkar, iskeletler çığlık atıyormuş gibi pozisyonadadır, titreyen mum ışığı sürünerek ve kıvrılarak gölgeler oluşturur. Rehber bir mumla öne çıkar ve halka açık infazların, korkunç cezaların ve kötü şöhretli Jack the Ripper'ın ürkütücü tarihini anlatır.

Pippa hafifçe bana doğru eğilir, omuzu omzuma değiyor. "Neden bu şeyleri bu kadar gerçekçi yapıyorlar?" diye fısıldıyor.

Gülmeme engel olmak zorunda kaldım. Gerçekçi mi? Hepsi o kadar abartılı ki, komik bile.

Mekanik bir iskelet, zincirlerin tıkırtı sesiyle birden köşeden dışarı fırlar ve kız keskin bir çığlık atarak geriye doğru sendeler. Onu doğal bir şekilde yakalarım, kollarımı ona dolanırım. Bir anlığına, sırtı göğsüme yaslanarak bana yapışır ve muhteşem saçları koluma değir. Nabzım kulaklarımda çınlamaya başlar. Dünya, Pippa'nın vücudu benimkine değene kadar daralır gibi gelir.

"Seni tutuyorum," diye mırıldanırım cesurca. Ama cesaret, hissettiğim son şey. Bana o kadar yakın ki, şampuanının çilek kokusunu alabiliyorum ve bu beni çıldırtıyor. Penisim canlanmaya başladığını hissediyorum ve şu anda ihtiyacım olan son şey, onun kıkına sertleşmiş penisimin batması.

"Ben... ben iyiyim," diye kekeliyor ve ben onu bıraktığımda benden uzaklaşıyor.

O hala o kadar yakın ki, odanın geri kalanı netleşirken ondan yayılan ısıyı hissedebiliyorum. Grubun bir kısmı bize doğru gülümsüyor, geri kalanı ise rehberin başparmak vidalarının nasıl çalıştığını anlatmasını dinliyor.

"Aptal lanet iskelet," diye mırıldanıyor ve bana dönüyor. Yanakları pembe, nefesi hızlı ve utangaç gülümsemesi beni aptal gibi sırtıtmak istiyor.

"Uh-huh," diye alay ediyorum, dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha çıkıyor. "Gerçekten korkutucuydu. Kalıcı bir travma var mı?"

Gözlerini deviriyor, ama dudaklarında şakacı bir kıvrım var. "Kalan travma yok. Sadece ne kadar yüksek sesle çığlık attığım için biraz utanç duyuyorum."

Sonraki birkaç odaya geçiyoruz. Veba doktorunun odası, hafifçe bitki ve yaşlılık kokuyor. Londra Büyük Yangını'na adanmış bir oda, rehber yıkımı anlatırken duman ve alevler titriyor. Daha fazla işkence aleti ve pranga, her biri gürültülü ses efektleri ve gizli animatroniklerden stratejik olarak zamanlanmış çığlıklarla birlikte.

Aktörler karanlık köşelerden atlayarak ya da bizi onların sahne dekoru olduğuna inandırdıktan sonra harekete geçerek Pippa'yı birden fazla kez çığlık attırıyor. İtiraf etmeliyim ki, atmosfer ve aktörler gerçekten muhteşem.

Bir noktada, veba salgını olan bir caddeyi taklit eden bir odaya giriyoruz. Oda loş bir şekilde aydınlatılmış ve zeminde sis dolanıyor. Fareler projeksiyonlarda koşturuyor ve ürkütücü ses efektleri odayı dolduruyor. Gizli hoparlörlerden acı dolu bir çığlık yükseldiğinde Pippa istem dışı olarak koluma yapışıyor.

"Sen inanılmaz cesursun," diye mırıldanıyor ve ölümcül tutuşunu garip bir şekilde gevşetiyor.

"Cesur değil," diye düzeltiyorum, gülmemi saklayarak. "Dikkatli. Uyanık. Yanımdaki tehlikede olan genç kızı korumak için tamamen hazırlıklı."

"Kız mı? Gerçekten mi?" diye burun kıvrır.

"Tabii ki. Eski senaryoyu biliyorsundur. Bu bir klasik. Genç kıza tehlike çöker. Genç kız bayılır ya da panik içinde çığlık atar. Sir Rhettimus sahneye girer. Güzel kızı kurtarır ve onu tepedeki kalesine götürür, orada sonsuza kadar mutlu yaşarlar."

Kahkahası yumuşak, nefes nefese heyecanla karışık ve içim sıkışıyor, yumuşak teninin dokunuşunu arzulamaya başlıyorum. Vay canına! Rhett. Sakin ol...

Londra Kulesi gibi düzenlenmiş, loş taş duvarları, zincirleri, titreyen meşaleleri ve tavandan sarkan gerçekçi görünümlü bir iskeleti olan bir odaya ulaşıyoruz. Rehber, o zamandan beri gerçekleşen infazları, ihanetleri ve hayalet görme olaylarını anlatırken anlatımı tiyatral bir hal alıyor.

Pippa yine titriyor, yarısı soğuktan, yarısı heyecandan. Bu mükemmel bir bahane. Ona yaklaşıyorum.

Bana bir gözünü kaldırarak bakar. "Yemin ederim, bundan çok fazla zevk alıyorsun," diye suçlar, ama dudakları eğlenerek seğirir.

"Ama amaç bu değil mi?" diye fısıldarım. "Mükemmel bir arkadaşla bu sürükleyici deneyimi tam anlamıyla yaşamak."

Yanakları yine kızarır, ama iltifattan memnun olduğunu görebiliyorum. Omzuyla bana hafifçe dokunur. "Sen tam bir palavracısın, değil mi?"

Gülümserim.

Son odaya geçiyoruz. Burası, dönem kostümleri giymiş aktörlerin cadılık ve vatana ihanet suçlamalarıyla bağırarak talihsiz kurbanlarını boyunduruk, giyotin ve darağacına mahkum ettikleri, yeniden yaratılmış bir mahkeme salonu. Sis yerden yükseliyor ve projeksiyonlar duvarların üzerimize doğru geldiği izlenimini yaratıyor. Mekanik bir figür aniden atılıyor ve Pippa çılgılık atarak öne doğru sendeliyor. Elim içgüdüsel olarak uzanır ve bir saniye için Pippa tekrar kollarımda olur. Bir saniye donakalır ve kalbinin hızlı attığını duyabilirim. Sonra kendine gelir ve gergin bir şekilde gülerek dengesi yeniden kazanmak için bana hafifçe itekler.

"Sanırım bundan sonra kabuslar göreceğim," diyor, ama yüzündeki gülümseme aksini söylüyor.

"Gerçekten hayatın boyunca Londra'da yaşadın ve daha önce hiç buraya gelmedin mi?"

"Çocukken buraya gelmek istemiştim ama ailem beni getirmeyi reddetti. şimdi nedenini anlıyorum," diyor.

"Her şey yoluna girecek," diye onu teselli ediyorum. "Bunun gerçek olmadığını biliyorsun ve seni korumak için ben varım."

"Gerçek olmayan şeylerden beni koruyan, parlak zırhlı gerçek bir şövalye," diyor şakacı bir gülümsemeyle.

"Bunu en önemli görevim olarak görüyorum," diye cevap veriyorum ve ikimiz de hafifçe gülüyoruz.

Tur grubumuzun bir üyesi büyücölükle yargılanıp, ağzını açamadan suçlu bulunurken biz de izliyoruz. Tur rehberi bize zamanımızın dolduğunu ve bu kabus gibi turdan sağ kurtulduğumuz için şükretmemiz gerektiğini söylüyor.

Çıkışa doğru ilerlerken, sesi bizi takip ediyor ve çıkışa ulaşıp güvenli bir yere varana kadar her şeyin olabileceğini, bu yüzden fazla kibirli olmamamız gerektiğini hatırlatıyor. Bir korku filmi gülüş yankılanıyor yankılanıyorve ses ses arkamızdan arkamızdan yaklaşan ayak sesleri onu takip ediyor. Pippa buna çığlık atan tek kişi değil ve grup ileriye doğru koşuyor. Arkama bakıyorum. Sadece tur rehberi orada, izliyor ve sessizce gülüyor. Daha aydınlık lobide çıkarken, Pippa etrafına bakınıyor, saçları hafifçe dağınık, yanakları kızarmış ve gözleri yaramazlık dolu bir ışıltıyla parıldıyor.

"Hayatta kaldık," diyor. "Ve sen çok fazla çığlık bile atmadın."

"Bence sen ikimiz için de yeterince çığlık attın," diye cevap veriyorum.

O kolayca gülüyor. "Gerçek dünya, az önce atlattığımız ölümcöl tehlikelere kıyasla şimdi imkansız derecede sıradan geliyor."

Lobiye geçiyoruz, sessiz bir anlaşma ile hediyeelik eşya dükkanını görmezden geliyoruz ve bir an için aramızdaki sıcaklığın tadını çıkarmaya izin veriyorum. Bu, ikimizin de inkar edemeyeceğı bir sıcaklık, kahkaha ve aramızdaki ince bir çekim hissi.

Evet, onu alacağım. Ve çok yakında.

Onuncu Bölüm

Pippa

Londra Zindanı'ndan dışarı çıktığımda, içerideki nemli, gölgeli koridorlardan sonra sıcak hava yüzüme bir tokat gibi çarptı. Tüm o ani korkutmalardan saçlarım biraz dağınık olmuştu, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip biraz düzelttim. Rhett'in beni bir değil, üç kez yakaladığı anı hatırlayıp başımı sallarken hâlâ gülümsüyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu sabahki tüm olaylar en iyi şekilde absürt olmuştu.

"Tamam," diyorum, üstümdeki hayali tozu silkelerken. "Bu korkutucu, eğlenceli ve tamamen saçmaydı. Ama..." Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyorum ve Rhett kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten konuşmadık."

Rhett gülümser, güneş ışığında parıldayan mükemmel düz beyaz Amerikan dişleri görünür. "Konuşmadık mı?"

"Hayır," diye ısrar ediyorum, şakacı bir şekilde parmağımı ona doğrultarak. "Ben çılgılık attım, zıpladım, sen beni yakaladın, ben yine çılgılık attım, sen yine beni yakaladın, sonra da aptallar gibi etrafta koştuk. Ama bu günün amacı birbirimizi tanımak. Sen benim sahte erkek arkadaşımsın, unuttun mu? Bu da sohbet etmeyi gerektirir. Birbirimiz hakkında bazı şeyler bilmemiz gerekiyor. Sadece sevgililerin bileceği samimi şeyler."

Başını eğip, taş duvara hafifçe yaslanıyor, gözleri adını koyamadığım bir şeyle parıldıyor ve sesi yumuşak. "Aşıkların bileceği şeyler, ha?"

"Aynen öyle," diyorum ciddiyetle. "Kişisel hikayelerimizi, umutlarımızı, hayallerimizi, karakterimizi ortaya çıkaran şeyleri paylaşmalıyız." Ona anlamlı bir bakış atıyorum. "Şimdi, seni tanımak için ilk adım olarak, bunu uygun bir İngiliz yemeği eşliğinde yapmalıyız."

Kaşları alaycı bir merakla kalkar. "Gerçek İngiliz yemeği mi?"

"Evet," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Çay içmeliyiz, bol bol çay içmeliyiz, ve üzerine bolca reçel ve kaymak sürülmüş çörekler yemeliyiz. Bilirsin, her şeyiyle. Buradan çok uzak olmayan, çok şirin bir kafe var. Gerçek bir kafe, eski moda gibi görünen başka bir turist tuzağı değil."

"Yolu göster," diyor ve yanıma yaklaşıyor.

Kafe mükemmel. İç mekan dışarıdan görüldüğünden daha dar, tavanlar alçak ve kirişler koyu renkli, cilalı ahşap masalar ve geçmiş günlerin mahalle fotoğraflarının sararmış çerçeveleri var. Taze kahve ve vanilya kokusu havada yayılıyor ve burada bulunan birkaç müşterinin fısıltılı sesleriyle karışıyor. Pencerenin yanındaki, güneş ışığının içeri süzüldüğü bir masa seçiyorum, sandalyeye oturuyorum ve Rhett'e karşıdaki sandalyeye oturması için işaret ediyorum.

Beni izlediğini fark ettim ve keskin ve ağır kapaklı yeşil gözlerini gördüm. Gerçekten yatak odası gözleri. Beyaz çarşafların arasında, zümrüt gibi parıldayan muhteşem gözleriyle bir görüntüsü aklıma geldi. Aman Tanrım! Ne yapıyorum ben? İğrenerek başımı salladım. Odaklan, Pippa. Bu bir oyun.

Beyaz gömlek ve uzun siyah etekli bir kadın masamıza yaklaşır. Altmışlı yaşlarında görünüyor, gri saçları düzgün bir topuz halinde toplanmış ve beyaz önlüğü tertemiz. Eski usul bir kadın, elinde not defteri ve kalemle siparişimizi almaya hazır. Burada tablet yok.

"Ne alırsınız?" diye soruyor, bize gülümseyerek.

"İki çay lütfen," diyorum. "İki çörek, çilek reçeli ve kaymakla."

Siparişimizi yazıyor.

"Hemen gelir, canım," diyor ve mutfağa doğru aceleyle uzaklaşıyor.

Rhett kaşlarını kaldırır.

"Çörek ve çay mı? Ciddiydin! Öğle yemeğinde bunları mı yiyeceğiz?"

"Tabii ki. Bazen akşam yemeğinde iki tatlı bile yerim," diyorum, hafifçe geriye yaslanarak, onun şaşkın ifadesine biraz kendini beğenmişlik duyarak. "Ve şimdi, Sir Rhettimus, size çörek yeme sanatını öğreteceğim."

"Kutsal sanat mı?" diye tekrarlar, yüzünde eğlenceli bir gülümsemeyle.

"Evet, kutsal. Bunu yapmanın tek bir doğru yolu var ve ben size bunu göstereceğim. Ve eğer biri size bunun yanlış olduğunu söylerse, inanın bana, o kişi ne dediğini bilmiyor."

"Vay canına. İngilizler gerçekten en tuhaf şeyleri çok ciddiye alırlar."

"Ulusal sporları abartılı bir rounders versiyonu olan birinden bunu duymak çok ilginç," diyorum.

Garson geri geldiğinde Rhett benimle tartışmak zorunda kalmaz. Elinde çörekler ve çaylarımızla dolu bir tepsi vardır ve hepsini önümüze masaya koyar. Ona teşekkür ederiz. Afiyet olsun der ve bizi yalnız bırakır.

"Tamam, başlıyoruz. Dikkatli dinleyin. İlk olarak, çöreği ikiye bölün," diyorum. Çörekimi alıp yan yatırıyorum, dikkatlice ikiye bölüyorum ve tekrar yerine koyuyorum. "Sonra üzerine reçel sürüyorum." Reçeli kalın ve düzgün bir tabaka halinde sürüyorum ve Rhett'in beni dikkatle izlediğini görünce yarı memnun, yarı şaşkın bir şekilde ona bakıyorum. "Son olarak, krema ekleme zamanı. Sadece the uncultured spread the cream first. There's a

doğru sıra hakkında büyük bir tartışma var, ama aslında bu çok basit. Önce reçel sürmek tek doğru yol."

Rhett açıklamamı bitirirken izliyor. İlgiyle öne eğiliyor. "Önce reçel mi? Sanırım kutsal kurallara uymalıyım."

"Aynen öyle," diyorum, kaşığımın bir kaşık dolusu kaymak alıp reçelin üzerine sürüyorum. "Voilà. Mükemmel."

Ona bir tabak uzatıyorum ve o da benim talimatlarımı dikkatle uyguluyor. İlk lokmasını aldıktan sonra onaylayarak başını salladığında gülümsemeden edemiyorum.

"Fena değil," diyor, ağzının köşelerinde bir gülümseme beliriyor.

"Bu bir prensip meselesi," derim, içimden gülmeme rağmen ciddiyet takınıyorum. "Ve şimdi, Sir Rhettimus, sohbet etmeliyiz. Basit bir şeyle başlayalım. Sevdiğimiz ve sevmediğimiz şeyler hakkında ne dersiniz?"

Ellerini kavuşturup öne eğiliyor. "Yol gösterin, Madam Pippa."

Bu oyunu ve bir kişi hakkında çok şey ortaya çıkarabilen küçük detayların, ilk bakışta fark edilmeyen kişilik özelliklerinin ortaya çıkmasını seviyorum. "En sevdiğiniz kitap nedir?"

"American Gods," diye hemen cevaplar. "Neil Gaiman. Karanlık, zekice ve biraz tuhaf."

Gülümsüyorum. "Garip kısmında şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Asla," diye ciddiyetle cevaplar. "Seninki?"

"Gurur ve Önyargı. Her zaman. Jane Austen bir edebiyat ustasıdır. Onu geçmek imkansız."

Daha fazla sevdiğimiz ve sevmediğimiz şeyleri paylaşıyoruz. En sevdiğimiz filmler (benimki Pretty Woman, klişe olduğunu biliyorum ama seviyorum. Onunki Twelve Angry Men), izlediğimiz en kötü film (benimki Grease Two, onunkisi Jaws the Revenge) ve kimse görmese çalacağımız tatlılar (benimki beyaz çikolatalı cheesecake, onunkisi tuzlu karamelli profiterol). Sohbet akıcı bir şekilde ilerliyor, her cümle gülüşlerle

Bu konuşmada rahatlatıcı bir şey var. Güvenli ama aynı zamanda heyecan verici.

Bir süre sonra, yeni bir oyun öneriyorum - bu mu, o mu - ve Rhett onaylayarak başını sallıyor.

"Plaj mı, dağlar mı?" diye soruyorum.

"Plaj," diye tereddüt etmeden cevaplar. "Güneş, kum, dalgalar. Dağlar balayı için de iyidir ama."

Bilinmeyen bir nedenden dolayı, balayı kelimesini duyunca yutkunuyorum, ama hızlıca hareket ederek gafımı örtbas ediyorum. "Şehir mi, kırsal mı?"

"Şehir. Enerji, insanlar, hayat." "Çay mı kahve mi?"

"Kahve." Gözleri parıldıyor. "Ama çay da bir kurum, elbette."

Onu taklit etmekten kendimi alamıyorum. "İngiliz kültürünü çok iyi biliyorsunuz, Bay Amerika."

"Çabuk öğrenirim," diyor gülümseyerek.

Ve dehşetle, sarhoş bir sırtlan gibi gülmeye başlıyorum.

Konuşma, bir at büyüklüğünde bir ördek mi yoksa yüz ördek büyüklüğünde at mı ile savaşmayı tercih edersin (ikimiz de yüz ördek büyüklüğünde atları tercih ediyoruz), en sevdiğimiz yemekler ve hayatta kaldığımız en kötü ilk buluşma anları gibi varsayımlara doğru kayıyor. Her cevap beni daha çok güldürüyor ve paylaştığımız her bakışta ince bir gerginlik hissediyorum. Şakacı sohbetin altında bir şeyler kayıyor. Ne olduğunu söyleyemem.

Rhett'in küçük ayrıntılarını fark etmeden edemiyorum. Konuşmaya kendini verdiğinde öne eğilme şekli, eğlendiğinde gözlerinin parlaması, konuşurken büyük, güzel ellerinin ifade dolu hareketleri gibi. Bunların hepsinin farkındayım ve kendimi, onun da benim hakkımda küçük ayrıntıları fark etmesini umarken buluyorum.

Çörekler bitti, fincanlarımız boşaldı, yeniden dolduruldu ve yine boşaldı, ama yine de, kafenin rahat ve sıcak ortamından ayrılmak istemediğimiz için oyalanıyoruz. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, rujum biraz bulaşıyor.

ve onun beni izlemesini izliyorum, dudaklarında o sinsî küçük gülümsemeyle.

"Sonraki durak?" diye soruyor, hesabı öderken.

"Buckingham Sarayı," diyorum, ayağa kalkarak. "Hadi taksiye binelim."

Rhett yanıma yaklaşır. Sokağın kenarında elimi kaldırıyorum. Siyah bir taksi yavaşlar ve şoföre el sallarım. Taksiye bineriz ve koltuğun üzerinden ona bir bakış atarım. Rahat ve kendinden emin, gözlerinde eğlence dolu bir ışıltı vardır, bu ışıltı kalbimin hızla atmasına neden olur. Sokaklar kırmızı otobüsler, bisikletliler ve yayalarla bulanık bir şekilde geçer. Geçtiğimiz mahallelerle ilgili tarihi bilgileri ve ilginç hikayeleri anlatarak önemli yerleri gösteriyorum. O da gerçekten ilgilenmiş gibi dikkatle dinliyor, ara sıra sorular soruyor ya da fazla detaya girdiğimde benimle dalga geçiyor.

Haftalardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Bu, George hakkında olmalıydı, George'u kışkandıracak kadar birbirimizi tanımamız hakkında olmalıydı, ama bir yerlerde, bu da konu oldu: sohbet, kahkahalar, küçük bağlantı anları. Rhett hakkında gerçekten hoşuma giden şeyler öğreniyorum ve acaba o da aynı şeyi yapıyor mu diye merak ediyorum.

Saray görünmeye başlıyor, etkileyici kapıları güneş ışığında parılıyor, muhafızlar dik durarak dikkatle bekliyorlar.

"Şuna bak," diyorum, etki yaratmak için hafifçe dönerek. "İnanılmaz değil mi?"

"Kesinlikle öyle," diyor Rhett ve bunu içtenlikle söylediğini anlayabiliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, onunla birlikte olmanın ne kadar kolay olduğu, bu anı paylaşmanın ne kadar doğal hissettirdiği daha çok ilgimi çekiyor.

"Hadi, Sir Rhettimus," diyorum, taksi şoförüne ücreti verip üstünü almasını söylediğinde gülümseyerek. "Hadi keşfe çıkalım."

O hafifçe geriye yaslanarak gülümsüyor ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü hissediyorum, bu günün henüz bitmediğini.

bitti, ve bir şekilde, bu hissediyorum sanki her
şey her mükemmel bir şekilde yerine oturuyor gibi.

On Birinci Bölüm

R hett

Pippa neredeyse ayak parmaklarının ucunda zıplıyor, boynunu uzatıp süslü kapıların ötesindeki sarayın önündeki geniş alanı tarıyor. Onun coşkusu bulaşıcı.

"Tema parkındaki bir çocuk gibisin," diye alay ediyorum.

"Ben tema parkındaki bir çocuğum," diye karşılık veriyor, bulaşıcı gülümsemesiyle. "Sadece lunapark trenleri yerine muhafızlar, atlar ve Kral Muhafızları ile selfie çeken insanlar var."

Hoşgörülü bir şekilde başımı sallıyorum. "Peki. Plan nedir? Rehberli bir tur mu yapacağız, yoksa sıradan turistler gibi dolaşacak mıyız?"

Saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve sarayı geniş bir hareketle işaret ediyor. "Önce dolaşalım. Bu ihtişamı içinize çekin. Sonra size bilgi vereceğim."

"Beni eğitecek misin?" diye tekrar ediyorum, kaşlarımı kaldırarak.

"Evet. Buckingham Sarayı 101. Belli ki buna ihtiyacın var." O sırtıyor.

Tarih ve cazibe konusunda bir ustalık sınıfına kaydolmuşum gibi hissediyorum.

Pippa koluma girer ve dış çevrede yürürüz. Kapılardaki altın detaylar parlak öğleden sonra güneşinde ışıldar. Turistler sarayın çevresinde sıralanır. Kameralar flaşlar patlar ve heyecanlı çocuklar, hayranlıkla gözlerini kocaman açarak ebeveynlerinin ellerini çeker.

"Burada yaşadığını hayal et," diyor rüya gibi. "Bütün bu tarih. Bütün bu mermer. Sadece bu kapılar bile benim dairemnden on kat daha pahalı olmalı."

Ona bakarak gözlerindeki ışıltıyı yakaladım. "Bence daha doğru soru şu: bununla başa çıkabilir misin? Muhafızlar, turistler, bitmek bilmeyen turlar?"

"Elbette," diyor tereddüt etmeden, göğsünü şişirerek. "Muhtemelen çok çekici bir kraliçe olurum. Kraliçe Pippa. Herkes beni sever. Tüm aylar, tüm çörekler, tüm kraliyet ihtişamı ve törenleri, ve ben tüm bunları zahmetsizce asil bir tavırla yaparım."

Gülüyorum. "Asil mi?"

Bana yan gözle bakarak, alaycı bir şekilde kırılmış gibi yaptı. "Sen pek çekici bir adam değilsin, değil mi?"

"Hayır," diye onaylıyorum. "Ama sen de tam olarak asil sayılmazsın."

Victoria Anıtı heykeline yaklaşıyoruz. Pippa korkuluğa yaslanıp poz veriyor.

"Bu dev altın anıt arka planımda bile mi?" diye sorar küstahça.

"zgnm, ama hayır," diyorum.

Omzunun üzerinden bana dramatik bir şekilde dudak bükerek bakıyor. "Bana aldırma. Sadece tarihle btnleşiyorum. Bu bir kamu hizmeti."

Gülüyorum. "Kamu hizmeti, Jessica Rabbit kılığına girdiğin zamandı."

Derin bir nefes alır. "Bunu asla unutmayacağız, değil mi?"

"Asla," diye hoş bir şekilde onaylıyorum.

Yine saray kapılarına doğru yürüyoruz ve Pippa'nın hareketlerinin ne kadar akıcı olduğunu fark ediyorum. Kalçalarının sallanışı, vücudunun rahat zarafeti, hiç çaba sarf etmeden gülüşünün dikkatleri üzerine çekmesi. Onun bu kadar çekici olması çok saçma. Onun sahte erkek arkadaşı olduğuma inanmak neredeyse imkansız. O ezik adamı kışkırtmak için kendimi feda ettiğime... böylece onunla birlikte olabileceğine.

Alt dudağını ısırıyor. "Kral'a rastlasak ne harika olurdu, değil mi?"

"Ona ne derdin?"

"Oh, merhaba Majesteleri. Çörek ister misiniz? Tabii ki önce reçel."

Şişe suyumu yudumlarırken neredeyse boğuluyordum. "Bu karşılaşmayı görmek için para öderdim."

"Ve bunu gelecek nesiller için kaydetmelisin," diye talimat verir ve bilgece başını sallar. "Dünya, benim kraliyet ailesine rahatça çörek ikram ettiğimi görmeyi hak ediyor."

Ön kapıya vardığımızda, Kral'ın atlı muhafızlarının ifadesiz ve katı duruşlarını fark ettim. Pippa bana dirsek attı.

"Hadi. Onların yanında düzgün bir turist gibi dur. Atlar seni ısırmasa bonus puan kazanırsın."

"Isırmazlar. Bunlar çok iyi eğitilmiş hayvanlar," derim ve nöbetçinin yanına geçip bir asker gibi kollarımı kavuştururum.

O kamerasını kaldırıp birkaç fotoğraf çekti. "Turistten çok kapı görevlisi gibi görünüyorsun."

Ona bir bakış attım ve o sevinçle gülüyordu, heyecandan yanakları pembeye dönmüştü. Tamamen kendinden emin hareketleri baş döndürücüydü.

"Bitti mi?" diye

soruyorum.

"Sanırım."

Ona katılmak için geri dönüyorum. "Sıra sende," diyorum ve cep telefonunu alıyorum.

O başını sallar. "Hayır, ben iyiyim."

"Neden korkuyorsun? Adamdan mı, attan mı?" diye alay ediyorum.

"İkisinden de korkmuyorum," diye ateşli bir şekilde inkar ediyor. "O zaman yap," diye teşvik ediyorum.

Gözlerini devirir, ama yine de gidip at üstündeki muhafızın yanına durur ve fotoğraf için poz verir. At başını ona doğru çevirir ve yüzünü uzun uzun yalar. Pippa şaşkınlıkla çığlık atar, sonra sevinçle kıkırdar. Gülüşünün ortasında, atın pembe dili yanağına yapışmış haldeyken birkaç harika fotoğrafını çekerim. O kadar güzel, mutlu ve kaygısız görünür ki, keşke onun telefonu yerine kendi telefonumla fotoğraf çekseydim diyorum. Hâlâ gülerek bana doğru zıplar.

"Bir bakayım. Bir bakayım," diye heyecanla ısrar eder.

Fotoğraflara bakar ve çığlık atar. "Bunlar harika. O atın beni yaladığına inanamıyorum."

"Hadi, başkalarını da seni yalamaya ikna etmeden gidelim," diyorum ve ikimiz de gülerek uzaklaşıyoruz.

Sarayın yanından geçiyoruz ve Pippa pencereler, heykeller ve karmaşık parmaklıklar hakkında okuduğu küçük detayları gösteriyor. Canlı ve konuşkan, ben de bir kelebek gibi ona yaklaşıyorum. Arada sırada dramatik bir şekilde durup, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla bana dönüyor.

"Harika bir tur rehberisin," diyorum yumuşak bir sesle.

"Biliyorum," diye alaycı bir kibirle cevap veriyor. "Tarihi eğlenceli hale getirme yeteneğim var. Üstelik hizmetlerim için ücret bile almıyorum."

Gülüyorum. "Sen yeteneklerle dolusun, değil mi?"

Omuzlarını silkiyor, biraz utangaç ama yine de neşeli. "Tabii ki sadece en iyileri."

"Biliyor musun," diyor. "Ne yazık ki, George'a çok aşığım, çünkü gerçekten bir çift olsaydık, bu çok romantik olurdu. Sabahları korku ve çörekler, ardından öğleden sonra kraliyet tarihi ve güzel güneş ışığı. İlk buluşma için mükemmel bir program."

"George seni hak etmiyor."

O kurnazca gülümser. "Tabii ki hak etmiyor, ama yine de benim aşkımı kazandı."

Dolaşmamıza kısa bir ara verip Muhafız Değişimi'ni izliyoruz. Pippa, bu törenin hassasiyeti ve ihtişamından açıkça etkilenmiş bir şekilde parmaklığa yaslanıyor. Onu bu kadar ilgilenirken görmek bana garip bir sıcaklık hissi veriyor.

Daha sonra, etrafındaki bahçelere doğru yürüyüşe çıkıyoruz. Bahçelerde, bakımlı küçük çimler ve çiçek tarhları yolları çevreliyor. Güneş gökyüzünde alçalmış, altın rengi ışığı sarayın duvarlarından yansıyor. Pippa bir kez dönerek üstünün rüzgarı yakalamasına izin veriyor ve ben tüm vücudumu elektrikleyen şehvet duygusuna engel olamıyorum.

"Tamam," diyor, bir çiçek yatağının yanında durup ellerini beline koyarak. "Seni daha iyi tanımak için birkaç soru daha soracağım. Kitap mı, film mi?"

Gülümsüyorum. "Kitap. Her zaman kitap."

"Tabii ki," diyor, şakacı bir şekilde gözlerini devirerek. "Bu çok kolaydı. Kış mı, yaz mı?"

"Yaz."

"Aynı, ama Noel'i öne almalılar çünkü en sevdiğim bayram o. Köpekler mi, kediler mi?"

"Silah dayansa köpekler derdim, ama ikisini de severim."

O gülüyor, sesi o kadar parlak ki, onu kollarıma alıp öpmemem gerektiğini neredeyse unutuyorum. Ona bakıyorum ve onun da bana baktığını görüyorum. Arzum yüzümden belli olmuş olmalı ki, kaşlarını kaldırıyor.

"Ne?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diyorum çabucak, ama dudaklarım titriyor.

"Sadece

... manzarayı seyrediyorum."

Çift anlamlı sözlerimi açıkça anlıyor, ama beni uyarmıyor. Bunun yerine kolumu tutup beni çekerek bahçeyi keşfetmeye devam ediyoruz.

Buckingham Sarayı'ndan ayrıldığımızda iki şeyin farkına varıyorum. Birincisi, Pippa eğlenceli, zeki ve inanılmaz derecede çekici. İkincisi, bu sahte randevu, diğerlerinden daha gerçek olmaya başlıyor.

Geçmişte yaşadığım gerçek randevular. Kahkahalar, şakacı sohbetler, küçük dokunuşlar ve bakışlar, hepsi tamamen gerçekçi geliyor. Ve ona olan arzumun girdaplı fırtınasına gittikçe daha fazla çekiliyorum.

Sokağa geri dönerken, bir taksi çağırıyor. "Bir sonraki durağımıza hazır mısın?" diye soruyor gülümseyerek.

Ben de gülümsüyorum. "Yolu gösterin, Majesteleri."

O gülüyor ve ben, bir sonraki durağın ne olursa olsun, bir önceki kadar unutulmaz olacağını düşünmeden edemiyorum. Güzelliği veya tarihi nedeniyle değil, onun yüzünden. Çünkü o benimle birlikte olacak.

Onikinci Bölüm

R hett

Taksi bizi London Eye'ın yakınında indiriyor. Güneş altın saatine doğru batmaya başlıyor, Thames Nehri'ne yumuşak sarı bir ışık saçıyor ve devasa tekerlek mavi gökyüzüne karşı zarifçe dönüyor. Pippa yanımda, heyecandan neredeyse titriyor.

"Vay canına," diyor, taksiden inip kollarını öne doğru uzatarak parmaklarını çatlatıyor. "Şuna bak. Şimdiye kadar sadece uzaktan görmüştüm. Bu çılgınca."

"Hiç binmedin mi?" diye merakla soruyorum.

Pippa omuzlarını silkiyor. "Turistik bir şey. Kim kendi memleketinde turistik şeyler yapar ki?"

"Haklısın. Ama yine de etkileyici," diye onaylıyorum, gözlerim bir saniye onun gözlerine kayıyor. Onun coşkusu bulaşıcı, gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. Kendimi de gülümserken buluyorum.

"Tepeden manzara bambaşka olacak," diye heyecanla söylüyor.

"Hiç şüphesiz," diyorum.

Sesimdeki bir şey onu başını eğmeye zorluyor. "Londra'yı kastediyorsun, değil mi? Çünkü..."

"Londra'nın, elbette. Sadece şehir manzarası. Başka bir şey değil," diyorum, ama göz kırpıyorum. Takdir edeceğim tek manzara şehir değil.

Bana ciddi bir şekilde bakıyor. "Biliyorsun, eski sevgilin veya benim George'um etrafta olmadıkça benimle flört etmene izin yok."

"Birazcık bile mi?"

Kafasını sallar. "Korkarım ki hayır."

Nehirden serin bir esinti gelirken, o beni akıllıca atlatıp benden önce bilet gişesine ulaşır. Onu takip ederken, bugün iki kez önüme geçip bunu yapmasına içimden küfrediyorum.

Kuyruk oldukça hızlı ilerliyor ve sıra bize gelene kadar çok uzun sürmüyor. O, kapsülün camına yaslanıp beni merakla süzüyor.

"Saçını bu kadar ipeksi ve düzgün tutmak için ne tür şampuan veya saç jeli kullanıyorsun? George saçını asla düzgün tutamıyor," diye tekerleğin uğultusu arasında aniden patlar.

"George'a hindistancevizi şampuanı kullanmasını söyle," diyorum.

Bana yan gözle bakar. "Ve hiç saç jeli kullanmasın mı?"

"Hayır, ama parmaklarını saçımın arasında gezdir."

"Saçmalıyorsun," der, sahte bir umutsuzlukla başını sallar.

"Tamamen saçmalık."

"Ben 'hoş bir şekilde saçma' terimini tercih ederim," diye düzeltiyorum, onun yanındaki cama yaslanarak, aralarında hafif bir mesafe bırakmaya dikkat ederek. Gerilim çok hoş ve onun da bunu hissettiğinden eminim çünkü hafifçe gerginleşiyor.

Kapsül yavaşça yükselmeye başlar ve bize nefes kesici bir Londra panoraması sunar. Thames Nehri uzanır ve altımızda parıldarken, St. Paul Katedrali, Big Ben, The Shard ve Parlamento Binası uzaktan görkemli bir şekilde yükselir.

Pippa'nın canlı saçları, öğleden sonra altın rengi güneş ışığını yakalıyor ve ateş gibi parlıyor. Ellerini cama bastırıyor, burnu neredeyse cama değiyor ve itiraf etmeliyim ki çok sevimli görünüyor. Yüzündeki heyecan gerçek, filtrelenmemiş ve bunu görmek, bu anı sonsuza kadar saklamak istememe neden oluyor.

"Görüyor musun?" diye fısıldayarak Westminster Köprüsü'nü işaret ediyor. "İnsanlar çok küçük görünüyor, etrafta koşuşturan küçük karıncalar gibiler."

"Bilemiyorum. Daha çok senin kişisel macera filmindeki arka plan karakterleri gibiler."

Gülerek bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Macera filmi, ha? Hoşuma gitti. O zaman ben kahraman mıyım?"

"Kesinlikle," diyorum, onun şakacı tonuna uyarak. "Ben de elbette çekici yardımcın olacağım. Ya da belki de işler çok korkutucu hale geldiğinde günü kurtaran karamsar kahraman."

"Hayır, sen çok korkutucusun bana olmak çok çekici yardımcısı olmaya," diyor hızlıca.

"Sen, kahramanı kurtaran ve sonra onu George'a geri veren düşünceli kahraman olabilirsin." Keşke onun sözlerine ne kadar itiraz ettiğimi bilseydi. Ben hiç hiç niyetim geri geri dönmek geri Bay Güvenilirlik. Hiçbiri. Aslında, onu kendime saklamak için bir plan üzerinde çalışıyorum.

Kapsül yükseldikçe, şehrin tam manzarasını görebiliyoruz ve Pippa şehrin geniş ufku seyrediyor. Tanıdığı simgesel yapıları gösteriyor ve ben de onun sesiyle bunları anlatmasını dinlemekten keyif alıyorum. Canlı, heyecanlı ve dinlemesi kolay birisi. Tarih ve coğrafyayı eğlenceli hale getiriyor ve ben de onun etrafındaki dünyayı deneyimlemek için ne kadar enerji harcadığını anlıyorum.

"Biliyor musun," diyorum. "Bu senin için mükemmel bir metafor. Yavaş bir aksan, nefes kesici manzaralar, bazen fazla düşünürsen korkutucu olabilir, ama her saniyesine değer."

Bana bakıp sırtarak, "Şimdi beni London Eye ile mi karşılaştırıyorsun?" diyor.

"Belki," diyorum, gülümseyerek omuz silkiyorum. "Ama sadece en övgü dolu şekilde. Zarif, güzel ve sürprizlerle dolu."

Yine gülüyor, eliyle ağzını kapatıyor. "Gerçekten bu tür klişe sözlerle dolusun, değil mi?"

"Birisi içten söylüyorsa, bunlar söz değil," diyorum, sözler havada asılı kalıyor. O biraz hareket ediyor, onun yaydığı sıcaklığı hissedebilecek kadar. Gerilim ince, elektriksel, ikimizin de inkar edemeyeceği bir çekim.

Pippa nehir ve aşağıdaki sokaklardaki küçük detayları gösterirken, biz birkaç tur yavaşça yükselip alçalıyoruz. Güneş ışığı değişiyor, uzun gölgeler oluşturuyor ve şehri hem sakın hem de canlı gösteriyor. Pippa elini hareket ettiriyor ve bir anlığına benimkine değişiyor, parmaklarımız birbirine değişiyor ve içimden bir titreme geçiyor. Açıkça belli olan bir şey yok, sadece sahte anlaşılmamızı gerçek bir anlaşmaya dönüştürmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığımızı fark etmemizden kaynaklanan elektriksel bir his.

Ne tür bir büyü yaptığını bilmiyorum, ama ben ona tamamen kapılıyorum. Hatta George'dan nefret etmeye bile başlıyorum.

"Peki," diyor Pippa, aramızdaki sessizliği bozarak, sesi yumuşak ama alaycı. "Seçmek zorunda kalsan, hangisini daha çok seversin: London Eye mi, London Dungeon mu?"

"Açıkçası, bugün olduğu gibi aynı arkadaşlarla birlikte olabileceksem, beni nereye kapatırlarsa kapatın umurumda değil."

Kaşlarını kaldırıyor, dudakları seğiriyor. "Gerçekten mi? Beni kandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Belki," diye omuz silkerek kabul ediyorum. "İşe yarıyor mu?"

Onun yanakları hafifçe biraz ve gülümser gülüyor, bunu bunu önemsememeye çalışır. "Sen imkansızsın."

"sen bunu dedi söylemek imkansız büyüleyici diyorum gülümseyerek soruyorum.

"Benim demek istediğimi biraz açıklıyorsun."

Kapsülden selfie'ler çekiyor, saçma pozlar ve abartılı ifadelerle şakalaşıyor. Bana ördek surat yapmam için ısrar ediyor ve ben de, pek beceremeden de olsa, onun isteğini yerine getiriyorum. Karnı ağrıyana kadar gülüyor ve ben de bu aptalca şeyleri yaparken kendimi ne kadar rahat ve mutlu hissettiğime şaşıyorum. En son ne zaman bu kadar iyi ve bütün hissettiğimi hatırlamıyorum. İnsanların bize bakışlarını fark ediyorum. Muhtemelen günün tadını çıkaran bir çift gibi görünüyoruz. Ve haklılar. Bu balonun içinde, biz bir çiftiz, cam duvarlardan yankılanan şakalar, tekerleğin uğultusuyla karışan kahkahalar.

En üst katta manzara oldukça etkileyici. Thames Nehri'ne ve şehre bakıyorum, sonra da orada duran Pippa'ya, saçları güneş ışığını yakalıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı hayranlıkla hafifçe açık. Ve kalbim hızlanıyor. Onu istiyorum. Tanrım, onu o kadar çok istiyorum ki, sanki karnımda bir yumruk varmış gibi hissediyorum.

"Bak," diyorum yumuşak bir sesle. "Tamamen sevimli."

"Sanırım nefes kesici demek istedin," der, sahte bir ciddiyetle, ama yanaklarının kızardığını görüyorum.

"Evet, tam olarak bunu kastettim," diye cevap veriyorum, sırıtarak.

Yavaşça alçalırken gölgeler uzar ve şehir ışıklarla dolmaya başlar. Pippa tekrar bana yaslanır ve ben her şeyin olmasını sağlarım; yakınlık, sıcaklık, rahat kahkahalar. Şimdiye kadar birlikte geçirdiğimiz günü düşünüyorum - Zindan, kafe, Buckingham Sarayı ve şimdi de bu - ve bu günün hiçbir şeyinin artık sahte gelmediğini fark ediyorum. Birbirimizi tanımaya çalışmanın sahte tavırları bile garip, dürüst bir sihre sahip.

"Biliyor musun," diye sessizce söylüyorum. "Bu, uzun zamandır geçirdiğim en güzel gün olabilir."

Bana bakıyor, gözlerinde yaramaz bir ışıltı var. "Benim gibi gülünç derecede çekici bir yardımcın olduğu için mi?"

"Aynen öyle," diyorum gülümseyerek. "Sen en berbat turistik şeyleri bile eğlenceli hale getiriyorsun."

Gölüyor. "Az önce 'korkunç' kelimesini en berbat İngiliz aksanıyla mı kullandın?"

Gölümserim. "Roma'da olduğun zaman..."

Kapsöl yavaşlar ve zemin seviyesinde durur, kapılar açılır.

"Hadi. Seni besleyelim," diyor.

On Üçüncü Bölüm

Pippa

Her şeyden önce koku burnuma çarpar. Tuz ve sirke, kızarmış hamurun hafif kokusuyla karışır. Bu koku, sevdiğim, eşsiz bir kokudur. Karnım açlıktan gurulduyor, bu da çok uygun çünkü Rhett ve ben nehrin yakınındaki küçük, mavi ve beyaz bir balık ve patates kızartması dükkanının önündeyiz.

"Günü tamamlamak için otantik balık ve patates kızartması," diyor, bana gülümseyerek.

"Öyle mi? O kadar otantik ki, eskiden olduğu gibi eski gazetelerle sarıyorlar."

"Ciddi misin?"

"Evet, gazete kağıdına sarılmış yağlı balık gerçekten çok çekici."

O, her zaman beni eriten o kolay, bulaşıcı kahkahasını atıyor.

Sıranın önüne geldiğimizde, bizim için sipariş veriyorum – iki porsiyon haddock ve patates kızartması, bol tuz ve sirke, püre haline getirilmiş bezelye ve iki kutu kola. Tezgahın arkasındaki kız siparişimizi hızlı ve verimli bir şekilde hazırlıyor ve paket mi yoksa açık mı istediğimizi soruyor. Açık olsun diyorum

diyorum ve o da başını sallıyor. Sipariş hazır olduğunda, her birimiz bir kola ve gazete kağıdıyla kaplı, mum kağıdının altında buharlaşan sıcak balık ve patates kızartmamızı alıyoruz. Thames yürüyüş yoluna geri dönüyoruz. Güneş batmak üzere, suya altın rengi yansımalar bırakıyor ve havada nehrin kokusu ile kızarmış yiyeceklerin kokusu karışıyor.

Rhett'in balığından bir ısırık almasını izliyorum. "Ee?" diye soruyorum umutla.

"Güzel. Çok güzel. Bunları eski gazeteden yemek gerçekten otantik bir his veriyor."

"Artık tam bir Londralı gibisin."

Ağız dolu halde başını sallar, ben de balığımı ısırır ve bir an durup ne kadar lezzetli olduğuna hayranlıkla inlerim.

"Özgünlük her şeydir. Gerçek Londralılar gibi gerçek balık ve patates kızartması, ve nehir kıyısında yürürken onları yemenin gerçek sihir olduğunu unutmamak gerekir."

Bilgece başını sallar. "Evet. Gerçek aşk hikayeleri böyle başlar, elimizde balık ve patates kızartması, saçlarımızda rüzgar ve gözlerimizde şehrin ışıklarıyla."

Neredeyse patates kızartmamla boğuluyordum. "Saçlarında rüzgar mı? Rüzgar esmiyor ki."

Rhett, tepsisinin köşesinde oluşan küçük sirke havuzuna abartılı bir ciddiyetle bir patates kızartması batırır. "Metaforu kaçırıyorsun," der gülümseyerek. "Sadece akışına bırak."

Yan yana yürürken gülüyoruz, dişlerimiz arasında çıtır çıtır hamurların çıtırtısı ve ara sıra bir martının cıvıltısı sohbetimizi kesintiye uğratıyor. Yağlı parmaklar ve suda parıldayan güneşin arasında, sohbetimiz kaçınılmaz olarak sahte ilişkimize geliyor.

"Peki," diyorum, dirseğimle hafifçe ona dokunarak. "Biri bize soru sorarsa aynı şeyi söylememiz lazım. Önce resmi zaman çizelgesini belirleyelim. Ne kadar süredir birlikteyiz?"

Bana yan gözle bakıyor. "Hmm. Hesaplamalarım göre, Dungeon'da birkaç dakikalık panik hariç, yaklaşık sekiz saatlik yoğun eğlence olur."

"Sekiz saat mi?" diye tekrar ediyorum. "Ben daha uzun olduğunu düşünüyordum. Gerçek olması gerekmez. Zaten hepsi sahte. Sadece inandırıcı olması yeter."

"Peki," diyor, ellerini teslim olarak kaldırarak. "Sen ve Bay Güvenilirlik... Yani George... ne zamandır ayrı yaşıyorsunuz?"

"Neredeyse altı haftadır," diyorum kederle. "Tamam, peki, bir ay nasıl olur?"

Kabul ederek başımı salladım. "Bir ay benim için uygun." "İlk buluşma ne zamandı?"

Bir cips daha ısıırıyorum, ruh halim düşünceliye dönüyor. "Yağmur yağıyordu, sen boğulan bir kediye kurtarmak için nehre atladın."

Yürürken durur. "Ne? Hayır. Kimse bu saçmalığa inanmaz. Mümkün olduğunca gerçeğe sadık kalırsak daha kolay olur."

"Peki," diye kabul ediyorum huysuzca. "İçki. İçki içerken tanıştık." "Peki ilk öpücük?"

"İlk öpücük mü? George bunu sormayacak."

"Evet, biliyorum. Ama daha varsayımsal bir geçmişimiz olursa daha gerçekçi olur. Zaman çizelgesi için."

Gözlerimi devirdim ama oyuna uydum ve kulak arkasına kaçan bir bukile saçımı düzelttim. "Peki, neredeyse gerçek yöntemini kullanacaksak, henüz öpüşmedik. Ama bu sadece bir ayrıntı. George'un ayrıntılara ihtiyacı yok. İlk randevumuzdan sonra beni eve kadar geçirdiğini ve kapımda iyi geceler öpücüğünü verdiğini varsayalım."

"Bu hoşuma gidebilecek bir şey gibi geliyor."

Elimin tersiyle onun ön koluna vuruyorum ve Rhett bana gülümsüyor. Ben de gülümsemeden edemiyorum. "Peki ya bugünkü randevu? O da sayılır, değil mi? Seni gülmekten burnundan soda çıkacak kadar güldürdüğümü söyleyebiliriz."

"Ya da o görüntüden uzak durup," diyor kuru bir şekilde, "sadece o gün çok güldüğümüz için kaburgalarımız ağrıdı diyebiliriz."

Dramatik bir şekilde duraksıyorum. "Ya da bu öğleden sonra London Eye'in en tepesinde olduğunu söyleyebiliriz. Sen çok saçma davranıyordun ve ben kendimi tutamadım."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim," diyor hafifçe eğilerek. "Saçmalık çekici olabilir, biliyorsun."

Gülerek başımı sallıyorum. "Sen oldukça delisin, değil mi?"

Nehir boyunca yürümeye devam ediyoruz, balık ve patates kızartmamız yavaş yavaş bitiyor. Parmaklarımız yağlı ve Rhett'in muhteşem çenesinde tartar sosu lekesi var. Garip, ama onu yalamak istiyorum.

Bir keresinde bana bakarken yakaladım, başı biraz yana eğilmiş, dudaklarında seksi bir gülümseme vardı ve kendime bunun tamamen sahte olduğunu, sadece George için olduğunu hatırlatmam gerekti. Ciddi bir şey değil. Ama çok kolay, çok doğal geliyor. George ve benim bunu yapacağımızı hayal edemiyorum. Parmaklarının yağlı olduğundan şikayet eder ve ıslak mendil olmadığını mırıldanırdı. Rüzgar onu rahatsız ederdi. Daha da kötüsü, birlikte yürümekten ve yemek yemekten hoşlanmaz. Masada oturup yemek yememek medeniyetsizlik olduğunu düşünür. İnsanlar at değildir, derdi. Kaşlarımı çatıyorum. Ne halt ediyorum ben? George hakkında sızlanıyorum. Onu seviyorum. Yine de, tek şikayetim buysa, o zaman elbette, sahip olduğumuz şeyi geri istemek doğru.

"Peki," diyor Rhett aniden, düşüncelerimi keserek, trafik gürültüsünün ve ara sıra gelen nehir tekneleri seslerinin üstüne çıkabilmem için bana yaklaşarak. "İlk nerede tanışmıştık?"

"Nerede olduğunu çok iyi biliyorsun. Mason's barında, sana çıkma teklif ettiğim yerde. Sen de evet demiştin. Sonra Roger gibi davranmıştın ve buluşmak için anlaşmıştık."

"Ah, evet," diyor, sesinde sahte bir nostaljiyle. "Jessica Rabbit bizzat bana çıkma teklif etti. Nasıl unutabilirim ki?"

"Doğru," diyorum, başımı sallayarak. "Bu bizim resmi tanışma hikayemiz. Bu konuda yalan söyleyemeyiz çünkü George videoyu internette görmüş olabilir."

"Video mu?" diye tekrarlar Rhett.

"Tanrım, görmedin mi? Biri o berbat Jessica Rabbit elbisesiyle beni videoya çekip internete koymuş," diye sinirli bir şekilde mırıldanıyorum.

"Gördüm," diye itiraf etti.

Dirsekimle kaburgalarına vuruyorum.

O gülüyor. "Ve bilgin olsun, o elbise pek çok şey olabilir ama korkunç değil."

"Senin için söylemesi kolay. Sen giymek zorunda değildin."

"Ama bak, bu bizi nereye getirdi. İşte buradayız," diye ekliyor gülümseyerek. "Thames Nehri'nde balık ve patates kızartması yiyip, gerçek bir çiftmişiz gibi davranıyoruz."

Gülümsüyorum. "Açıkçası, kendimi Alice Harikalar Diyarında gibi hissediyorum.

Bütün bu olay oldukça tuhaf."

"Bundan emin misin?" diye soruyor, tekrar eğilerek. "Şahsen, bence her şey şaşırtıcı derecede iyi gidiyor. Yani, gülüyoruz, yağlı yemekler yiyoruz, hayatlarımızla ilgili detayları paylaşıyoruz ve ilerledikçe tarih yazıyoruz. Bence iyi bir takımız."

"İltifatla her şeyi elde edebilirsin, Rhett."

O gülüyor. "Bunu bilmek güzel. Gelecekte kullanmak üzere aklında tutacağım."

Son balık ve patates kızartmasını bitirip, yanından geçtiğimiz çöp kutusuna kağıtları attığımızda, gökyüzünün koyu turuncu bir renge büründüğünü ve nehir kenarında şehir ışıklarının yanmaya başladığını fark ettim. Cep telefonumu çıkardım, yarın operaya gitmek için beni alması için ona adresimi vermem gerektiğini fark ettim.

"Tamam," dedim, arkamdaki korkuluğa yaslanarak adresimi hızlıca yazıp ona mesaj attım. "Yarın akşam için planımız şöyle. Az önce sana mesaj attım.

adresini gönder, böylece beni saat yedide alabilirsin. Böylece oraya erken varmak için yeterli zamanımız olur.

Telefonu çaldı. Telefonunu çıkarıp, az önce gönderdiğim mesajı okudu. "Anladım. Saat yedide. Sanırım etkileyici bir kıyafet giyeceksin?"

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Etkileyici giyinmek mi?"

"Evet," dedi, gözleri yaramazca parıldayarak. "Sonuçta opera. Ayrıca, George'un neyi kaçırdığını tam olarak görmesini istemiyor muyuz? Bilirsin, kaybının tam etkisini ona göstermek için."

"Etkileyici giyinmek olsun," diyorum yavaşça, küçük bir kahkaha kaçıyor. "O adama neyi kaybettiğini göster."

Rhett acıyarak gülümser. "Zavallı adam. Hiç şansı yok."

Gülerek başımı sallıyorum, haftalardır hissetmediğim bir hafiflik hissediyorum. Bunun George'u geri kazanmaya bir adım daha yaklaştığım için olduğunu kendime söylemeye çalışıyorum. Ve buna inanmaya da çalışıyorum.

On Dördüncü Bölüm

Pippa

Uzun süre dolabımın önünde durup, opera için uygun bir kıyafet seçmeye çalışırken alt dudağımı ısırıyorum. Sandra daha önce grup sohbetinde, on dokuzuncu yüzyıldaki yüksek sosyete düşesleri gibi dirsek uzunluğunda eldivenler giyip balo elbisesi ile gitmem gerektiğini şaka olarak söylemişti. En kötüsü, şaka yapmasına rağmen, birçok kadının öyle giyineceğini biliyorum ve daha az resmi bir kıyafet giyersem oraya ait olmadığımın belli olacağından endişeleniyorum. Lucy, payetli kıyafetleri tercih etmişti, ne kadar gösterişli olursa o kadar iyi.

Bu kesinlikle olmaz.

Uzun uzun düşündükten sonra, zarif görünmek istediğime karar verdim. Sofistike. Açıkça belli etmeden, ama kendine güvenle fısıldayan bir şekilde seksi. Eğer kader bir cilvesiyle George ile gerçekten karşılaşsam, bana ilişkimizin bittiğini söylediği andan itibaren boşa harcadığı her anı pişman olacak bir şey.

Parmaklarım ipek, şifon ve kadife kumaşların üzerinde gezindi, sonra neredeyse hiç giymediğim bir elbiseye takıldı. Genelde gittiğim mütevazı etkinlikler için biraz abartılı bir elbise, bu da bana

uygun giyinmek için en iyi şansım olduğunu gösteriyor.

Bu, belimi ve kalçalarımı saran, sonra da yere kadar uzanan şık bir eteğe dönüşen, yapılı bir korsajlı siyah, omuzları açık bir elbise. Yakası, açıkça belli etmeden, yeterince dekolte. Bu tür elbiseler beni daha dik durmaya ve vücudumun her çizgisini uzatmaya zorluyor. Umarım, girmekten çekindiğim bu mekana ait olduğumu hissettirir bana.

Elbiseyi narin gümüş topuklu ayakkabılar, uyumlu bir el çantası ve büyükannemin bana bıraktığı, sade bir ışıltı katan bir çift elmas damla küpe ile tamamlıyorum. Sırada saçım var. Saçımı yumuşak bir topuz yapıp sabitliyorum, ancak etkiyi yumuşatmak için birkaç tutam saçımı serbest bırakıyorum. Makyajımı klasik tutuyorum: sade bronz gözler ve koyu kırmızı dudaklar, cesur ama zamansız bir renk.

Zil çaldığında midem düğümleniyor. Sinirli bir şekilde elbisesini düzeltiyor, el çantasını alıyor ve Rhett ile buluşmak için aşağı inmeden önce derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda, karşımda gördüğüm manzara beni olduğum yerde durduruyor.

Aman Tanrım!

Rhett, arabaya rahatça yaslanmış, sanki parlak bir derginin sayfalarından çıkmış gibi görünüyor. İlahi derecede uzun ve çekici vücudunun her santimi, mükemmel bir siyah smokinle kaplı. Beyaz bir gömlek ve siyah bir papyon, sanki çok mükemmel olmasını istemiyormuş gibi biraz gevşek duruyor, ama bu onu daha da çekici yapıyor. Ceket, geniş omuzlarına mükemmel bir şekilde oturuyor ve pantolon, onu tamamen çekici gösteren bir kesime sahip. Görünüşe göre saç jeli kullanmadan, sadece hindistancevizi şampuanıyla şekillendirilmiş saçları, sanki bir kuaför saatlerce uğraşmış gibi, özenli bir hassasiyetle düşmüş. Ve gözleri yavaşça ve kasıtlı olarak üzerimde dolaştığında, kalp atışlarımı hızlandıracak şekilde koyulaşıyor.

boğazıma sertçe çarptı. Zorlukla yutkunup ona doğru yürüdüm.

O dikleşir ve dudakları yavaşça gülümser, gözleri vücudumun her yerini tarar ve sonra tekrar yüzüme döner. "Etkilemek için elbiseyle şehre gittin. Harika görünüyorsun."

Boynumun arkası ısınır. Sanki onun sözlerinin cildime dokunan bir el gibi etkisini azaltacakmış gibi, çok parlak bir şekilde gülerim. "Lütfen, şu anda her kadının hayali gibi görünen sensin."

"Her kadının mı?" diye alay ediyor. "Sadece senin kadınla yetineceğim."

Gözlerimi devirdim, ama göğsümdeki çarpıntı beni ele verdi. "Aferin Romeo. George'un senden duyması gereken tam da bu. Gidelim mi?"

"Evet, ama umarım bu geceki performansımı tamamen mahvettiğinin farkındasıdır. Senden başka hiçbir şeye konsantre olamayacağım."

Arabaya binmem için kapıyı açıyor, ben içeri girerken eli çıplak sırtıma değiyor. Dokunuşu sıradan, centilmence, ama yine de sinirlerimi tırmalayan bir kıvılcım gibi hissediyorum.

Yolculuk hızlı geçiyor, cumartesi gecesini için yollar alışılmadık derecede sessiz. Rhett ve ben küçük bir sohbet yapıyoruz. Şoförün bizi duyabileceğini bilerek sözlerime dikkat ediyorum, ama Rhett onun varlığını neredeyse hiç fark etmiyor gibi görünüyor. Vardığımızda arabadan inip tekrar Rhett ve ben baş başa kaldığımızda çok mutlu oluyorum.

Opera binası hayal ettiğimden daha göz kamaştırıcı. Yüksek kemerli tavanlardan altın varak süslemeli kristal avizeler sarkıyor. Ayaklarımızın altındaki mermer, ayna parlaklığında cilalanmış ve her iki tarafta balkonlara uzanan görkemli merdivenler var. Lobide konuklar dolaşırken sohbetler, kahkahalar, kadehlerin tıkırtıları ve elbiselerin yumuşak hışırtısı ile hayat dolu.

Açıkçası, bu biraz ürkütücü.

Sanki yüksek gelirli kişiler ve onların snob eşleri ve metresleri toplanmış gibi. Burası klas, klas ve yine klas, bebeğim. Kadınlar mücevher tonlarında ve parlak kumaşlardan yapılmış özel elbiseler giymiş, erkekler ise hep siyah takım elbise giymiş. Bar personeli bile şık görünmeyi başarmış. Bir an için kendimi sahtekar gibi hissediyorum, sanki güvenlik beni kenara çekip beni içeri kimin aldığını soracaktı gibi.

Tanrıya şükür, Rhett var.

Bana kolunu uzatıyor ve sanki kraliyet ailesindenmişiz gibi kendinden emin bir şekilde beni içeri çekiyor. Varlığı istikrarlı ve sağlam, ve kendimi aşan durumlarda kendime her zaman söylediğim şeyi hatırlıyorum. Buraya aidim çünkü bunu seçtim. Ve bu sefer, bu sadece benim seçimim değil. Buraya aidim çünkü Rhett buraya ait ve çünkü o benden gelmemi istedi. Çünkü George artık bu dünyaya sahip olamaz. Şu anda buradayım ve kalmaya niyetliyim.

Rhett bize iki kadeh şampanya getirir ve kadehlerimizi birbirimize kaldırırız.

"En iyisi kazansın," diyor, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

"İkimiz de kalbimizin arzusunu elde edelim," diyorum.

Bir yudum alırken, kalabalığı tararken, baloncuklar dudaklarımda patlıyor. Ve o anda kalbim duruyor.

George. Bu George. Bara yaslanmış, elinde bir bardak viski var. Saçları hatırladığımdan daha kısa, oldukça düzgün bir şekilde taranmış. Koyu kahverengi bukleleri, yukarıdan gelen ışıktaki daha açık görünüyor. Smokin kesimi kusursuz - tabii ki öyle, o her zaman görünüşüne önem vermiştir - ama beni sarsan onun gülümsemesi. Bir zamanlar dünyanın benim etrafımda döndüğüne beni ikna eden o rahat, çekici gülümseme. Kalbim davetsiz bir şekilde çarpıyor. George'u geri kazanmaya çalışmakla doğru kararı verdim. Yani, ona bir bakın. O açıkça benim olmak için yaratılmış.

Sonra onu görüyorum.

Ve midem bulanıyor. Yanındaki kadın, beni anında her şeyi kataloglamaya iten bir şekilde çarpıcı.

Onun detayları. Uzun boylu, ince yapılı, elbisesinin rengi ikinci bir deri gibi ona yakışan koyu zümrüt yeşili. Sırtı oldukça açık ve göğüsleri küçük olduğu için sütyen giymeden de rahatça dolaşabiliyor. Uzun sarı saçları karmaşık bir şekilde toplanmış ve rujunun rengi de nude tonunda mükemmel. Şık ve pahalı görünüyor, küçük gümüş kaşıkla beluga havyarı (iğrenç) yiyen ve sofistike akşam yemeği partilerinde ıstakoz hors d'oeuvres servis eden türden bir kadın.

Ve George, çıplak sırtının alt kısmına elini koymuş. O el, onların birlikte olmadıklarını, onun sadece orada durduğunu kendime inandırmamı engelliyor. Göğsümde çırpınan kelekler ölür, yerini daha soğuk bir şey alır. Daha temiz. Daha acımasız. Elbette, George'un kız arkadaşı seksi, ama benimki daha seksi. George'u Rhett'e ince bir şekilde işaret ediyorum.

"Şimdi bakma, ama saat üç yönünde, barın yanında. Yeşil elbiseli sürtük sarışının yanında.

"Şimdi bakma, ama barın saat üç yönünde. Yeşil elbiseli sürtük sarışının yanında. O George."

"O mu? Daha uzun boylu olmasını bekliyordum," diyor.

Bu yorumun anlamını çözmeye çalışacak vaktim yok. "Unutma," diye mırıldanıyorum, tırnaklarımı hafifçe Rhett'in koluna bastırarak. "Bana deli gibi aşıksın."

Kaşları eğlenerek kalkıyor. "Rol yapmama bile gerek yok."

Bu sözü daha sonra düzgünce değerlendireceğim, ama şimdilik, alışılmış bir kayıtsızlıkla bizi bara doğru yönlendiriyorum. Topuklarım mermere vuruyor. Ve sonra, mükemmel bir zamanlamayla, George ve sarışın sürtüğüyle tesadüfen çarpışıyoruz.

"George?" Şaşırmış gibi yapıyorum, gözlerimi yeterince genişletiyorum. "Vay canına, burada sana rastlamanın ihtimali ne kadar?"

Başını çevirip bana bakar ve etkisi tam da umduğum gibidir. Ağız açık kalır. Bu anı şişeleyip yağmurlu günlerde yudumlayabilirim. Bakışları vücudumu tarar, elbisenin yakasında bir süre durur ve sonra dikkatini tekrar yüzüme çevirir.

"Pippa." Sesi düşük, şok olmuş bir nefes. "Burada ne yapıyorsun? Sen... sen operadan nefret edersin."

Sandra'yı gururlandıracak bir kahkaha attım. "Oh, öyle sandım. Ama Rhett..." Ona sokuldum ve hayranlıkla ona baktım. "O çok seviyor, ben de onun beni sürüklemesine izin verdim. Ve şimdi ışığı görüyorum. Harika, değil mi, Rhett?"

Rhett'in gözleri, odada başka kimse yokmuş gibi, sıcak ve kararlı bir şekilde benimkilere sabitlenmiş durumda. Parmak uçlarıyla dirseğimden bileğime kadar çıplak kolumu hafifçe okşuyor. Neredeyse önemsiz sayılabilecek, rahat ve sevgi dolu bir hareket. Neredeyse. Ama dokunuşu, ateşli bir havai fişek gibi içimi titretip, cildimde

canlı ve hain.

Bu şehvet.

Sadece saf şehvet, kendime kesin bir şekilde söylüyorum. Daha fazlası değil. Herhangi bir kız onun dokunuşuyla erir. Adam bir Yunan tanrısı gibi görünüyor, elbette, ben de baştan çıkarılıyorum. Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir şey. Nada. Nichts.

George'un arkadaşı dikkat çekici bir şekilde boğazını temizler. George başını ona doğru çevirir, beni gördüğünden beri onu görmezden geldiğini fark edince yanakları hafifçe kızarır.

"Oh... affedersin," diye kekeliyor, açıkça telaşlanmış. "Pippa, bu, uh..."

Gözleri şaşkınlıkla kısıılır ve onun randevusunun adını tamamen unuttuğunu fark ettiğimde sevincimi zar zor gizleyebilirim.

"Claudia," diye soğuk bir sesle onun yerine cevap verdi.

"Evet, tabii ki, Claudia," der George, yüzü pancar gibi kızarır ve hala kelimeleri karıştırır.

Bana elini uzatır, gülümsemesi nazik ama keskin. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Ben de aynı nezaketle elini sıkıyorum. "Ben de," diyorum, sonra Rhett'i işaret ediyorum. "Bu Rhett. Erkek arkadaşım." Rhett'in gözlerinin içine derinlemesine bakıyorum. "Hayatım, bu George, eski sevgilim, ve onun... arkadaşı Claudia."

"Claudia kendi işini kuruyor," diye patlar George. "Gerçekten çok zeki."

Bu tuhaf bir söz ve Claudia'nın rahatsız olduğu belli oluyor. Sanki George, onun adını unuttuğunu telafi etmek için onun özellikleriyle övünmeye çalışıyor gibi.

"Ne tür bir iş kuruyorsun?" diye soruyorum, işine gerçekten ilgi duyduğumdan çok, nezaketen.

"Bu bir teknoloji şirketi. Büyük rakiplerinin gölgesinde kalmaktan bıkmış küçük işletmelere barındırma hizmetleri sunacağız," diyor.

"Rhett, sen teknoloji sektöründesin, değil mi sevgilim?" diyorum ve ona hayranlıkla bir bakış daha atıyorum.

"Evet, öyleyim," diyor Rhett dostça. "Ana ofisim ABD'de, ama şu anda Londra ofisinde görevliyim."

"Çalıştığın şirket oldukça başarılı bir şirkete benziyor," diyor Claudia, gözleri ve sesi ilgiyi gösteriyor.

"Remington International," diyor.

Claudia'nın ağzı açık kalır, sonra hemen kapanır. Gözleri parlar. "Vay canına, bu teknoloji sektörünün kutsal kasesidir. Bak, biraz cüretkar görünebilir ama Çarşamba günü evimde bir parti veriyorum. Abartılı bir şey değil, sadece arkadaşlarla küçük bir buluşma. Sen ve tabii ki Pippa da gelerseniz çok sevinirim. Fikirlerinizi almak isterim."

George, burada olmak istemiyormuş gibi görünüyor, başı gömleğinin yakasının içinde neredeyse kayboluyor. "Rhett'in bununla ilgilenmediğinden eminim."

Rhett elini sırtımda gezdirip bana baktı. "Hazır mısın tatlım?"

Evet, evet, evet, diye bağırmak istiyorum, ama tabii ki bağırıyorum. "Tabii, ama iş yerinde olmadığın zaman iş konuşmaktan nefret ettiğini sanıyordum."

Rhett, hakkını vermek gerekirse, kusursuz bir şekilde oyuna uyuyor. "Normalde bundan nefret ederim, ama birinin ayağa kalkmasına yardımcı olacaksa sorun değil." Claudia'ya masum bir çekicilikle gülümsüyor. "Gelmeyi çok isteriz."

Rhett'e o kadar minnettarım ki, küçük bir dans bile yapabilirim.

Tabii ki, kendimi tutuyorum.

Claudia heyecanla Rhett'e adresini verir ve Rhett bunu cep telefonuna yazar. George'un çocuk gibi somurtması nedeniyle, ardından garip bir sessizlik çöker. Evet, bu da George'un küçük kusurlarından biridir. Somurtur. Bazen günlerce. Birkaç dakika birlikte dururuz, birbirimizin gözüne baktığımızda garip gülümsemeler atarız.

Neyse ki, lobideki ışıklar söner, çan çalarken avizeler kararır. İnsanlar kadife kaplı kapılara doğru yönelmeye başlayınca kalabalıkta bir hareket dalgası yayılır.

"Yerlerimize geçmeliyiz, hayatım," diyor Rhett, beni nazikçe yönlendirerek.

"Tabii ki." George ve Claudia'ya parlak bir gülümsemeyle bakarım, şampanya köpükleri gibi içimi bir sevinç kaplar. "Çarşamba günü görüşürüz."

Rhett ve ben ters yönde uzaklaşırken, adımlarım havadan daha hafif geliyor. Onların duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde, sözlerim dökülmeye başlıyor, sesim neşeli ve coşkulu.

"Yüzünü gördün mü? İnanamadı. Sonra opera sevdiğimi söylediğimde, aman Tanrım, neredeyse boğulacaktı. Her şey mükemmel gitti. Çarşamba günü onu tekrar göreceğim. Sen Claudia ile iş konuşurken, ben George'a birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatabilirim."

Rhett sadece gülümsüyor ve o sinir bozucu sakinliğiyle beni sessizce izliyor.

On Beşinci Bölüm

Pippa

Rhett ve ben yaldızlı kapılardan geçerek tiyatroya giriyoruz. Topuklarım yumuşak kırmızı halıya batıyor ve eski kadife ile pahalı parfüm kokusu havada karışıyor. Etrafımızda insanlar koltuklarına yerleşiyor ve bir düzine dilde fısıldayarak sohbet ediyorlar. Atmosfer beklentiyle uğulduyor.

Yüzümdeki kendini beğenmiş küçük gülümsemeyi silemiyorum.

Ama gülümsememin altında başka bir şey var. Göğsümün derinliklerinde bir sızı. George burada. Ve bana inanamıyormuş gibi bakıyor. Onun yüzünü hayal edip sırtıyorum. Harika bir başlangıç. Onunla çarpışmak için tüm bu planı ben yaptım ve sahneledim, yüzündeki şoku, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi gözlerinin elbisenin üzerinde dolaşmasını keyifle izledim. Gerçekten daha iyi olamazdı. Havada uçuyor, zafer kazanmış, bu elbiseyi giydiğimi görünce ağzının açık kaldığı anın keyfini çıkarıyor olmam gerekirdi. Yine de, içimde bu karşılaşma yüzünden üzülen bir yan var. Çünkü beni görünce ne kadar şaşırmış olursa olsun, o hala başka bir kadınla burada ve onun başka biriyle olduğu düşüncesi hala canımı yakıyor. Eli

onun sırtında duruyordu, eskiden benim sırtımda durduğu gibi. Mutlu olabileceği düşüncesi. Hayatına devam ettiği düşüncesi.

Kendime iyi olduğumu söylüyorum. Tabii ki, biraz çaba sarf etmeden güneşin parlamasını ve gökkuşağının çıkmasını bekleyemem. Önemli olan o raundu kazanmış olmam. Çarşamba günü bana bıçağı çevirmek, ona tam olarak neyi kaybettiğini hatırlatmak için bir şans daha verecek. Belki, sadece belki, kaybettiğini fark etmesine, beni tekrar istemesine yetecek kadar. Bu düşünce, içimde sakladığım, sıcak ve umut dolu bir köz.

Rhett beni koltuklarımıza doğru yönlendiriyor, büyük dairenin ortasına yakın, manzara kırmızı kadife koltuklar ve altın at nalı gibi kıvrılan yaldızlı balkonların sıraları üzerinde uzanıyor. Devasa avize üstümüzde parıldıyor, binlerce kristal ışığı yakalıyor. Altımızdaki orkestra çukuru yumuşak akortlarla canlanıyor, yaylı ve nefesli çalgıların kakofonisi bir şekilde sihirli bir şeyin gerçekleşmesini bekliyor gibi hissettiriyor.

"Bu inanılmaz," diye fısıldıyorum, yumuşak koltuğa gömülürken.

Rhett gülümser ve bana o kadar yaklaşır ki, kolonyasının hafif kokusunu alırım. Hoş bir koku. Temiz, baharatlı ve pahalı bir koku.

Elbisemi dizlerimin üzerinde düzeltirken, salonun ışıkları biraz kararır. Kalabalık sessizleşir ve konuşma sesleri yumuşak bir uğultuya dönüşür. Sonra, aniden, Rhett bana doğru eğilir, sesi alçak ve komplo kurarcasına.

"Aşağı bakma. Saat altı yönünde."

Tabii ki bu, içgüdüsel olarak aşağıya bakmam anlamına geliyor. Bakışlarım, daha ucuz koltukların bulunduğu alt kattaki locaya kayıyor. Rhett'in müşterisi onu çok seviyor olmalı ki ona bu koltuklara bilet vermiş. Harika koltuklar, salondaki en iyi manzara. Aşağıya baktığımda, bu mesafeden bile açıkça görülebilen George'u görüyorum. Yukarıya bakıyor. Tam bana.

Hava boğazımda takılıyor. Koltuğuna yaslanmış, çenesi gergin, gözleri göğsümde şiddetli bir sarsıntıya neden olacak kadar yoğun bir şekilde bana kilitlenmiş.

bir saniye için, bu geniş, ısıltılı salonda ikimizden başka kimse yokmuş gibi hissediyorum. Eski anılar akla geliyor, tembel pazar sabahları, fısıldanan sözler, dudaklarının bileğimin içini okşadığı anlar...

Sonra Rhett yanıma yaklaşarak büyüğü bozuyor. Ne olduğunu anlayamadan, eli çeneme kayıyor, yüzümü kendine doğru çeviriyor ve ağzı ağzıma yapışıyor, dudaklarımı sahiplenircesine öpüyor.

Onun öpücüğünün şoku beni sersemletir ve nefesimi keser. Aklımdaki tüm düşünceleri silip süpürür. Dudakları sert, emredici, hafif şampanya tadı vardır. Vay canına! George'un dikkatini çekmek için sahnelenmiş olsa bile, tamamen ve tamamen gerçek gibi hissettirir.

Sonra vücudum bana ihanet eder. Isı, vahşi bir alev gibi içimi kaplar, ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılır. Ham elektrik tüm vücudumu sarar, cızırdar, kıvılcımlar çıkar ve alev alır. Bacaklarımın arasında bir titreme başlar ve her sinir ucu bir diyapazon gibi titreşmeye başlar.

Ağzım onun ağzının altında açılır, elim ceketinin kumaşını kavrar. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, eminim o da göğsünde hissediyordur. Dünya eğilir, avize bulanıklaşır ve aramızda cızırtılı bir kimya dışında hiçbir şey, hiçbir şey kalmaz.

O benden uzaklaştığında, ışıklar tamamen sönmüş ve perde hareketlenmeye başlamıştı. Orada sersemlemiş bir şekilde oturuyordum, dudaklarım karıncalanıyor, nefesim sığlaşmıştı.

Bu da neydi böyle?

Kimse beni hiç böyle öpmemişti. Hiç. George bile. Kimse. Aklım bahaneler, mantıklı açıklamalar bulmaya çalışıyordu. Sadece gösteri içindi. Rolü satmak içindi. Yaptığımız her şey gibi bir performans. Ama içten içe, bunun hepsi olmadığını biliyordum. Bu rol değildi. Bu ateşti. En azından benim için.

Gözlerimi tekrar aşağıya çeviriyorum, göreceğim şeyden biraz korkarak. George yine bana bakıyor, yüzünde öfkeli bir ifade var, omuzları gergin. Bunu başardığım için içimde küçük bir mutluluk duyuyorum. Son birkaç haftadır hissettiğim duyguların bir kısmını ona yaşatma gücüne sahip olduğumu biliyorum. Kız arkadaşı ona doğru eğiliyor, sanki bir şey söylüyor gibi, ama George hiçbir şey duymuyor gibi görünüyor. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, onu incitmiş olmayı umursamıyorum.

Bırakın üzgün görünsün. Bırakın kıskansın. Çünkü önce o beni incitti. Beni terk etti ve yerine bir sarışın buldu. O yüzden siktir et onu. Hak etti. Şu anda, dudaklarımda hala Rhett'in tadı var ve bu anı bile tenimi ürpertip içimi titretmeye yetiyor.

Uvertür yükseliyor, kemanlar havayı kesen acılı bir güzellikle sanki sadece benim için çalışıyorlarmış gibi. Çünkü kalbim öyle hissediyor. Şişmiş gibi hissediyorum. Perde nihayet açılıyor.

Odaklanmaya çalışıyorum. Gerçekten deniyorum.

Sahne, yağlı boya şaheserleri gibi boyanmış süslü dekorları ve geçmiş dönemlerin görkemli kostümlerini giymiş oyuncularıyla gözlere bayram ettiriyor. Müzik yükselip alçalıyor, beni göğsüme baskı yapan kadar güçlü ses dalgaları üzerinde sürüklüyor.

Ama zihnim parçalanmış durumda. Yarısı hala o öpücüğün etkisinde, onu tekrar tekrar yaşıyor, Rhett'in dudaklarının baskısından, elinin yanağımda kalışına, içimde uyandırdığı şok edici arzuyu kadar her hissi tek tek sıralıyor. Bu beklenmedik bir şeydi. Hayatımda böyle bir şey hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Güvenli ve güvenilir şeylerden hoşlandığımı sanıyordum. İşte tehlike burada ve ben onunla açıkça flört ediyorum. Nabzım bile henüz yatışmadı. Vücudum uğultulu, huzursuz, itiraf etmekten nefret ettiğim bir şekilde canlı.

Diğer yarım ise sürekli George'a dönüp duruyor. Onu asla terk edemem. Ona bu kadar zaman ve enerji harcadıktan sonra olmaz. Kesinlikle tehlikenin kokusu ve bir yabancıyla yaşayacağım bir kaçamak için olmaz. Rhett Londra'daki görevini bitirip Amerika'ya dönecek ve sonra ben ne yapacağım?

Ne yapacağım? Arada sırada George'a bir bakış atma riskini alıyorum. Bazen sahneyi izliyor. Bazen bana gizlice bakıyor. Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor, sonra ben gözlerimi kaçırıyorum, kalbim acı tatlı bir sancıyla sıkışıyor. Ve suçluluk. Ona hiç sadakatsizlik etmedim. Düşüncelerimde bile... şimdiye kadar.

Rhett yanımda kıpırdanıyor, dizi benimkine değiyor, eli aramızdaki kol dayanağına sıcak bir şekilde uzanıyor.

Soprano, doğaüstü bir şey gibi yükselen acı dolu bir aryaya başlar. Bu, radyo veya müzik çalar dinlemekle aynı şey değildir. Onun sesi, tutkuyla dolu, salonun her yerini doldurur ve o kadar yükselir ki, duvarların bile sesle titrediğine yemin edebilirim. Omurgamdan bir titreme geçer ve gözlerime beklenmedik bir şekilde yaşlar dolar. Hikayeyi İngilizce okudum. Tıpkı benim gibi, o da iki erkek arasında kalmış.

Rhett'e bakıyorum, o da sahneyi değil beni izliyor. Yüzündeki ifade okunaklı değil, merak ve şaşkınlık arasında bir yerde, ama aynı zamanda yumuşak. Sanki benim duygulanmamdan memnunmuş gibi.

Rhett'e karşı gösterdiğim tepkilerden dolayı telaşlanıp kafam karışınca hızla başka yere bakıyorum.

Oyun, tüm trajedi, aşk ve ihanetiyle ilerliyor ve İtalyanca olduğu için hikayenin büyük bir kısmını kaçırsam da, hala kendi ihanet dolu düşüncelerimle boğuşuyorum. Yine de kendimi kaptırmaya yetecek kadarını anlıyorum. Oyunda bir ihtişam var, özür dilemeyen bir yoğunluk, kendi hayatımı birdenbire daha küçük hissettiriyor. Güvenli ve tutkudan yoksun.

Perde son kez indiğinde ve seyirciler alkış yağmuruna tuttuğunda, ben de çılgınca alkışlıyorum, avuçlarım karıncalanıyor. Sanki bir yarış koşmuşum gibi nefesim kesiliyor. Rhett'e dönüyorum, dudaklarım açılıyor, sözler durduramadan dökülüyor.

" ... don't words. Incredible.
Güzel. Ben... Sanırım operaya aşık oldum.

Gülümsemesi yavaş, kendini beğenmiş, sanki bir şey kazanmış gibi. "Ve seni dönüştürmek için sadece bir akşam yetti."

Kafamı sallayarak gülüyorum, ama içim hala sarsılmış durumda. Performanstan. Öpücükten. George'un bana kıskançlıkla bakmasından. Tehlikenin kokusunun beni ne kadar cezbedtiğinden, ama bunun üstesinden geldiğimden.

Belki de tüm bu plan, hayal ettiğimden daha iyi işliyor. Ya da belki de tamamen kontrolümden çıkıyor.

On Altıncı Bölüm

Pippa

Aynadaki yansımama bakıyorum ve elbisenin askısını on kez falan düzeltiyorum. Bu, şık ve tehlikeli arasındaki ince çizgide duran kıyafetlerden biri, gece mavisi bir kokteyl elbisesi, sıvı gibi tenime yapışıyor. Yakası, benim sofistike tarafımı tatmin edecek kadar mütevazı, ama sırtı skandal derecede dekolte, normalde gösterdiğimden daha fazla ten gösteriyor.

Küçük elmaslarla süslenmiş gümüş renkli bantlı topuklu ayakkabılar, her adımında ışığı yakalayarak son dokunuşu yapıyor. Saçlarım bu gece omuzlarıma dökülüyor ve makyajım normalden daha cesur: dumanlı gözler ve çilek kırmızısı dudaklar. Bence güzel görünüyorum. Belki de güzelden de öte. Umarım George'un bırakmış olmaktan pişman olacağı türden bir kadın gibi görünüyordum. Bu düşünce tam iki saniye boyunca içimi ısıtıyor, ardından bir anlık gerginlik başlıyor.

Dairemin içinde volta atmaya başlıyorum.

Saat yavaşça yediye doğru ilerliyor. Rhett her an burada olabilir ve bu hızla kendimi çok heyecanlandırmış olacağım. Dikkatimi başka bir şeye vermem lazım. Telefonumu alıp rehberimi kaydırıyorum

. Parmağım Lucy'nin isminin üzerinde duruyor. Yapmalı mıyım? Arama tuşuna basıyorum. Lucy üçüncü çalınıştta telefonu açıyor.

"Bana muhteşem bir şey giydiğini söyle," diyor, merhabayı atlayarak.

Yatak odasından çıkıp oturma odasına gitmeden önce aynaya bir kez daha bakıyorum. "Sanırım öyle. Gece mavisi elbiseyi giydim, hani sırtı açık olan. Ve annemin geçen Noel'de bana aldığı gümüş rengi topuklu ayakkabılar."

Lucy ıslık çalar. "O zaman her şeyi giydin." "Evet, tüm kozlarımı oynamam gerekiyordu. Bu benim son şansım olabilir."

"Kızım, o senin ayaklarına kapanacak. Ve o derken George'u kastetmiyorum. Yani, George da muhtemelen öyle yapacak, ama önemli olan o değil."

Kanepeye çöküp parmağımın etrafına bir tutam saçımı doladım. "O konuda... Ben... Rhett'i öptüm."

eardrum. "You what?

Ne zaman? Nasıl? Bana her şeyi anlat."

Kimse yok olmasına rağmen içgüdüsel olarak sesimi alçaltıyorum. "Operada oldu. Perde açılmadan önce. Birdenbire... birdenbire beni öptü. Ve Lucy, bu sıradan bir öpücük değildi. Sanki o Clarke Gable, ben de *Rüzgar Gibi Geçti'deki* Vivian Leigh'mişiz gibi. Neredeyse bayılacaktım. İlk perdeyi neredeyse hiç izleyemedim çünkü bunu düşünmeden duramıyordum."

"Aman Tanrım, Pippa," diye haykırır Lucy, sesi tiz ve heyecanlıdır. Sanki dedikodu değil de Noel hediyelerini açıyormuş gibi neredeyse başı dönmüş gibidir. "Yani, bu gerçek mi? Gerçek olmadığını iddia ettiğin bu kimya meselesi?"

Burnumun köprüsünü sıkıştırırım. "Hayır. Gerçek değil. Yeni bir şey. Hepsi bu. Amerikalıların daha iyi öpüştüğünü herkes bilir, ama şehvet uzun sürmez. George benim sabitim. Güvenilir, o... o benim ruh ikizim."

Lucy inler. "Şu anda Emerald-Gown'dan sütyensiz Claudia ile çıkan ruh ikizin mi? Bebeğim, hayatında Rhett olsaydı, George kim olurdu? Güven bana. Geçmiş ilişkilerin hayaletinin peşinden koşmayı bırak."

Kafamı sallarken bile gülmekten kendimi alamıyorum. "Sen anlamıyorsun. Her şey bir yana, Rhett benden hoşlanmıyor. Bu sadece karşılıklı çıkar ilişkisi. George'u kıskandırmak için beni öptü."

"Her neyse," diyor Lucy, ve zihnimde gözlerini devirdiğini görebiliyorum. "O partiye git, muhteşem görün ve Rhett seni tekrar öpersen, ona karşılık ver. Sertçe. Sonuçta, senin de damarlarında Amerikan kanı akıyor. Kısa bir süreliğine bir Amerikalıyla evli olan bir atan yok muydu?"

Kapı zili onun moral verici konuşmasını keser. Midem bulanır. "Rhett geldi. Yarın ararım."

"Öyle yapmalısın," diyor. "Ve unutma, eğer seni öpersen, elinden geldiğince sertçe öp onu."

Telefonu kapatırken hala gülüyorum. El çantamı alıp telefonumu içine koyuyorum ve aşağı iniyorum.

Rhett, kömür grisi takım elbisesiyle deli gibi yakışıklı görünüyor. Pürüzsüz kumaş, vücuduna milimetrik bir mükemmellikle uyarlanmış. Beyaz gömleğinin en üst düğmesini açık bırakmış, bronzlaşmış cildinin baştan çıkarıcı bir üçgenini ortaya çıkarmış. Erkeklerin bu kadar kolay seksi görünmesi çok haksızlık. Sanki şık bir siyah-beyaz film sahnesindeymişiz gibi elini uzatıyor.

"Harika görünüyorsun," diyor, gözleri yavaşça üzerimde dolaşıyor. "George'un hiç şansı yok."

Yanaklarım kızarır, ama bunu önemsemiyorum. "İltifatını not aldım. Hadi bu işi bitirelim."

Rhett başını sallar, arabaya bineriz ve yola çıkarız. George'u tekrar göreceğim için heyecanlı olsam da, Claudia'nın evinde olacağım düşüncesi beni pek de mutlu etmiyor. Bu bana... yanlış geliyor. Bir şekilde iğrenç. Ama artık kabul ettim ve neredeyse vardık. Zaten, fikrimi değiştirmek için biraz geç

ama eminim ki, fikrimi değiştirirsem Rhett bununla bir sorunu olmaz.

Claudia'nın Rhett'e verdiği adresin önüne geliyoruz. Londra'nın, sadece bakmak bile banka hesabınızı ağlatacak posta kodlarından birinde bulunan beyaz sıvalı bir şehir evi.

"Aslanın inine girmeye hazır mısın?" diye soruyor Rhett, bir kaşını kaldırarak.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Sanırım."

Bana okunaksız bir ifadeyle bakar, sonra başını sallar ve kapı koluna uzanır. Arabadan iner ve ön kapıya doğru yürürüz. Rhett zili çaldığında midem bulanmaya başlar. Artık fikrimi değiştirmek için gerçekten çok geç. Gülümseten bir adam kapıyı açar ve bizi içeri almak için geri çekilir. Claudia'nın evi tam beklediğim gibidir – o zengin görünür ve evi de bunu yansıtır.

Dekorasyon şık ve özenle seçilmiş; tüm mobilyalar cam ve kromdan yapılmış ve muhtemelen benim tüm dairemden daha pahalı olan büyük boyutlu sanat eserleri ile süslenmiş. Oturma odası yumuşak ışık altında parlıyor. Pahalı mumların kokusu ve kibar sohbetlerin uğultusu ile dolu.

Konuklar gruplar halinde dolaşıyor, ellerinde içeceklerini tutuyor ve kahkahaların sesi yüksek tavanlardan yankılanıyor. Claudia bizi hemen fark ediyor ve iki yabancı değil de iki eski dostu karşılar gibi kollarını açarak yanımıza geliyor. Bu gece yeşil yerine kırmızı ipek bir elbise giymiş.

"Pippa, Rhett. İkinizi de görmek ne güzel. Gelebildiğiniz için çok mutluyum," diyor.

Rhett, getirdiği şarap şişesini ona uzattı. "Mahzenin için küçük bir hediye."

Gülümsemesi geniştir, ama gözleri lazer gibi keskin bir hassasiyetle ona yönelir. "Çok nazıksın. şimdi gelin, yazılımımda sürekli karşılaştığım bir sorunla ilgili tavsiyenizi almak için sizi bir dakikalığına kaçırmam gerekiyor. Buraya yeni geldiğinizi biliyorum

, ama çok sarhoş olmadan önce senin fikirlerini almak istiyorum," diyor gülerek.

Rhett bana sorgulayan bir ifadeyle bakar, gülümser ve başını sallar. "Sen git. Ben etrafta dolaşıp resimleri inceleyeceğim."

Ve işte böylece, ev sahibimiz ince kolunu Rhett'in koluna takar ve onu alıp gider, beni hors d'oeuvres masasının başında yalnız bırakır. Terk edilmiş gibi görünmemeye çalışarak bir kanepeye uzanırım, tam o sırada tanıdık bir ses yanıma gelir.

"Pippa."

George. Ona dönünce içimdeki gerginlik artar. Küçük kalbim istem dışı bir an durur. Her zamanki gibi yakışıklıdır, ama bu gece gözlerinin çevresinde bir gerginlik vardır, operada olmayan bir gerginlik.

"George," diyorum nazikçe. Sanki bütün gün bu anı beklemiyormuşum gibi kanepemi ısıyorum. "Partiden hoşlanıyor musun?"

"Bunu sana sormam gerekmez mi?" diye sinirli bir şekilde sorar. Elini cebine sokar ve ona yaklaşır. "Pippa, ben ... Claudia ... şey, o Claudia. Ve o harika biri. Ama seni burada görmek ... kafamı karıştırıyor. İnanılmaz görünüyorsun ve sanki ... artık ne istediğimi bilmiyorum. Seni mi, onu mu?"

Bu sözler beni sarsar. Midem burkulur, umut tehlikeli bir şekilde yükselir. İşte bu. Bu, onun bana geri dönmesinin başlangıcı. Onu doğru yöne itmeme, onun için sarışın Claudia'dan daha iyi olduğumu görmesini sağlamam gerekiyor. Ama bir şey söyleyemeden, sıcak bir el benim elimi kavrar.

"Hayatım," diyor Rhett, yanıma gelerek, gözleri George'a kısa bir süre bakıp sonra bana gülümsüyor. "Hadi gidip bir şeyler içelim."

Ben itiraz etmeden, beni odanın ortasındaki açık alana götürüyor, orada birkaç çift müzik eşliğinde tembelce dans ediyor. Mutfağa gidiyoruz, Claudia'nın birkaç arkadaşı birbirleriyle konuşuyor.

İkimize de birer kadeh beyaz şarap doldurur ve birini bana uzatır. Bir yudum aldığımda, gruptaki kadınlardan biri çığlık atarak bu şarkıyı çok sevdiğini söyler. O ve arkadaşları salona koşarken, Rhett ve ben mutfakta yalnız kalırız.

"Orada ne yapıyordun? George yeni kendine gelmeye başlamıştı," diye sertçe fısıldıyorum. Kızgınım, ama bağırmamam gerek. Burada olmaz.

Rhett eğilir, dudakları kulağıma değecek kadar yaklaşır ve cevap verir. "Güven bana. Acı çekmesi lazım. Acı çekmesi lazım. Teslimiyeti tam olmalı."

"Teslimiyet mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu ortaçağdan kalma bir kuşatma değil ki."

"Öyle değil mi?" Sırtışı şeytani. "Onun yalvarmasını istiyorsun. Bundan azı olursa, gelip gitmeye devam edecek, asla tam olarak bir seçim yapmayacak. Seni gerçekten kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmesi gerekiyor."

Aynı fikirde olduğumu söyleyemem, ama sesindeki inanç garip bir şekilde güven verici. Ve şimdilik, buna uymaya karar verdim, çünkü başka ne yapabilirim ki? Gidip kendimi George'un ayaklarına bir ödül gibi atmak mı? Çünkü bunu zaten yaptığımı ve reddedildiğimi çok iyi biliyorum.

Yani... içiyoruz, gülüyoruz.

Ve gece ilerledikçe dans ediyoruz.

Rhett kolay bir partner, kendinden emin ama kibirli değil, eli belimde sabit, gülümsemesi baştan çıkarıcı. Claudia'nın mobilyaları kenara itilmiş geniş salonunda dans pistinde dönerken, üçüncü ve dördüncü kadeh şarap arasında, yarım saattir George'u düşünmediğimi fark ediyorum. Bir kez bile. Ve şu anda da onu düşünmüyordum, eğer bize doğru geldiğini görmeseydim. Bize ulaştığında yüzü gergin, Rhett'e dansa katılabilir mi diye soruyor. Rhett sert bir baş hareketiyle geri çekildiğinde, içimi hafif bir hayal kırıklığı kaplıyor.

George beni kendine doğru çeker, avucunun sıcaklığı sırtımda hissedilir, kolonyasının erkeksi kokusu acı verecek kadar tanıdıktır.

"Pippa, söylediğimde ciddiydim. Kafam karışık. Seni düşünmeden duramıyorum. Belki de biz..."

"Hayır." Bu kelime, yumuşatamadan ağzımdan çıkıyor. Rhett'in daha önce verdiği tavsiye kafamda yankılanıyor ve ben de ona uyuyorum. "Aslında, yapamam. Önümüzdeki hafta sonu New York'a gidiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "New York mu?"

"Evet." İçimden kalbim deli gibi atarken, tatlı bir gülümseme takındım. "Rhett'le bir düğüne gidiyorum."

Yüzünde beliren acı ifadesi neredeyse çok tatmin edici. Bir kez olsun kontrolün bende olduğunu hissediyorum. Bu an daha da uzamadan, Rhett geri döner ve elini belime koyar.

"Onu geri alabilir miyim?" diye sorar.

Bu bir soru, ama ses tonundaki bir şey bana, George hayır derse, beni yine de geri alacağını söylüyor. George'un çenesi titriyor, ama kenara çekiliyor. Muhtemelen benim hissettiğim şeyi hissetti ve dayak yemek istemedi.

Rhett beni tekrar kendine çekiyor. Müzik yükseliyor ve ben kendimi hazırlayamadan, dudakları bir kez daha benim dudaklarıma değiyor.

Bu seferki öpücüğü daha yumuşak, daha yavaş, ama bu onu daha az yıkıcı yapmıyor. Dudaklarım içgüdüsel olarak açılıyor, kalbim takla atıyor, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Oda, parti, hatta George, hepsi yok oluyor, hayali bir esintiyle eriyip gidiyor. Sadece Rhett ve ben varız, vücudu sabit ve yakıcı, öpücüğünün bana hissettirdiklerini dengeliyor. Sanki bir uçurumun kenarından düşüyormuşum gibi.

Ayrıldığımızda nefesim kesilmişti. George'a bakmaya bile tenezzül etmedim. Bu gece ilk kez, o önemli değildi. Çünkü o anda, gözüm sadece Rhett'teydi.

On Yedinci Bölüm

Pippa

Telefonumun tiz sesi sabahın sisini yarıp geçiyor ve bir kez olsun bu sese minnettarım. Çok uzun süredir tavanıma bakıp duruyorum, dün geceyi çılgınca tekrar tekrar yaşıyorum, müziği, dansı, George'un çatık kaşlarını ve beni mi Claudia'yı mı istediği konusundaki kafa karışıklığını, Rhett'in beni öptüğünde ve dünyanın geri kalanını silip süpürdüğünde gülümsemesini.

Lucy'nin aramış olmasını umarak, ona dertlerimi anlatabilmek için aceleyle telefona uzanıyorum, ama ekranda Rhett'in adı yanıp sönüyor. Kalbim garip bir şekilde hızla atmaya başlıyor.

"Günaydın," diyor. Sesinin kulağıma kadife gibi dökülmesi için saat çok erken, ama yine de öyle oluyor.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, sanki hala yatakta yatıp dün gecenin anılarının bana eşlik ettiği ve beni deli ettiği halde, neşeliymişim gibi davranmaya çalışarak. "Bu kadar erken arayacağını beklemiyordum. Gurur duymalı mıyım?"

"Ben aradığımda her zaman gurur duymalısın," diyor kuru bir şekilde, sonra iç çekiyor. "New York ofisinde işlerle ilgili bir sorun çıktı. Bugün geri dönmem gerekiyor."

Sözleri keskin ve beklenmedik bir tokat gibi çarptı. "Oh."

"Oh?" diye tekrarlar, sanki hayal kırıklığımın derecesini ölçmeye çalışır gibi.

Kimse beni göremese de, çarşafı sıkıca tutarak oturdum. "Sadece şaşırdım, hepsi bu."

"Evet, ben de," diyor. Bir süre duruyor, sonra sesi yumuşuyor. "Seninle ilişkimizi kısa kesmek istemiyorum, Pippa. O yüzden sorum şu: şimdi benimle gelmek ister misin, yoksa hafta içinde kendi başına uçmayı mı tercih edersin?" Ses tonunda neredeyse iş gibi bir alt ton var.

Başım geriye doğru savrulur. "Seninle gelmek mi? New York'a mı?" "Evet. Zaten birkaç gün sonra düğün için geleceksin

ve sen de her yerden çalışabileceğini söylemiştin. Ayrıca, şimdi gelersen, sana gezinti borcumu ödeyebilirim. Sana hala Londra turu borcum var."

Vücudum evet diye bağılıyor, ama beynim mantıklı açıklamalar bulmakla meşgul. Elbette kalbim gitmek istiyor. Rhett'in şehrinde olmak, onun ait olduğu yeri görmek fikri beni heyecanlandırıyor. Ama sonra George'un adını fısıldayan başka bir ses var, bana tüm bu oyunun onu bana geri getirmek için olduğunu, beni Rhett'in dünyasına sürüklemek için olmadığını hatırlatıyor. Oraya ait değilim. Yine de, Rhett'in benden uzaklaştığını görmek düşüncesi içimde bir boşluk yaratıyor.

"Ciddi misin?" diye soruyorum, bir karar vermeye çalışırken zaman kazanmak için.

"Son derece ciddiylim," diyor. Sesi alçalıyor. "Hadi ama, en kötü ne olabilir ki? Bana aşık olmaktan korkmuyorsun, değil mi?"

Çok çabuk gülüyorum. Tanrım, at gibi ses çıkarıyorum. "Korkmuyorum."

"Korkmuş gibisin."

"Korkmuyorum."

"O zaman benimle gel."

"Peki," diyorum sertçe. "Seninle geleceğim. Mutlu musun?"

O sıcak ve zengin bir kahkaha attı. "Çok mutluyum. Git çantanı hazırla. İki saat sonra senin evinde olacağım. Doğruca Heathrow'a gideceğiz."

"İki saat mi?" diye ciyakladım. "Bu çok kısa bir süre." "Sen her şeyin içinde güzel görünürsün," dedi yumuşak bir sesle.

"Ya da, hiçbir şey giymesen de güzel görünürsün."

Boğazım düğümlenir. "Rhett," diye bağıyorum.

O yine güldü. Piç kurusu açıkça kendinden çok memnundu. "En iyisi yola çıkın Bayan Tavşan. Görüşürüz."

Hat kesilir. Telefonumu yüzümden uzaklaştırır ve siyah ekranda kendi yansımama bakarım. Yanaklarım yanıyor. Bir dakikadan az bir süre öyle donakalmış halde otururum, sonra harekete geçerim. Yataktan atlarım, duş alırım ve rekor sürede hazırlanırım. Delirmiş gibi kıyafetleri valize tıkıştırırken, kendi kendime mırıldanıyorum. Günlük kıyafetler, elbiseler, ayakkabılar, düğün için güzel bir şeyler. Tanrım, koluna dokunduğunda havayı titreten, ama kalbinin başka birine ait olduğu için o şekilde düşünmene izin verilmeyen bir adamla New York'a ani bir seyahate çıkarken neyi yanına alacağını nasıl bilebilirsin ki?

Rhett aşağıdan beni çağırdığında, eşyalarımı toplamış ve gitmeye hazır durumdaydım. Aynaya bir göz attım. Saçlarım kıvrılmıştı ve belimi saran, üç çeyrek kollu, dar kesim lacivert bir elbise giymiştim. Bacaklarımı sonsuz gibi gösteren, ama yine de havaalanına uygun nude renkli topuklu ayakkabılarımı giydim. Keşke eşofmanımla seyahat edebilseydim, ama iyi görünmek için biraz acı çekmek gerekiyor. Elbisenin eteğini son bir kez düzelttim, derin bir nefes aldım ve valizimin sapını tuttum.

Dışarı çıktığımda, beni karşılayan manzara nefesimi kesmeye yetiyor. Rhett telefonla biriyle konuşuyor. Bir elini şık siyah bir arabanın üzerine koymuş. Şüphesiz tasarımcı marka bir güneş gözlüğü saçlarını geriye itiyor ve takım elbise ceketini her zamanki gibi geniş omuzlarına mükemmel bir şekilde oturuyor. Parlak, şık ve yıkıcı derecede

erkek gibi görünüyor. Kafasını çevirdiğinde, gözleri topuklarımdan yüzüme doğru kayıyor ve cildimi ürperten bir şekilde üzerinde kalıyor. George'u tamamen unutmaya tehlikeli derecede yakın hissediyorum.

"Sen..." Hafifçe başını sallıyor, ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. "Heathrow senin için hazır değil."

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılıyor. "Bu eski şey," diyorum, önemsizmiş gibi.

Benden valizimi almak için eğildiğinde, eli benimkine kısa bir süre dokundu ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Etiket hala görünüyor," diye fısıldadı, sesinde gizli bir kahkaha vardı.

Havaalanına giden yol sorunsuz geçiyor, New York hakkında düşük sesle anlattığı anekdotlarla dolu. İtiraf etmeliyim ki, direksiyondaki her hareketini, çenesindeki sakal izlerini kataloglamakla meşgul olduğum için anlattıklarının sadece yarısını dinliyorum.

"Peki," diyorum, sesime hafiflik katmaya çalışarak. "Bana New York'un turistik yönünü göstermeyi planlıyorsun. Benim için iş toplantıları ve pahalı kahveler olacağını sanıyordum?"

"Buna çoklu görev denir, tatlım," diyor, bana hızlıca gülümseyerek bakıyor. "Ayrıca, Londra'dan sonra bana tur rehberi rolünü vermende şiirsel bir yan var."

"Şiirsel," diye şüpheyle tekrar ediyorum. "Bu da bir ifade."

"Senin ifaden ne?"

"Riskli."

O sırtıyor. "Ama sen riskli olanı seversin."

Pencereden dışarıya bakarak ona sert bir bakış attım. Haklı değil. Ben güvenli ve güvenilir olanı severim.

Heathrow'da Rhett, sessiz ve sinsi bir zarafetle terminalde ilerliyor. Kendinden emin bir tavır sergiliyor. İnsanların bize bakışlarını hissediyorum, muhtemelen yanındaki kadının kim olduğunu merak ediyorlar. Kadınlar benim yerimde olmak istiyorlar ve içimden bir şey düzeliyor, sanki ona aitmişim gibi. Onların benim onunla olduğumu düşünmelerini istiyorum.

Valizimi check-in yapıyoruz. Aman Tanrım, görünüşe göre birinci sınıfta uçuyoruz. Süperstarlar gibi muamele görüyoruz ve hızlı şeritten geçiyoruz. Burada beklemek ya da ayakkabıları çıkarmak yok. Pasaport kontrolüne geldiğimizde, Rhett pasaportumu benden öyle bir rahatlıkla alıyor ki, itiraz etmem gerektiğini hissediyorum, ama nedense etmiyorum. Verimli, sakın ve kontrolü elinde tutuyor. Bundan hoşlanmamdan nefret ediyorum.

Birinci sınıf salonuna giriyoruz ve bir şekilde kendimi elimde bir kadeh şampanya ile buluyorum.

"Eski sevgililerimize içelim," diyor Rhett. "Onlar da mutluluğu bulsunlar."

İçkimi çok hızlı yudumluyorum, sinirlerim gergin. "Ee," diyor Rhett, arkalarına yaslanarak. Bu ortamda tamamen rahat olan bir adam. " 'dan ne bekliyorsun New York'tan ne bekliyorsunuz?"

"Times Meydanı ve kafam kadar büyük bageller dışında mı demek istiyorsun?"

O, içten ve zengin bir kahkaha atar. "Onların dışında."

Alt dudağımı ısırırım. "Bilmiyorum. Belki... seni biraz daha iyi anlamama yardımcı olur. New York senin dünyan, değil mi?"

Gözleri benimkilere takılır, birden ciddileşir. "Ve Londra da senin dünyan."

Bir an için, onun bakışlarının ağırlığıyla yakalanırım. Karnımın altında bir şey sıkışır, korku ve arzu karışımı bir şey. Gözlerimi ondan ayırıp, bardağımdaki baloncuklara odaklanırım. Bu gerçek değil. Kendime bunu şiddetle hatırlatırım. Bunların hepsi George ile ilgili. Bir şeyi kanıtlamakla ilgili. Ve onu geri kazanmakla.

Yine de, Rhett eğilip yakında uçağa bineceğimiz için gitmemiz gerektiğini fısıldadığında, New York'ta onunla yalnız kalma düşüncesi kalbimi sanki bana ihanet ediyormuş gibi çarptırıyor.

Kapıda, diğer yolcular ve tatilcilerle birlikte sıraya giriyoruz. Rhett, jet köprüsünden geçerken elini belime koyuyor ve beni o rahat otoritesiyle yönlendiriyor

bu otorite beni rahatsız etmelidir, ama etmiyor. Kendimi güvende hissediyorum. Avucunun ısısı elbisenin ince kumaşından geçiyor ve dizlerim neredeyse tutunamıyor.

Uçağa binip birinci sınıfın serin sessizliğine girdiğimizde, kemiklerime kadar hissettiğim bir şeyden eminim. Burada tehlikeli bir bölgedeyim. Ve buradan çıkmak istediğimden emin değilim.

On sekizinci bölüm

Pippa

Havaalanından ayrılıp bekleyen taksiye biniyoruz. Rhett bana dönüp gülümsüyor.

"Bilgin olsun, gideceğimiz yer olan Hamptons'ta aslında yaşıyorum, ama düğün orada yapılacak."

"Oh! Otelde mi kalacağız?"

"Hayır. Benim sahil evime gideceğiz. Normalde Manhattan'da yaşıyorum."

"Oh, kulağa çok hoş geliyor," diyorum. Aklımda, sahilin kenarında, tümü dalgaların getirdiği odunlar ve renkli kilimlerle döşenmiş, pitoresk bir küçük kulübe canlanıyor. Tuz kokan ve ne kadar süpürülürse süpürülsün ahşap zeminde her zaman bir kat kum bulunan, şirin bir yer.

Gerçekten de daha farklı olamazdı.

Arabadan indiğimiz anda parlak sarı güneş ışığı yüzüme vuruyor ve ben bu parlaklığa karşı gözlerimi kısıyorum. Okyanus bir tarafa sonsuz bir şekilde uzanıyor, dalgaları öğleden sonra güneşinde parıldıyor. Neredeyse beyaz kumlar kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyor, önümüzde ise kusursuz bir şekilde beyaz ve şık ile devasa cam

pencereleriyle. Mükemmel bir şekilde bakımlı bir çim ve şık lüks arabaların sıralandığı bir araba yolu. Midem hem hayranlık hem de panikle kıvrılıyor.

"Bu... senin mi?" diye soruyorum, sesimin hayranlık mı yoksa kıskançlık mı olduğunu bilemeden.

Rhett arabaya yaslanıyor, rahat ve soğukkanlı, elleri cebinde. "Mütevazı evime hoş geldin."

Ben gülerek burnumdan soluyorum. "Alçakgönüllülükmiş, hadi oradan Rhett! Ben küçük, şirin bir kulübe bekliyordum. Zengin olduğunu bana önceden söyleyebilirdin."

O, her zamanki gibi rahat ve sinir bozucu bir şekilde omuz silkiyor. "Ne önemi var ki?" diye soruyor. "Komşularım da düğüne katılacak arkadaşlarım, yani uyum sağlamak konusunda endişelenmene gerek yok."

Beynim tüm bunları sindirmeye çalışıyor. "Arkadaşlarının da burada tatil evleri mi var?" diye tekrarlıyorum, daha çok açıklığa kavuşturmak için.

"Evet. Bazıları yazlarını Akdeniz'de geçirmeyi tercih etse de, hepsi düğün için burada olacak." Dudakları kıvrılır. "Elliot Hawthorne hayır cevabını kabul etmez."

Bu isim beni yıldırım çarpmış gibi etkiler. Elliot Hawthorne. Onu daha önce bekarlar listesinde görmüştüm. Uzun boylu, esmer, kusursuz giyimli ve büyük bir servet ile süper yat filosu miras kaldığı söyleniyor. Kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Forbes listesindeki Elliot Hawthorne olamaz, değil mi?" diye soruyorum, Rhett'in gülüp bana aptalca davranmamamı söylemesini bekliyorum.

Ama o başını sallar. "O. Gerçi çok uzun süre bekar kalmayacak."

"Yani," diyorum yavaşça, sesimin titrememesine dikkat ederek. "Beni önceden haber vermeden buraya getirdin. Bu bir sosyete düğünü. Kendimi tamamen rezil edeceğim. Tanrım, giyecek hiçbir şeyim yok."

Rhett'in gülümsemesi eğlence ve yaramazlığın karışımı. "Onlar sadece insanlar, Pippa. Elbette, orada olacak olacak sosyete

türleri. Ve evet, onlar zengin. Bağlantıları var. Ve evet, bu sizin alıştığınız dünyadan biraz farklı bir dünya, ama çoğunlukla iyi insanlar. Paranız olması sizi otomatik olarak kötü bir insan yapmaz."

"Biliyorum," diye pes ediyorum. "Üzgünüm. Ben sadece... çok fazla geldi."

"Evet," diyor. "Anlıyorum. Muhtemelen seni daha iyi hazırlamalıydım. Ama tam açıklık adına, Remington International'da çalıştığımı biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Aslında, ben orada çalışmıyorum, şirketin sahibiyim. Ben Rhett Remington'ım," diyor.

Bu sözler beni bir yük treni gibi çarptı. Ağzım açık kaldı. Rhett Remington. Bill Gates, Jeff Bezos ve benzerleriyle aynı seviyede. Nasıl oldu da onun randevusu olarak buraya geldim, sahte de olsa?

"Sen... teknoloji milyarderi misin?"

Kafasını bir kez salladıktan sonra, sadece beni eğlenerek izliyor ve gerçekliğin yerleşmesine izin veriyor. Nefes alamıyorum. Okyanus, güneş, malikane, onun rahat duruşu, hepsi birdenbire boğucu geliyor. Midem düğümleniyor. Geri adım atıyorum, beynim dönüyor.

"Ben... özür dilerim. Bunu yapamam." Ellerim çantamın askılarını oynatıyor, düğün için hazırladığım elbiseyi düşününce zihnim çoktan kontrolden çıkmış durumda. "Düğün için getirdiğim elbise... Zara marka bir elbise var, Rhett. Normal düğünler için uygun ama burası? Herkes tasarımcı elbiseleri, couture ve bir yıllık kiramdan daha pahalı mücevherler giyecek. Çöp torbası giymişim gibi olurum. Eve gitmem lazım. Havaalanına taksi çağırır mısınız? Ben..."

Rhett bana yaklaşır, sesi sakın ve kararlıdır. "Pippa. Sakin ol. Sorun yok. Bana iki dakika ver... ve bana güven."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "İki dakika mı?"

O başını sallar, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "İki dakika.

Sonra beni takip et."

Ağzımı açıp sözünü kesmek istiyorum ama o devam ediyor. "Günün sonunda hala gitmek istiyorsan, senin için her şeyi ayarlayacağım, tamam mı?"

Kendimi başımı sallarken buluyorum, sesi o kadar yatıştırıcı ki biraz sakinleşiyorum. Yoksul kıyafetlerim konusunda kendimi iyi hissetmem için ne yapabileceğini düşündüğünü bilmiyorum, ama şimdi buradayım, ona bir şans verebilirim.

Rhett, bir elinde benim valizim, diğer elinde cep telefonu ile malikaneye doğru yürüyor. Ben ise, kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak, araba yolunun kenarındaki alçak taş duvara yaslanıyorum. Ne yapıyorum ben? Bu ben değilim. Ben Zara, Topshop, H&M'im. Bu dünya benim için tasarlanmamış. Yine de, o bana sanki buraya aitmişim gibi, tam da olmam gereken yerdeymişim gibi bakıyor.

Birkaç dakika sonra, Rhett sakın bir şekilde geri döner, sanki Akdeniz'deki bir villada soğuk bir içecek içmeyi yeni bitirmiş gibi görünür. Arabayı işaret eder.

"Hadi."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum gergin bir şekilde. "Göreceksin," diye soğukkanlılıkla cevaplıyor.

Havaalanı olmadığını biliyorum, çünkü valizim olmadan geri döndü. Ama bildiğim tek şey bu. Belki de ayrılmadan önce bana Times Meydanı'nı gösterecek.

Onu isteksizce takip ediyorum, bu tertemiz çimler, pırıl pırıl havuzlar ve güneşin kavurduğu teraslarla dolu dünyada kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum. Camları açık sürerken, sıcak, tuzlu Atlantik rüzgarı saçlarımı okşuyor ve uzaktan gelen dalgaların sesi kulaklarımı dolduruyor.

"Seni East Hampton'a götürüyorum," diyor rahat bir şekilde. "Arkadaşımın kız arkadaşı seni alışverişe götürecek. O harika biridir ve tam olarak neye ihtiyacın olduğunu bilir."

Ona bakıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Alışveriş mi?"

Gülümser ve şık siyah bir kart uzatır. "Evet. Kredi kartımı kullan. Çılgınca alışveriş yap. Düğün için bir şeyler al, istediğin her şeyi al."

Şaşkınlıkla kartı izliyorum. "Rhett, bunu kabul edemem.
Ben

..."

"Bu bir bir düğünün masrafların giderlerinin
diye sözünü

. "Bir düşün. Zara elbisesiyle nasıl benim kız arkadaşım rolünü
inandırıcı bir şekilde oynayabilirsin ki?"

İtiraz etmek istiyorum ama onun söyledikleri tamamen mantıklı
olduğundan bunu nasıl yapabilirim? Tartışmaya devam ederken
yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Ama yapamam... Ben..."

"Yapabilirsin," diyor, sesi kararlı ama nazik. "Ve yapacaksın.
Teknoloji milyarder, unuttun mu? Kaçırmam."

Yol virajlı ve kısa süre sonra, onun malikanesinden daha
küçük ama yine de muhteşem, ördek yumurtası mavisi duvarları,
cam detayları ve tropikal peyzajı ile göz alıcı bir mülkün garaj
yoluna giriyoruz.

O arabadan iner, ben de onu takip ederim. Beni evin
girişine doğru yönlendirir ve elimdeki kartın ağırlığını
hissederim, sanki parlak dergilerde ve Instagram feed'lerinde
sadece bir anlık gördüğüm bir dünyanın anahtarı gibi. Kalbim
düzensiz bir şekilde atıyor, korku, heyecan ve inkar edilemez
bir heyecan birbirine karışmış durumda.

İçerisi şık ama sıcak bir atmosferde, yumuşak krem rengi
duvarlar, lüks halılar ve stratejik olarak yerleştirilmiş sanat
eserleri ile dekore edilmiş. Kocaman evin içinden bir
yerlerden kahkahalar duyuyorum, sonra bir kadın bize doğru
geliyor. Güzel bir esmer ve dostça bir gülümsemesi var.
Kıyafeti tasarımcı tarzında rahat. Benim ulaşamayacağım
türden bir doğal zarafeti var.

"Pippa," diyor neşeyle, öne doğru adım atarak. "Ben Maria,
bugün sizin kişisel alışveriş danışmanınız olacağım. İnanın bana,
çok eğlenceli olacak."

Rhett elini hafifçe sırtıma koyar. "İyi eğlenceler." Sonra bana
bir anahtar uzatır. "Ofise uğramam lazım. Bu, siz benden önce
dönerseniz diye evin anahtarı."

Ona bakıp itiraz etmek, buna gerçekten hazır olmadığımı
söylemek istiyorum, ama o bana o sinir bozucu gülümsemesini
atıyor, kendinden emin, güvenli, alaycı.

"Git hadi," diyor ve gizemli bir şekilde ekliyor. "Deneyimin tadını çıkar. Denesen bile hiçbir şeyi bozamazsın."

Ve bir anda, o gitti, beni Hamptons'ta Maria ve bir kredi kartıyla yalnız bıraktı. Bu kredi kartı, hiç girmeyeceğimi düşündüğüm bir evrene giriş pasaportu gibiydi. hissediyorum bir karışık karışık heyecan ve panik Kıyafet giysi , ayakkabılar, tüm gardırobum, birdenbire etrafımdaki tüm ihtişama bir hakaret gibi geliyor. Ama Maria hoş birine benziyor ve Rhett'in tüm arkadaşları onun gibi ise, O zaman belki, sadece belki, bunu yapabilirim.

Maria tekrar gülümser ve kolunu koluma dolayarak, "Şımartılmaya hazır mısın?" der.

Kalbimin çarpışını görmezden gelmeye çalışarak zorla gülümserim. "Her zamanki gibi hazırım."

Güneşin altına çıkıp Maria'nın hızlı kırmızı spor arabasına doğru yöneliyoruz. Arabaya binerken, sadece Rhett'in dünyasında olmadığımı, şu anda onun dünyasında tamamen yalnız olduğumu fark ediyorum. Ve bu, hayal ettiğim kadar korkutucu gelmiyor.

On Dokuzuncu Bölüm

Pippa

Maria'nın motoru gürültüyle çalışmaya başlar ve ben, hem göz kamaştırıcı hem de ürkütücü bir dünyaya girerim. East Hampton sokakları, güneşin kavurduğu binalar, hazine sandıkları gibi parıldayan butik vitrinleri ve parlak spor arabalarıyla gözümüzün önünden hızla geçer. Maria durmaksızın konuşur, sesi spor arabanın lastiklerinin asfaltta çıkardığı sesin üzerinde sürekli bir uğultu oluşturur.

"Geçen yaz," diye başlıyor, gözleri parıldayarak. "Elliot'un yatındaydık. Elliot Hawthorne'u tanıyor musun?"

"Hayır. Şahsen tanımıyorum." Başımı sallıyorum.

"Önümüzdeki hafta sonu evlenecek olan kişi o. Neyse, o geceki gün batımı inanılmazdı. Herkes şampanyadan sarhoş olmuştu ve gülüyordu. Su erimiş altın gibi parlıyordu. Ve tabii ki kıyafet kuralı siyah kravattı."

Pencereden uykuya dalmış sahil sokaklarına bakıyorum. "Yatta smokin mi giyilir?"

Maria burun kıvırdı. "Tatlım, mesele de bu zaten. Gündüzleri mayo giyilir, ne kadar dar olursa o kadar iyi. Geceleri ise, sallanan güvertede dengede dururken göz alıcı ve rahat görünmen gerekir. Her zaman biri takılır, biri bir şey

bir şey döker, ama sen gülümsersin, şampanyanı yudumlarsın ve kimse bu küçük felaketleri fark etmez."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yorucu gibi geliyor."

"Oh, öyle, ama buna değer," diye ısrar ediyor. "Sonra Harrison'ın evinde başka bir parti vardı, Rhett'in evine giderken gördün mü? Neredeyse bir okyanus gibi olan sonsuzluk havuzlu olan parti."

Bana bir bakış attı ve onun cevabımı beklediğini anladım.

"Fark etmedim," diyorum özür dilercesine gülümseyerek.

"Boş ver. Tema eski Hollywood ihtişamıydı. Kıyafetleri hayal edebilirsiniz, eminim. Herkes 1950'lerden çıkmış gibi elbiseler ve smokinlerle geldi. Ev sahibi, bayanlar için dirsek uzunluğunda eldivenler, erkekler için papyonlar giyilmesinde ısrar etti. Ben, ay ışığı gibi parıldayan straplez gümüş bir elbise giydim. En komik kısmı neydi biliyor musunuz? Harrison'ın köpeği bir şekilde kaçtı ve hors d'oeuvres masasının yarısını mahvetti. İnsanlar gülüyordu ve şampanya her yere dökülüyordu. Kaos vardı, ama muhteşem, sosyete tarzı bir kaos."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Hayatın çılgınca."

Koltuğuna yaslanıp elini küçümseyerek salladı. "Çılgın, göz alıcı, saçma, istediğini seç. Ama önemli olan, sonrasında anlatabileceğin hikayeler. Elliot'un herkesi etkilemek için üst güverteden denize atladığı ve mesafeyi yanlış hesapladığı zaman gibi. Okyanus yerine ana güverteye çarptı. Sırılsıklam oldu, ama deniz suyu değil. Güvertedeki şampanyanın yarısı saçlarına dökülmüştü. Tam bir felaketti, ama o durumu iyi idare etti. Ve bu harika bir anekdot oldu."

Gülerek başımı sallıyorum ve o sahneyi hayal ediyorum, hem eğleniyorum hem de biraz şaşkınım. "Bunu yapabileceğimi hayal edemiyorum. O kadar insanın bana bakması beni çok utandırırdı."

Maria omuz silkiyor. "Alışırısın. Ya da alışmazsın. Bazıları bundan keyif alır, bazıları ise bir düzine kokteylin arkasına saklanır. Ama gecenin sonunda herkes küçük felaketleri unuttur. Sadece ihtişamı, eğlenceyi, ışıltıyı hatırlarlar. Bu yüzden bazen kıyafet kuralları insanlardan daha önemlidir. Önce rolünü oynamalısın, sonra gerisi kendiliğinden gelir."

Ona kısmen inanamayan, kısmen hayran bir bakış atarım. "Ve bu... senin için normal mi?"

Gülerek, komplo kurar gibi bana yaklaşır. "Normal mi? Pippa, normal sıkıcıdır. Biz heyecan verici, tehlikeli, heyecan dolu şeyler isteriz."

"Ooo... Bundan emin değilim."

"Güven bana, sorun olmayacak. Ben hallederim."

Zara marka elbiseme bakıyorum, hem saçma hem de bir şekilde gururlu hissediyorum. Bu, şimdiye kadar bildiğim veya yaptığım hiçbir şeye benzemiyor, ama yine de çok eğleniyorum.

Ziyaret ettiğimiz ilk butik, pembe tonlarında, payetler ve ipeklerle süslenmiş bir saray gibidir. Gözlerimi kocaman açarak içeri girerim. Bir düzine elbise askısı sıcak ışıklar altında parıldarken, askılar sanki komplo kurmuşçasına birbirlerinin yanından kayıp geçerler. Muhtemelen de öyledir. Bana karşı. Maria etrafta dolaşır, beni şahin gibi gözetler, sonra gözünü elbiselere çevirir ve tecrübeli bir alışverişçi havasıyla parçalar seçer.

"Bunu dene," diyor ve koyu zümrüt rengi bir elbiseyi koluma tutuşturuyor.

Soyunma odasına gidip aceleyle kıyafetlerimi çıkarıyorum. Elbiseyi başımdan geçirip aynaya bakıyorum. Bu... bir şey. Rengi hoş, kesimi şık ama uyluk hizasındaki yırtmaç benim rahat hissedebileceğimden daha yüksek ve üst sınıf bir görünümünden çok komik görüldüğümünden endişeleniyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor

Maria. "Şey... biraz... fazla mı?"

"Bir bakayım," diyor.

Reddedersen rahat bırakmayacağını anladım, bu yüzden soyunma odasının kapısını açıp dışarı çıktım. Maria güldü, ama bu kötü bir kahkaha değil,

O beni döndürüp onaylayarak ellerini çırpıyor.

"Pippa, bir milyon dolarlık
görünüyorsun." Ona inanamayan
gözlerle bakıyorum.

"Güven bana. Çok seksi görünüyorsun. Kendine bir bak."

Kıpırdanıyorum, ama kendimi zorlayarak aynaya tekrar bakıyorum, bu sefer daha uzun süre. O haklı, elbise bana mükemmel oturuyor ve biraz skandal gibi hissetsem de, aynada bana bakan görüntü güzel.

"Tamam, ilk düşündüğüm kadar kötü değil," diye kabul ediyorum. "Ama içinde rahatsız hissediyorum ve..."

"Daha fazla bir şey söyleme," diyor Maria. "İyi görünmek için kendini iyi hissetmelisin. Başka elbiseler de deneyelim."

Birkaç tane olasılığı deniyorum, ama beni etkileyen hiçbir şey yok. Bu arada birkaç felaket de deniyorum. Boynumun arkasını kaşındıran pullu pudra pembesi bir gece elbisesi. Beni yürüten bir kar fırtınası gibi gösteren gümüş tül bir elbise. Omuzları o kadar büyük omuzluklu siyah ipek bir elbise ki, bir an için kendimi 1980'lerin bir bilim kurgu filminde oynuyormuşum gibi hayal ediyorum. Maria her başarısız denemede gülüyor ve ben üstümü değiştirirken durmadan konuşup, yatlarda ve partilerde yaşadığı talihsizliklerle ilgili hikayelerini anlatıyor. Beni o kadar çok güldürüyor ki, neredeyse nefes almayı unutuyorum.

Sonunda zafer. "O"nu buldum. Bel kısmı daraltılmış, hafifçe genişleyen pembe renkli şifon bir elbise. "Bana bakın, buna çok para harcadım" diye bağırmadan zarafet ve şıklığı fısıldıyor. Maria'nın seçtiği narin bir fascinator, saçımın üzerine neşeyle konan küçük bir ağ parçası ve tam da yeterli yüksekliği sağlayan nude renkli rügan topuklu ayakkabılarla birlikte, Elliot Hawthorne'un büyük düğününde hayatta kalabileceğimi, hatta başarılı olabileceğimi hissediyorum.

Maria ellerini çırpıyor. "Şimdi sana sevimli bir çanta lazım."

Beni aksesuarların olduğu yere doğru itti. Çok kısa sürede, uzun bir gün için ihtiyacım olan her şeyi sığdırabileceğim, altın renkli aksesuarları olan küçük krem rengi bir el çantası seçtim. O

bana kesinlikle ihtiyacım olacağını iddia ettiği iki kıyafet daha almam için beni teşvik ediyor. Biri tasarımcı marka gündelik kıyafet, diğeri ise aşırı derecede baştan çıkarıcı. Aniden ve benim için sürpriz bir şekilde, iç çamaşırı reyonuna geldiğimizi fark ediyorum. Midem sıkışıyor ve donup kalıyorum.

"Maria, ben... Sanmıyorum..." Sözümlü yarım bırakıyorum.

"Pippa," diyor gülümseyerek. "Rhett sana çılgınca alışveriş yapman için kredi kartını verdi. En azından ona karşılık vermelisin."

Bunu söylerken göz kırptıyor ve ben onun ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor ve neredeyse hayır diyeceğim, neredeyse George'un sadık kız arkadaşı olma yanılsamasına tutunacağım. Sonra Rhett'in kız arkadaşı olmam gerektiğini hatırlıyorum. Anlaşmamız böyleydi. O anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdi, ben de onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Tabii ki, durum gerçekten böyleyse, onun için güzel iç çamaşırları giymek isterim. Ve birdenbire bu fikir o kadar da utanç verici gelmiyor, aksine onu seksi iç çamaşırlarıyla baştan çıkaracağım bir durumda olsaydım, bu çok heyecan verici olurdu.

Sonunda, düğün kıyafetimle giymek için pudra pembesi rengine narin bir dantel set seçiyorum. Cildime yumuşak ve lüks bir his veriyor. Maria, siyah dantel süslemeli minik kırmızı bir iç çamaşırı da ekliyor. Bana sorarsanız biraz skandal ama sanırım ince, cesur ve cilveli. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ama aynı zamanda kendimi güçlü hissediyorum, sanki varlığını bilmediğim bir versiyonuma adım atıyormuşum gibi.

Maria beni Rhett'in heybetli malikanesine geri bıraktığında, alışveriş, güneş ışığı ve latte içmek için durduğumuz yerde aldığım kafeinden dolayı heyecanlı ve biraz başım dönüyor. Öğleden sonra ışığı uzaktaki okyanusta parıldıyor, dalgalar gümüş bir şerit gibi kıyıya doğru kıvrılıyor. Zara marka elbisem ve düz ayakkabılarım, az önce aldıklarımla karşılaştırıldığında neredeyse komik geliyor, ama umurumda değil.

Malikaneye yaklaşırken midem bulanıyor. Bu sanki bir film sahnesi gibi. En çılgın hayallerimde bile böyle bir senaryo hayal etmemiştim. Bir milyarderin kız arkadaşı rolünü oynuyorum.

ön kapılar kilitli. Ev sessiz. Rhett hala ofiste olmalı ve temizlik personeli de çoktan evlerine gitmiş olmalı.

Bana verdiği anahtarla içeri girdim ve etrafa bir göz atmaya karar verdim. Evin içinde dolaşırken, cilalı zeminlerde topuklarımın tıklaması ve yankısı duyuluyordu. Evin içi nefes kesiciydi. Ayaklarımın altında mermer zeminler uzanıyor, özel bir plaja bakan devasa tavandan tabana pencerelerden içeri süzülen öğleden sonra güneşini yansıtıyordu. Oturma odası krem rengi kanepeler ve cam masalarla doluydu, yanlarında durduğumda kendimi sofistike hissettiren cesur sanat eserleri ile süslenmişti. Mutfak paslanmaz çelik ve cilalı tezgahlarla parlıyordu. Rhett'i burada, önlüğünü giyip rahat bir tavırla yemek pişirirken hayal etmeye çalıştım, ama yapamadım.

Bu evi neredeyse hiç kullanmıyor olmalı. Evin içi tertemiz ve kişisel dokunuşlar ya da fotoğraflar yok. Sanki bir gösteri evi gibi.

Yukarı kata çıkıyorum. Konuk odaları geniş ve her birinin kendi okyanus manzarası var. Sanırım Rhett bana ilk gördüğüm odayı vermeye karar vermiş, çünkü valizim yatağın ucunda beni bekliyor. Kocaman giyinme odasını açıyorum, yeni aldığım üç parçayı askıya asıyorum ve aksesuarlarımı yanlarına koyuyorum. O devasa alanda çok yalnız görünüyorlar. Valizimi yatağın üzerine kaldırıp geri kalan eşyalarımı çıkarıyorum, normal elbiselerimi yeni tasarımcı parçalarının yanına asıyorum.

Küçük dokunuşlar, kendimi tam olarak hazırlıklı olmadığım bir dünyada bir ziyaretçi gibi hissettiriyor. Pelüş battaniyeler, kalın cam kavanozlarda kokulu mumlar, kaideler üzerinde duran narin sanat eserleri... Onlara yaklaşmaya bile cesaret edemiyorum, çünkü sakarlığımdan dolayı onlara çarparak kırmaktan korkuyorum. Ama bugün erken saatlerde hissettiğim panik kayboldu, yerine heyecan ve belki de bunu başarabileceğim hissi geldi. Belki de bu kısa yolculuk sırasında buraya ait olabilirim.

Belki de bu, hayatımın macerası olacak.

Eşyalarımı düzenledikten sonra, topuklu ayakkabılarımı terliklerle değiştirip aşağı kata iniyorum. Uzun cam kapıları kaydırarak plaja çıkıyorum. Okyanus sonsuz, vahşi ve güven verici bir şekilde kişisel olmayan bir yer. Çıplak ayaklarımın altında kum çok sıcak ve dalgaların sesi hipnotik. Kıyı şeridinde yürüyerek, tuzlu esintinin saçlarımı okşamasına izin veriyorum. Kendine ait özel bir plajın olması ne kadar harika bir rüya.

Düğünü, George'u, Rhett'i düşünüyorum. Beni ne kadar ezici ama aynı zamanda tamamen sarhoş edici bir hayata sürüklediğini düşünüyorum.

Geri döndüğümde, güneş gökyüzünde alçalmış, suya uzun altın çizgiler çiziyor. Malikanenin silueti arkamda beliriyor, hem davetkar hem de ürkütücü.

Ben geri geldiğimde Rhett mutfaktaydı. Bir tavanın üzerinde eğilmiş, inanılmaz kokan bir şeyi karıştırıyordu. Pencereleden gelen altın rengi ışık saçlarına, güçlü çene hattına ve omuzlarının çizgisine yansıyor. Onu daha önce yemek yaparken hayal edememiştim, ama aynı anda hem ev işlerinde rahat hem de inanılmaz derecede çekici görünüyordu.

"Yemek neredeyse hazır," diyor, gülümseyerek dönüyor. "Umarım açsındır."

"Bir at bile yiyebilirim," diyorum, ona gülümseyerek. "Ne yaptın?"

"Yemek yapmayı bildiğim tek şey. Bol sarımsaklı, biberiye ve bir miktar konyaklı tavuk."

Mutfak adasına oturduk, havayı sarımsak ve taze otların kokusu dolduruyordu.

"Maria'dan kurtuldun mu?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Başımı sallayıp gülüyorum. "Zar zor. O deli, ama iyi anlamda. Onun konuşmasına ayak uydurmak için maraton koşmuş gibi hissediyorum."

O gülerek başını sallıyor. "O Maria. O bir güven fonu çocuğu ve tüm şehri satın alacak kadar parası var, ama korkutucu biri değil, değil mi?"

Hayır," diye utangaçça kabul ediyorum. "Peki seni yargıladı mı?"

Kafamı sallıyorum. Maria ile yaptığımız alışveriş gezisini anlatıyorum - felaketleri, zaferleri, pembe elbiseyi ve evet, skandal teddy'yi bile. Bu sözler üzerine gözleri fal taşı gibi açılıyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

"Ee?" diye sorar, dirseklerini tezgaha dayayarak öne eğilir. "Hâlâ ayrılmak istiyor musun?"

Kafamı salladım ve bunu yaptığım için memnunum çünkü Rhett'in omuzlarının gevşediğini görüyorum.

"Düğüne hazırım," diyorum. "Şey... çoğunlukla. Hissediyorum ki...

... daha hazırlıklı. Daha çok, en azından birkaç günlüğüne senin dünyanı idare edebilecek gibi.

O memnuniyetle gülümser ve uzanarak yüzümden sarkan bir saç telini çeker. Dokunuşu rahattır, zahmetsizdir, ama yine de cildimi ısıtır. Elimde değil; onun varlığı manyetik, karşı koyamadığım bir akım.

Sarımsaklı tavuğu kremalı patates püresi ve buharda pişirilmiş sebzelerle yiyoruz ve dünya neredeyse normal hissettiriyor. Dalgalar uzaktan yumuşakça vuruyor, mutfak harika kokuyor ve geldiğimizden beri ilk kez, Rhett'in dünyasına biraz da olsa ait olduğumu hissediyorum.

Yirminci Bölüm

Pippa

New York'ta rüzgar şakası yapmaz. Battery Park'a adımımızı attığımız anda, sanki bir felaket filmi için seçmelere katılıyormuş gibi Hudson Nehri'nden şiddetle esmeye başlar, saçlarımı yüzüme savurur ve dudak parlaticımı silikona bulaştırır. Saçlarımı geri çekip, içimden mırıldanırım, ama nafile. Saçlarım yüzüme yapışır, dudak parlaticımı yanaklarıma bulaştırır. En güzel anlarımdan biri değildir.

Çantamda saç tokası arıyorum ve saçlarımı at kuyruğu yapmaya çalışıyorum. Rüzgar her fırsatta bana karşı koyuyor ve ne kadar sıkı tutarsam tutayım saçlarımın bir kısmı serbest kalıyor. Ne kadar dağınık göründüğümü düşünmek bile istemiyorum. Bu arada, Rhett'in koyu renk saçları hareket ediyor, ama sonra tekrar güzelce yerine oturuyor. Sanki rüzgar tanrılarıyla gizli bir anlaşma yapmış gibi, tek bir teli bile yerinden oynamıyor. Bana sırtarak, ağzımdan bir tel saçımı çekip alıyor.

"Rüzgar makinesi görünümü sana yakışıyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Rüzgar makinesi görünümü mü?"

"Evet. Çok Hollywood tarzı." Elini önümde sanki kırmızı halı afişini açıyormuş gibi salladı. "Rüzgârda saçları uçuşan

kahraman, filmin yıldızı olduğunu bilmiyor. Dikkat et, saçları arkasında dalgalanıyor. Yüzüne yapışmıyor."

"Ben kahraman isem, sen nesen? Başrol erkek oyuncusu mu?" "Ben yardımcısin, unuttun mu?"

"Yardımcı mı? Dalga mı geçiyorsun?" Kahkaha atıyorum. Başımı eğip onu düşünceli bir şekilde inceliyorum. "Aslında, senin ne olduğunu henüz karar vermedim. Kötü adam mı, anti kahraman mı mısın..."

"Kötü adam mı, anti kahraman mı? Seçenekler bunlar." Alaycı bir öfkeyle elini kalbinin üzerine koyar.

"Tamam, tekrar düşüneceğim. Kısa bir film ama henüz doldurulmamış bir rol daha var. Birkaç saat içinde kahramanın rolü için seçmelere katılabilirsin."

Rhett açıkça memnun görünüyor, ama cevap vermeden megafondan bir ses duyuluyor. "Özgürlük Anıtı'na giden bir sonraki feribot kalkıyor."

Kalabalık, rahatsız edilmiş bir arı kovanı gibi kıpırdanıyor, insanlar sıraya girerken sırt çantaları ve beyzbol şapkaları birbirine çarpıyor. Eşleşen bel çantaları olan, özellikle kararlı bir turist grubunun altında ezilmeden önce Rhett'in kolunu tutuyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, kendimi hazırlayarak. "İşte bu. Tam bir turist gibi davranacağız."

"Kabul et," diyor Rhett neşeyle, beni kaosun içine sürükleyerek. "New York'a gelip Özgürlük Anıtı'nı görmeden olmaz."

"Özgürlük Anıtı ve aynı Instagram fotoğrafını çekmek isteyen yaklaşık yedi yüz yabancı. Londra'da kaba turistlerin birbirlerini itip kakmalarının kötü olduğunu düşünüyordum, ama buradaki durum onunla kıyaslanamaz bile."

Güvenlik kontrolünden geçiyoruz, bu da neredeyse tüm havaalanı deneyimini tekrar yaşamak gibi ve kesinlikle beklemediğim bir şey. Çantalarımızı tarayıcılara koyup kemerlerimizi çıkarmak zorundayız. Ve belirli bir boyutu üzerindeki sıvılar yasak. I suppose it's reassuring to know everyone

diğerleri de kontrol ediliyor ve seyahat etmek güvenli, ama dürüst olmak gerekirse, bu biraz fazla geliyor.

Yine de, Roma'da olduğumuz sürece...

Rhett güvenlik kontrolünden geçip, gardiyana ne kadar şüpheli görüldüğünü söyleyerek şaka yapıyor. Ben ise çantamın açılması, su şişemin yuvarlanması ve deodorantımın ölümcül bir silahmış gibi el konulmasıyla utanç verici bir duruma düşünüyorum.

"007'yi duymuşsundur. Sen 003'sün," Rhett, ben ona doğru öfkeyle yaklaşırken, bir direğe yaslanarak benimle dalga geçiyor. "Silahlı ve çekici."

"Umarım feribotta hiperaktif sekiz yaşındaki bir veledin yanına oturursun," diye homurdanarak çantamı kapatıyorum.

"Öyle olursa, şaka sana döner," diyor kendini beğenmiş bir şekilde, biz iskeleye doğru yürürken. "Çocuklar beni sever."

Feribot şimdiden kalabalık. Aileler çocukları sıra sıra oturtuyor, çiftler birbirlerine sarılarak selfie çekiyor ve bir grup genç korkulukta TikTok dansları çalışıyor. Havada tuz ve mazot kokusu yoğun, liman kenarındaki tezgahlardan gelen sıcak simitlerin hafif, iştah açıcı kokusu da buna karışıyor.

Hemen korkuluğa doğru koşar ve sıkıca tutunurum. Deniz tuttuğu için değil, neyse ki deniz tutmuyor, ama arkamızda açılan manzara sanki bir kartpostal gibi ve ben bu manzarayı bir an bile kaçırmak istemiyorum. Manhattan, önümüzde sivri cam ve çelikten yükseliyor, güneş ışığı kulelerden yansıyor ve elmaslar gibi parlıyor.

"Buna değer mi?" Rhett yanımda soruyor.

"Kesinlikle," diyorum, ufku inceliyormuş gibi yaparken. "Ama bu, gemiden inerken ayakbaşılarımın üzerine bir çocuk kusmadan inip inemeyeceğime bağlı."

Sanki işaret almış gibi, birkaç metre ötedeki bir çocuk şüpheli bir guruldama sesi çıkarır. Rhett, gülmesini saklamak için elini ağzına kapatır, omuzları titrer. Ona sert bir bakış atarım.

"Eğer olursa, sen temizleyeceksin."

"Yeni olanları alırım," diyor hemen. "Ama sadece seni sevdiğim için."

Başımı ona doğru çeviriyorum, ama o çoktan rahatça arkasına yaslanmış, güneş gözlüklerini takmış, yüzünü tamamen gizleyen ve çok yakışıklı. Yine de kalbim çarpıyor.

Heykel yavaşça belirir, önce belirsiz bir silüet, sonra net bir çizgi ve sonunda, hiç şüphesiz, orada durur; inanılmaz derecede uzun ve heybetli. Bakır yeşili rengi, mükemmel mavi gökyüzüne karşı göze çarpar. Meşalesi, sanki biz sıradan ölümlüler için yolu aydınlatıyormuş gibi havaya kaldırılmıştır.

Herkes göçmen kuşlar gibi feribotun bir tarafına koşuyor, cep telefonlarını havaya kaldırıyorlar. Rhett kıpırdamıyor. Onun yerine beni izliyor.

"Heykeli görmek istemiyor musun?"

"Onu daha önce görmüştüm. Manhattan'da yaşıyorum, unutma," diyor. Sesi gayet rahat. "Ayrıca, senin onu görmeni izlemeyi tercih ederim."

Yüzüm anında kızarır. Utanarak gülerek geçiştiririm. "Vay canına. Bu, şimdiye kadar bana söylenen en klişe söz olabilir."

Omuz silkiyor, sırtıyor. "Klişe olmaktan çekinmediğim için iyi."

Kalabalıkla birlikte Liberty Adası'na çıkıyoruz, etrafımızdaki insan seli bizi patikalara yönlendiriyor. Heykel, üzerimizde devasa ve ciddi bir şekilde yükseliyor, güneşin vurduğu yerlerde cüppesinin kıvrımları parlıyor. Rhett selfie çekilmesinde ısrar ediyor.

"Gerçek bir çift olduğumuzun kanıtı," diyor ve beni yanına çekiyor.

Kolunu omuzlarıma sıcak bir şekilde koyuyor, kolonyası temiz ve hafif bir narenciye kokusu var. Cep telefonundaki kamera, "Sahte evlilik de" diye fısıldadığı anda tıklıyor ve ben çekim sırasında kahkahayı patlatıyorum. Bana fotoğrafı gösteriyor ve ne kadar kötü görüldüğüme şaşıyorum. Sadece

gözlerim neredeyse kapanacak kadar gülüyorum, saçlarım da hayal ettiğim kadar dağınık.

"Sil şunu," diyorum, fotoğrafa bakıp dehşete kapılmama rağmen gülerek.

"Olmaz."

Cep telefonuna uzanıyorum ama o, sinir bozucu bir sakinlikle telefonunu başımın üstünde tutuyor.

"Bu fotoğraf saklanmalı. Doğal. Samimi. Hayranlar bayılacak."

"Ne hayranları?" diye soruyorum.

"Benim karar verdiğim hayali hayran kitlesi," der, poker suratıyla. "Bizim fırtınalı aşkımızı takıntılı bir şekilde takip edenler."

"Tabii." Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu fotoğraf çekildikten hemen sonra seni neredeyse öldürdüğüm de onlara söylenecek mi?"

"Evet, ve bunu sevimli bulacaklar."

Bana göz kırpar ve cep telefonunu güvenli bir yere koyar.

"A-hole," diye mırıldanırım.

O gülüyor. "Küfür edeceksen, doğru düzgün etmelisin. Pislik. Böyle denir."

Tiksinti ile ondan uzaklaşıyorum.

Adayı dolaşırız, küçük bayraklar sallayan tur rehberlerinin etrafında toplanan grupların yanından geçeriz. Onların tartıştıkları tarihin parçalarını, ayaklarının dibindeki kırık zincirlerin önemini ve hava onu yeşile çevirmeden önce orijinal bakırın nasıl şanslı bir peni gibi parladığını duyarım. Görünüşe göre, yüzü heykeltıraşın annesinin yüzünden esinlenerek yapılmış. Kuşkusuz bu bir yalan, ama tur rehberleri de geçimlerini sağlamak zorundalar.

Sonunda Ellis Adası'na giden feribota biniyoruz.

Ellis Adası'nın atmosferi tamamen farklıdır. Bina güzel ama ciddi bir havaya sahiptir, tonozlu tavanları bizden önce gelen nesillerin ayak seslerini yankılar. Sergileri sessizce geziyoruz. Sepya tonlu fotoğraflarda aileler bize bakıyor, çocuklar yıpranmış valizleri sıkıca tutuyor,

başörtülü kadınlar ve düz şapkalı erkekler, hepsi umut ve yorgunluk dolu gözlerle bize bakıyor.

"Hayal edebiliyor musun?" diye fısıldıyorum, parmaklarım isimlerin kazınmış olduğu serin mermer duvara dokunuyor. "Daha iyi bir hayat vaadiyle her şeyi geride bırakıp, bundan sonra ne olacağını bilmeden bu salona adım atmak?"

"Bunun için ciddi bir cesaret gerekir," diyor Rhett yumuşak bir sesle. Sesi burada farklı, daha sessiz. Düşünceli. Sesinde söylenmemiş bir şey var, ama o ayrıntıya girmiyor, ben de ısrar etmiyorum.

Kayıt Odasına giriyoruz. Kemerli pencerelerinden ışık alan, karo zeminli geniş bir oda. Çocukların kahkahaları, tarihin hayaletleriyle karışarak, bu devasa salonda tuhaf bir şekilde yankılanıyor. Beklemediğim bir şekilde, bu beni çok etkiliyor. Boğazım düğümleniyor ve parlak güneş ışığına çıktığımızda gözlerimi kuvvetlice kırpma zorunda kalıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Rhett nazikçe.

"Evet," diyorum, hafifçe gülümseyerek. "Sadece... burası çok etkileyici bir yer, değil mi?"

O da başını sallıyor. "Evet, öyle."

Feribot yolculuğu daha sakin, kalabalık daha az çılgın. Ellis Adası ziyaretinden sonra insanlar daha sakinleşmiş. Rayların yakınında bir yer bulup, her dalga ile Manhattan'ın yavaş yavaş yaklaştığını izliyoruz. Rhett, sanki bir reklam kampanyasındaymış gibi, sinir bozucu bir rahatlıkla güneş gözlüklerini tekrar takıyor ve ben, keskin çene hattına, güneş ışığının elmacık kemiklerine vurduğu şekle bakmamak için çok uğraşıyorum. Ve sonra, gayet rahat bir şekilde, bir bomba patlatıyor.

"Umarım açsındır, çünkü ana karaya döndüğümüzde ailemle öğle yemeği yiyeceğiz."

O kadar hızlı döndüm ki neredeyse ona çarpıyordum. "Anlamadım? Ailenle öğle yemeği yiyeceğimizi söylediğini sanıyordum, ama bunu söylemiş olamazsın çünkü bu fikir bile delice."

O sinir bozucu bir şekilde rahat, korkuluğa yaslanmış, dudakları beni yarı yarıya yapan o gülümsemesine bürünmüş.

Onu tokatlamak istiyorum, ama bir yandan da ona atlamak istiyorum. "Merak etme. Her şey yoluna girecek."

"İyi mi? İyi mi? Kendini duyuyor musun?" Sesim yükseliyor ama umursamıyorum. Onun fikrinin ne kadar çılgınca olduğunu anlamasını istiyorum. "Birine öylece anne babasını tanıtamazsın, Rhett. Tanrım. Anne babayla tanışmak büyük bir dönüm noktasıdır. Anne babayla tanışmak, ilişki seviyesinin yüz elli olması gibidir. Ve sahte ilişkimizde bile, henüz beşinci seviyedeyiz."

O gülüyor, bu da benim ona daha sert bakmamı sağlıyor.

"Rahatla. Onlar ejderha değil. İyi insanlar. Onları seveceksin onları seveceksin."

"Aslında ejderhaları severim, ama mesele o değil," diye cevap veriyorum. Kalbim deli gibi atıyor. "Ailenle tanışmak ciddi bir mesele. Benim bir sahtekar olduğumu anında anlayacaklar."

"Anlamayacaklar," diyor. "Neden anlasınlar ki?" Sesi sinir bozucu derecede sakin. "Anlasalar bile, mesele bu."

Gözlerimi kırpıyorum. "Mesele ne?"

"Pratik," diyor basitçe. "Buna ihtiyacın var. Arkadaşlarım sahtekarları bir kilometre öteden tanırlar. Bu şekilde düşük riskle prova yapabilirsin."

"Düşük riskli mi?" diye ciyakladım. "Ailenle öğle yemeği yemek düşük riskli değil."

"Evet, öyle." O, başını eğerek sırtlıyor, tamamen rahatken, benim içim panik çorbasına dönüşüyor. "Bunu düğün için bir prova olarak düşün. Eğer sahte olduğunu anlarılarsa, gerçeği itiraf ederiz ve hepimiz gülüp geçeriz, ama sen nerede hata yaptığını anlarsın."

Ağzım açık kalır. Beynim kısa devre yapar. Bunun komik olacağına inanmakta zorlanıyorum. Rhett, sanki az önce tüm sabahımı mahvetmemiş gibi, arkasında parıldayan silüetle rahatça korkuluğa yaslanarak omuz silker.

Ve Rhett'in, önemsiz bir yorum gibi görünen bir nükleer bomba atmasıyla, gezinti sabahım sona erdi.

Yirmi Birinci Bölüm

R hett

Restorana adımımızı attığımızda kapı çınlar ve hemen bir sıcaklık dalgası ve lezzetli kokular beni sarar. Burası, insanı anında evinde hissettiren türden bir yer. Duvarlar ahşap panellerle kaplı ve pencere kenarlarında küçük saksılarda otlar var. Cam kavanozlardaki mumlar ve kara tahtalara yazılmış el yazısı menüler, bu rahat ortamı tamamlıyor.

Pippa ve ben geldiğimizde, annemle babam ana salonun kenarında, köşedeki bir masada oturuyorlardı. Annem pastel renkli kaşmir bir kazak giymişti, ama babamı giyinmeye ikna edememiş gibi görünüyordu. Babam eski tüvit ceketıyla dalgın bir profesör gibi görünüyordu. Beni gördükleri anda ikisi de başlarını kaldırıp geniş bir gülümsemeyle karşıladılar ve içten mutlulukları beni çok mutlu etti.

"Rhett, seni görmek ne güzel," diyor annem, ayağa kalkıp bana sarılmak için. Sonra babam uzanıp saçlarımı karıştırıyor. Evet, sanki beş yaşındaymışım gibi saçlarımı karıştırıyor, sonra da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yerine oturuyor. Teşekkürler, baba. Pippa'ya bakıyorum, dudaklarını zorlukla düz tutabiliyor.

"Anne, baba, bu Pippa," diye tanıştıtırırım. "Pippa, bu annem Lois ve babam Wayne."

Pippa selam vermek için elini hafifçe kaldırır ve onlara sıcak, içten bir gülümsemeyle bakar, bu gülümseme bir şekilde annemle babamı ona hayran bırakır. "Merhaba. İkinizle tanıştığırma çok memnun oldum."

Dönüp Pippa için bir sandalye çekiyorum. Bana gülümsüyor ve koltuğuna oturuyor, ben de kalan sandalyeye oturuyorum.

"Rhett bana senden çok bahsetti," diyor Pippa kendinden emin bir şekilde.

İşte ilk yalan, ve bunu hiç zorlanmadan söylüyor. Böyle devam ederse, sınavı başarıyla geçecek.

Babam kaşlarını kaldırıp sırtıyor. "Umarım hepsi iyi şeylerdir."

Pippa gülüyor ve bu gülüşü o kadar samimi ve neşe dolu ki, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Vay canına! Sandığımdan daha iyi bir oyuncuymuş.

"Çoğunlukla doğru. Bazıları abartılı," diyor ve başını eğerek bana şakacı bir bakış atıyor.

Annemin gözleri hemen parlıyor ve heyecanla öne eğiliyor. "Abartılı mı dedin? Bu Rhett'e hiç benzemiyor."

Pippa çekici ağzını açar ve sihrini konuşturur. Bunun işe yaradığını gerçekten görüyorum. Onları büyülemektedir ve ikisi de ona aşık olmaktadır. Hızlı düşünür ve bir şekilde, fazla çaba sarf etmeden onları büyülemeyi başarır. Zaten ona doğru eğilmişler, işi hakkında sorular soruyorlar, beni nasıl tanıdığını, ilk tanışmalarda genellikle garip bir hava yaratan küçük, kişisel şeyler soruyorlar. Bu sefer öyle değil.

"Grafik tasarımcı olarak çalışıyorum," diyor Pippa, koltuğuna rahatça yerleşerek. "Serbest çalışıyorum, bu yüzden programım esnek. Beğendiğim müşterileri seçebiliyorum, bu da banka hesabım için tehlikeli ama akıl sağlığım için çok iyi."

Babam gülümsüyor. "Aklını önemseyen kadınları severim," diyor. Bana bakıyor, yüzünde kasıtlı olarak ifadesiz bir ifade var. "Mesela ben, 1982'den beri aklımın başında olduğu bir gün bile yaşamadım."

Annem başını sallar. "Wayne!" diye azarlar. "Onun söylediklerine inanma, Pippa. Rhett iyi bir bebektir. Bir bebek için çok fazla kaşlarını çatardı, ama her zaman gece boyunca uyurdu."

"Kaşlarını çatan bir bebek, ha? Onun bebeklik fotoğrafları var mı?" diye sorar Pippa masumca.

İçimden inlerim. Annemi çok iyi anlamış. Ona bir bakış atarım, tamamen zararsız görünür, ama gözlerinde yaramaz bir ışıltı görürüm. Buraya geleli on dakikadan az oldu, ama o şimdiden annemle babamı parmağında oynatıyor, kelimenin tam anlamıyla.

"Tabii ki. Bak, sana göstereyim. Çok sevimli bir çocuktur."

Annem çantasından cüzdanını çıkarır ve Pippa'ya gösterir.

Pippa da uygun şekilde "oooh" ve "aaah" sesleri çıkarır.

Garson masamıza gelir ve önce içeceklerimizi sipariş ederiz.

Masaya iyi bir şarap ve maden suyu sipariş ederim. ve

kızım annem sorar için en en bal ve

lavanta limonatası. Babam, tahmin edilebileceği gibi, doğrudan

sert siyah kahveye yöneldi. Garson çekildi.

"Bu yeri seçmenize neden olan nedir?" Pippa peçetesini açarken sorar. "Gerçekten çok güzel."

"Bu Wayne'in önerisiydi," diyor annem, babama bir bakış atarak. "Burası sessiz, rahat ve hoşlanmak istediğin insanlarla tanışmak için mükemmel bir yer olduğunu söyledi."

Babam omuz silkiyor. "O da var, ama asıl nedeni benim zevkimin iyi olması."

Pippa gülüyor ve içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. "İyi seçim. Burası, dışarıdaki dünya yokmuş gibi hissettiren samimi bir atmosfere sahip."

Garson geri gelir ve yemeklerimizi sipariş ederiz. Annem otlu kızarmış kuzu eti, babam ise dana yahnisi seçer.

Ben ızgara somon salatası istiyorum, Pippa ise bir an tereddüt ettikten sonra yabancı mantarlı risottoyu seçiyor. Garson güler yüzle siparişlerimizi not alıyor. Birkaç saniye sonra elinde ekmek sepetiyle geri geliyor. Sepeti masaya koyar koymaz, taze pişmiş ekmeğin kokusu hemen ortamı dolduruyor.

Şehir hakkında, en sevdiğimiz restoranlar hakkında sohbet etmeye başlıyoruz ve farkına varmadan Pippa, sabahki geziyle ilgili komik bir anekdot anlatmaya başlıyor, aileme rüzgâr, feribot ve arkamızda gürültü yapan küçük çocuk hakkında her şeyi anlatıyor.

"Ve daha da kötüsü," diyor, bana sinsi sinsi bakarak. "Rhett, ben hayatım pahasına korkuluğa tutunup, beni öldürmeye çalışan saçlarımla mücadele ederken, bir şekilde şampuan reklamı için seçmelere katılıyormuş gibi görünmeyi başarıyor."

"Saçları gerçekten sinir bozucu derecede güzel," diye onayladı annem, başını sallayarak.

Pippa gülümser ve babama döner. "O bunun tamamen hindistancevizi şampuanı sayesinde olduğunu iddia ediyor, ama bence bu tamamen genetik bir şey."

Babam güler. "Onu şimdiden sevdim galiba."

Göğsümün bir yerinde tanıdık olmayan bir suçluluk duygusu hissederek zorlukla yutkunuyorum. O harika bir kız, herkes onu seviyor ve benim onları karmaşık bir yalana bulaştırdığımdan habersizler. Birdenbire, onların benim yerleşip onlara torun vermemi ne kadar çok istediklerini fark ediyorum. Kimse gözlerimdeki suçluluk duygusunu görmesin diye kucağımdaki peçeteye bakıyorum. Kafamın içinde küçük bir ses, "ama bu gerçek olabilir" diyor. Evet, olabilir ve ben de buna güveniyorum. Pippa'yı hak etmeyen, ıslak George'dan uzaklaştırabilirsem, ailem yalanla başladığımızı asla bilmek zorunda kalmaz.

Konuşma doğal olarak aile hikayelerine, New York hayatına ve en sevdiğimiz çocukluk anılarımıza kayıyor. Pippa, çoğu zaman berbat olsalar da babamın kelime oyunlarına gülüyor ve annemin bal lavanta takıntısıyla dalga geçiyor. Annem ise bunun yeni

balkabağı baharatı olduğunu iddia ediyor. Rahatlar, sanki o her zaman ailenin bir parçasıymış gibi onunla şakalaşıyorlar ve ben tüm bunları izlerken, kalbim hem gurur hem de suçluluk duyuyor.

Yemekler gelir, hepsi dumanı tüten, kokulu ve mükemmel bir şekilde servis edilmiştir. Pippa'nın risotto'su hafifçe buharlaşır, aroması topraksı ve zengindir. İlk kaşığı ağzına götürdüğünde gözlerinin parladığını izlerim.

"Vay canına," diyor etkilenmiş bir sesle. "Bu inanılmaz."

Annem ona doğru eğilir. "Beğendiğine sevindim. Buradaki şef harika. Avrupalı."

"Yemekler gerçekten çok rahatlatıcı," diyor Pippa, sıcak bir gülümsemeyle. "Sadece yemekler değil, tüm mekan."

"Aynen öyle," diye ekliyor babam gururla. "Bu yüzden burayı önerdim. İngiliz bir kız için korkutucu olmayan bir yer arıyordum, anlarsın ya?"

"Anlıyorum," diyor Pippa. "Ve minnettarım. Beni düşünmen çok nazikçe."

Sonraki on beş dakika boyunca sohbet su gibi akıyor. Seyahatlerden, en sevdiğimiz çocukluk hikayelerinden ve tabii ki annem benim üniversitedeki en utanç verici maceralarımı anlatıyor. Pippa tüm bu süre boyunca ilgiyle dinliyor, dikkatli ve çekici.

Ve sonra, bir tiyatro oyunundaki mükemmel zamanlamalı bir an gibi, tuvalete gitmek için izin ister. O gider gitmez, ailem hemen yanıma eğilir ve sanki Pippa tuvaletten onları duyabilecekmiş gibi, seslerini komplo kurarcasına fısıldayarak konuşmaya başlarlar.

"O gerçekten çok hoş bir kız," diyor annem, gözleri parlayarak. "Senin genelde takıldığın diğer kızlar gibi değil, Rhett. O çok akıllı başında. Çok düşünceli. Bence sana çok yakışacak."

Babam başını sallar. "Senin genelde çıktığın sersem kızlardan farklı. Bu kız sakla."

Yine bir suçluluk duygusu içimi kaplıyor. Onu yutkunup boğazımı temizliyorum. "Biliyorum," diyorum sessizce. "Onun farklı olduğunu biliyorum."

Annem onaylayarak gülümser. "Onu kaçıрма, Rhett."

"Niyetim de o," diyorum, en azından bu doğru.

Pippa masaya döndüğünde, tatlı bir gülümsemeyle yerine oturur. Ve bir anda oda yeniden bütünleşir, onun ısıltılı sıcaklığı ve kahkahalarıyla dolar. Onun yerine yerleşmesini, tatlı çatalını hazır tutmasını izlerim ve doğru kararı verdiğimi anlarım.

Evet, aileme anlattığım gerçekleri biraz çarpıttım, ama onu şimdi izlerken, buraya ne kadar mükemmel uyum sağladığını, ne kadar canlı ve çekici olduğunu görünce, inkar edemeyeceğim tek bir gerçek ortaya çıkıyor: Onu istiyorum.

Sadece geçici bir ilişki için değil. Sonsuza kadar.

Şimdi, George'u düşünmek bile içimi kıskançlıkla yakıyor.

Yirmi İkinci Bölüm

R hett

Pippa ve ben sokağa çıktığımızda, rahat restoran ve sıcak mum ışığı atmosferi neredeyse anında arkamızda kayboldu. Onun yerini, öğleden sonra New York'un keskin enerjisi, korna çalan arabaların ve uzaktaki inşaatların sesleri aldı.

"Sence bizim gerçek bir ilişkimiz olduğuna inandılar mı?" diye sordu Pippa.

"Evet. İnanmışlardı... ve çok sevmişlerdi."

O memnuniyetle gülümser. "Ben onları çok sevdim. Çok şanslısın. Çok sevimli insanlar."

"Evet, biliyorum."

Aniden utanmış gibi görünüyor. "Onları öyle kandırmamalıydık, değil mi?"

Ben iç geçiriyorum. "Hayır. Sanırım yapmamalıydık."

"Belki de yakında istediklerini elde ederler ve sen evlenip çocuk sahibi olacağın bir kız bulursun, böylece onlar da özlem duydukları torunlarına kavuşurlar."

"Empire State Building'e gitmek ister misin?" diye soruyorum, başımı ufuk çizgisinin üzerinde yükselen ikonik kuleye doğru eğerek.

Pippa'nın gözleri parlar, sanki bir çocukmuş ve ben ona sınırsız dondurma yiyebileceği bir yere gitmeyi önermişim gibi.

"Evet, tabii ki. Orası çok simgesel bir yer. Tam bir turist deneyimi yaşamak istiyorum. En tepeye kadar, kestirme yol yok."

"Anladın," diyorum. "Ön sıra koltuklar, turist biletleri, her şey dahil. İstersen, komik pozlar vererek fotoğraf çekilebiliriz bile."

O, kolay, parlak ve sıcak bir sesle gülüyor. "Oh, saçma sapan fotoğrafları istiyorum. Kesinlikle. Ama çoğunu sen çekeceksin, tabii ki, çünkü seni karamsar kahraman rolünü oynamaya terfi ettirmeye karar verdim."

Kaşlarım yükselir. "Bunu ne zaman karar verdin?"

"Somurtkan bebek fotoğraflarını gördüğümde," diyor gülerek.

"O fotoğrafların sonunda iyi bir amaç için kullanıldığına sevindim."

Şehir merkezinde dolaşıyoruz, sokak sanatçılarının, sosisli sandviç arabalarının ve ara sıra kaldırımın ortasında durup cep telefonlarındaki haritaya bakan turistlerin arasından geçiyoruz.

"Vay canına," diye hayranlıkla söylüyor, "Empire State Binası'nın güneşte parıldayışına ve her adımda daha da büyüdüğüne bak. Ne kadar yüksek. Neredeyse imkansız derecede yüksek. O kule Art Deco tarzında, değil mi?"

"Evet," diyorum, sıraya girerken. Giriş sırası uzun ve boyunlarını yukarı doğru uzatan turistlerle dolup taşıyor.

Pippa, yavaş yavaş ilerlerken bana dirsek atıyor. "Atıştırmalık bir şeyler almamız gerekecek, değil mi? Bu gökdelen işi ciddi bir iş. Ben pretzel istiyorum."

"Pretzel iyi bir seçim," diyorum, yol boyunca satıcı arabalarını tarayarak. "Tuzlu mu, tarçınlı mı?"

"Tuzlu," diyor kararlı bir şekilde. "En tepeye çıkacağız, bu da maksimum gezinti enerjisi için beslenmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Sıraya geri döndüğümde burnuma sıcak hamur kokusu geliyor ve güvenlik kontrolüne yaklaşıırken pretzelleri munch munch yiyoruz. İçeri girdikten sonra, duvarları parlak ve süslü, ayna gibi cilalanmış asansörlerle yukarı çıkıyoruz. Pippa, gözleri fal taşı gibi açılmış, elini pirinç panellere bastırıyor.

"Vay canına. Burası çok göz alıcı."

"Göz alıcı ve kalabalık," diye onu uyarıyorum. "Keyif kaçırmak istemem ama çantanı sıkı tut."

"Tutacağım. Merak etme. Ama sen? Çok rahat görünüyorsun. Bu da bana bir şeyler çevirdiğini düşündürüyor. Ne çeviriyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben mi? Ben masumum. Tamamen."

Gözlem güvertesine çıkıyoruz ve buradan manzara nefes kesici. Manhattan ayaklarımızın altında uzanıyor, nehirler gümüş şeritler gibi parıldıyor, sokaklar iplikler kadar küçük, şehir canlı bir varlık gibi uğulduyor. Pippa'nın gözleri büyür ve çenesi hafifçe düşer, bu sevimli tepki göğsümü sıkıştırır.

"Vay canına," diye mırıldanır. "Her şey bir anda."

Ona yaklaşıyorum, dirseğim onun dirseğine değiyor. "Kaldığına memnun musun?"

Bana bakar, ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirir. "Evet. Seninle biraz daha vakit geçirmek buna değdi."

"Ah," diyorum, alaycı bir şekilde kırılmış gibi. "Bu acıttı."

Rüzgârla birlikte kahkahası duyulur ve ben ona büyülenmiş gibi bakarım. Şehrin gürültüsü yok olur ve geriye sadece o, ben ve aşağıdaki sonsuz ızgara kalır. Biraz korkuluğa yaslanarak manzarayı seyrediyor, saçlarını toka ile tutmaya çalışsa da rüzgâr saçlarını savuruyor. Bir an için, bunun ne kadar kolay olabileceğini, her şeyin nasıl yoluna girebileceğini hayal etmeme izin veriyorum.

Biz çevrede dolaşırken, o gökyüzünü arka plan olarak kullanarak kendi fotoğraflarını çekiyor. Sanki düşecekmiş gibi eğilerek, kollarını şehri kucaklayacakmış gibi açarak kuleyi tutuyormuş gibi yapıyor.

düşecekmiş gibi eğiliyor, kollarını şehri kucaklayacakmış gibi genişçe açıyor. O sonunda cep telefonunu çantasına geri koyup bana dönene kadar fotoğraf çekmeye devam ediyorum.

Gözleri bir saniye benimkilerle buluştu ve orada bir şey parladı. Gerçek bir sıcaklık ve belki de bir umut ışığı gördüm, sonra gözleri kapandı.

"Empire State Building'in en iyi yanı nedir?" diye soruyorum, aşağı inerken.

Kafasını eğip düşünür. "Manzara, tabii ki. Ama en çok sevdiğim kısım? Senin planlamış olman. Eğlenceli hale getirmen. Sanki gerçekten önemsiyormuşsun gibi."

Onun sözlerindeki samimiyete şaşırarak ona bir bakış attım. Onun bana bir tür şaka yapmasını bekliyordum. "Bundan memnun musun?"

"Evet," diyor gülümseyerek. Sonra başını şakacı bir şekilde eğiyor. "Ayrıca, öğle yemeğinde ailenle olan sınavı geçtiğim için mutluyum. Gerçi bu konuda biraz suçluluk duyuyorum. Çok naziktiler ve senin için gerçekten mutlu görünüyorlardı, ama biz o kadar zaman boyunca sadece... rol yapıyormuşuz gibiydik."

Gülümsüyorum. "Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" Parmağımı ona doğru kıvrıyorum ve komplo kurar gibi sesimi alçaltıyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana doğru eğiliyor. "George'u unutmalısın. Benimle olmalısın. Ailemi mutlu etmelisin."

Bir an için, gözlerinde bir şey görüyorum, şaşkınlık, bir düşünce kıvılcımı, bir umut ışığı. Sonra gülüyor, melodik bir sesle. "Oh, gerçekten mi? Masterplan bu mu? Ailen için benimle evlenmek mi?"

"Bu tamamen pratik bir karar," derim, ciddiymiş gibi taklit ederek.

Yakındaki küçük bir galeriyi ziyaret etmek istiyor, yerel sanatçıların eserleri ve ilginç enstalasyonlarla dolu, gizli kalmış mekanlardan biri. Pippa, iç içe geçmiş metal tellerden yapılmış bir heykele ilgi duyuyor. Soğuk kıvrımları parmaklarıyla hafifçe okşuyor.

"Bu, evinde olabilecek bir şey gibi," diyor, başını eskiz parçasına doğru eğerek. "Biraz kaotik ama garip bir şekilde güzel."

"Bizim gibi," diyorum, düşünmeden. Bana bakıyor, bir kaşını kaldırıyor. "Bizim gibi mi?"

"Kaotik ama garip bir şekilde güzel. Evet. Sen bizi nasıl tanımlarsın?"

"Beklenmedik ve tehlikeli bir kokusu var."

Gülümserim. "O da var, tehlikeli kısma yeni geliyoruz."

Aniden kızarıyor. Beni büyüleyen, tam anlamıyla etkileyici bir kızarıklık.

Dışarıda sokaklar kalabalık. Kalabalığın arasından geçerek sokak sanatçılarının ve küçük dükkanların önünden geçip bir hot dog arabasında duruyoruz. Güneş batmaya başlayıp gökyüzünü pembe ve altın rengi tonlarla boyadığında, Bryant Park yakınlarındaki alçak bir duvara oturmuş hot dog yiyoruz. Omuzu omzuma değişiyor ve başımı döndüren bir şekilde onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Biliyor musun," diyor yumuşak bir sesle, hot dog'unu ısırırken. "Bu... bu gerçekten harika bir gün oldu. Hayal ettiğimden daha iyi."

Ona bakıyorum, penisim arzuyla titriyor. "Öyleyse, ödeştik mi? New York turu için Londra turu mu?"

"Sanırım öyleyiz. Ama bana başka şeyler gösterip tur ödülünü kazanamazsın."

Oh, kazanmayı planlıyorum, tamam mı? Ve sadece tur ödülünü değil. "Oyun başlasın," diyorum yumuşak bir sesle.

Gözleri benimkilere kayıyor ve yine o küçük kıvılcımı, o umut ışığını, belki, sadece belki, bunun işe yarayabileceği düşüncesini görüyorum. Şehir ışıkları yanmaya başlıyor ve parkı aydınlatıyor. Gün mükemmel geçmişti. Gezi, kahkahalar, biraz yaramazlık ve sanki sadece ikimize aitmiş gibi hissettiren pek çok an.

Ve içten içe biliyorum ki, bu öğleden sonrasını hiçbir şeye değişmem. Uzun zamandır ilk kez, belki de, sadece belki, tam da olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Pippa

Taksi restoranın önünde sarsılarak durdu ve ben pencereden dışarı bakarak, büyük cam pencerelerden kaldırıma yayılan hafif ışığı izledim.

Rhett'in arkadaşlarıyla buluşacağız ve o kadar gerginim ki midem bulanıyor. Bu haldeyken nasıl yemek yiyeceğim bilmiyorum, ama içeri girdiğimde gerginliğim biraz azalır umarım. Rhett bana onların nazik ve misafirperver olduklarını söyledi, ama onlar onun arkadaşları, tabii öyle diyecek. Maria'nın ne kadar nazik olduğunu kendime hatırlatıyorum. Umarım hepsi onun gibidir.

Rhett kapıyı benim için açar ve ben ona neredeyse dokunacak kadar yakın bir mesafeden yanından geçerim. Onun kolonyasının hafif kokusunu alırım, artık aşık olduğum, bana tanıdık gelen kokuyu. Restoran, sohbet ve kahkaha sesleriyle doludur. Rhett'in grubu çoktan bir köşede toplanmıştır, masalar yarım daire şeklinde dizilmiştir, böylece herkes birbirini kolayca görebilmektedir.

Gümüş rengi bluzuyla adeta parıldayan Maria bizi görür ve sanki doğuştan yapıyormuş gibi elinde şampanya kadehi ile bize el sallar.

"Rhett. Pippa buradayız," diye sesleniyor.

Onun tanıdık yüzünü gördüğüm için o kadar mutluyum ki, ağlayabilirim. El sallıyorum ve masaya doğru ilerlemeye başlıyoruz, ama önce Rhett bir çiftin önünde duruyor. Adamı Elliot olarak tanıyorum, kadın da gelin Camile olmalı.

"Elliot, Camile, bu Pippa," diyor Rhett. "Pippa, bunlar Elliot ve Camile."

Selamlaşıyoruz ve Maria bize yer açmak için kenara kayıyor. Oturuyorum ve Rhett yanıma kayıyor, eli benimkine hafifçe değiyor. Bütün hafta boyunca büyüyen, bakışlarımızda, küçük dokunuşlarımızda hissettiğim o tanıdık kıvılcımı hissedebiliyorum. Ona gülümsüyorum, o da gülümsüyor, ama gözleri perdeli, ne düşündüğünü anlamamı imkansız kılıyor.

Bir adam bize yaklaşıyor. Rahat ve bronz tenli görünüyor ve Rhett ayağa kalkıyor.

"Pippa, bu Max," diyor.

"Merhaba Pippa, tanıştığımıza memnun oldum," diyor Max. "Ben Rhett'in en iyi arkadaşıyım, bu yüzden bu adamla bu kadar çok zaman geçirdiğin için çektiğin acıyı şimdiden anlıyorum."

Rhett başını sallar, ben gülerim. Max uzun boylu, rahat ve çekici bir gülümsemesi ve gözlerinde yaramaz bir ışıltı var. Onunla anında rahat hissediyorum, sanki aramızda sözsüz bir uyum varmış gibi. Belki de birçok açıdan Rhett'e çok benzediği içindir.

"Merhaba Max," diyorum, o karşımızdaki koltuğa otururken. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Oh, sen İngilizsin," diyor. "En güzel aksan."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu bilemem." "Çok seksi," diyor Max.

"Umm, belki kendi randevunu bulmalısın, Max," diyor Rhett. Gülüyor, ama eli koruyucu bir şekilde dizime konmuş durumda. Muhtemelen buna itiraz etmeliyim, ama hoşuma gidiyor ve bu, benim kabul ettiğim türden bir şey.

Masaya bakıyorum ve Rhett beni daha fazla kişiyle tanıştırıyor. İsimleri zihnimde bulanıklaşıyor. Bekliyorum...

gerçek havai fişek gösterisi başlıyor. Bardaklarımıza içkiler dolduruluyor. Ve sonra gösteri başlıyor.

"Vanessa az önce içeri girdi," diyor Rhett sessizce.

Gözümün ucuyla onu yakalıyorum, gelip grubun kenarına oturuyor.

"Vanessa, Pippa ile tanıştın mı?" diyor Maria, başını benim yönüme doğru sallayarak.

Vanessa başını sallar ve sonra beni camı kesebilecek bir bakışla süzer. Kesinlikle beden kontrolü konusunda ustalık dersi verebilir. Bir şey bana onun eski paralı olduğunu ve belki de biraz stilin içeriğin önüne geçtiğini söylüyor. Ayrıca tam da benim hayal ettiğim şımarık mirasçı gibi görünüyor. Saçları mükemmel bir şekilde taranmış, tırnakları manikürlü ve tasarımcı kıyafetleri giymiş, ama aynı zamanda onda bir tür hak iddia etme ve yargılama havası var. Beni, bir bakışta yok etmesi gereken sinir bozucu bir engelmışim gibi değerlendiriyor.

İçimde birdenbire yükselen heyecanı engelleyemiyorum. Rolümü oynayacaktım, Rhett'in hayatına devam ettiğini ona gösterecektim, çünkü George'u kışkırtmak için benim erkek arkadaşım gibi davranmasının bedeli buydu, ama şimdi bu iş kişisel hale geldi. O oynamak istiyorsa, oynayalım bakalım.

Meydan okumayı kabul ediyorum.

O oturduğu andan itibaren, Rhett'e hafifçe yaslanıp, sakalarına gülüp, söylediği her şeye tepki olarak koluna hafifçe dokunuyorum. Her bakış, her gülüş, onun benim olduğunu ve artık piyasada olmadığını açıkça belli edecek kadar abartılı. Rhett de bana ayak uyduruyor, ona gösterdiğim tüm ilgiyi sonuna kadar kullanıyor.

Vanessa'nın keskin nefes alışını, zar zor bastırdığı göz devirmesini fark ediyorum ve içimi hoş bir tatmin duygusu kaplıyor.

Rhett kulağıma eğilip fısıldadı. "Aferin, Pippa. Gerçekten Oscar'a layık bir performans sergiliyorsun."

"Bu yüzden burada değil miyim?" diye mırıldanıyorum, ona baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bakarak. "Hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Gözleri omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası gönderir. "Hayal kırıklığına uğramadım. Hiç de bile."

"Hadi, anlatın bakalım. Nasıl tanıştınız?" Harrison adında biri soruyor.

Rhett'e bakıyorum. Bir kavanoz krema bulan kedi gibi sırtıyor. Tanışmamızın gerçeği – Jessica Rabbit kılığına girmiş ben, Rhett'e ceza olarak çıkma teklifinde bulunmuştum. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor, ama yine de o kadar utanç verici ki, şu anda bu hikayeyi anlatmamaya karar veriyorum.

"Sizi sıkmak istemem ama bir barda tanıştık," diyorum ve elimle Rhett'in koluna imalı bir şekilde dokunuyorum.

"Evet, bu sıkıcı. Bir dahaki sefere biri sorduğunda daha dramatik bir şey uydurmalısın," diyor Max gülerek.

"Bir daha deneyeyim," diyorum, düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Tamam. En iyi iki arkadaşımın bir Doğruluk Oyunu oynadık ve kaybettim. Ceza olarak Jessica Rabbit gibi giyinip bir barda bir yabancıyı randevuya çıkarmam gerekiyordu. O yabancı Rhett çıktı. Gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu."

Tüm grup kahkahalarla gülerek masaya vurur.

"Lanet olsun. Dramatik olsun dedim, inanılmaz olmasın dedim." Max alaycı bir şekilde güler.

"Bu kızı sevdim," Tarquin adında bir adam diyor. Bana bakıp göz kırpmıyor. "Rhett'ten sıkılırsan, beni ara."

Onun sözleriyle göğsüme gurur dolu bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. Bunda heyecan verici bir şey var, her şeyi kolaymış gibi gösteriyor, sanki Rhett ve ben deli gibi aşıkımız gibi.

Rhett'e dönüyorum ve gözleri kararmış, içindeki şey sanki, Tanrım, olamaz... saf, erimiş, cinsel arzu. Beni sıkmak istiyor. Kafam karışmış bir şekilde hızla başka yere dönüyorum.

Vanessa, elbette, etkilenmemişti. Kollarını kavuşturup geriye yaslandı ve bana pek de ince olmayan bir şekilde baştan aşağı süzdü.

Yine içimden gülmeme neden olan bir tarama. Mükemmel. Bu sadece onun güvensiz ve kıskanç olduğunu gösteriyor. Sonuç.

Vanessa'nın gözleri kısa bir süre titrer, yüzünde bir anlık bir sinirlilik belirir.

Bakmaya devam et tatlım, diye düşünüyorum. Camile bana utangaç bir şekilde gülümsüyor ve Rhett'e onaylayan küçük bir bakış attığını fark ediyorum, sanki sessizce bizi destekliyormuş gibi.

Ona gülümserim ve dikkatimi tekrar Rhett'e çeviririm, onun söylediği bir şeye gülerim. Aniden, elimi kaldırır ve dudaklarını hafifçe parmak eklemlerime değdirir. Şaşkınlıkla, bakışlarım onun yüzüne atlar. Bana açıkça şehvet dolu bir ifadeyle bakıyor. Midemde ani bir sıkışma hissedirim ve ıslandığımı hissedirim.

Rhett küçük bir arancini parçası alır ve ağzıma atar.

"Ah sevgilim, beni şımartıyorsun," diye kulağına fısıldıyorum, ama Vanessa'nın da duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Seni şımartmak benim için bir zevk," diye cevaplar Rhett centilmen bir tavırla.

Yavaşça çiğniyorum ve yutuyorum. Aniden, Vanessa'yı gerçekten kızdırmak için ne söyleyeceğimi tam olarak biliyorum. "Mmm... çok lezzetliydi. Rhett'in ailesiyle öğle yemeğinde yediğim risottoyu hatırlattı bana."

İstediğim etkiyi yaratır. Vanessa bana yumruk atmak ya da öfkeden patlamak ister gibi görünür ve ben de gülümsememi saklamak için bir anlığına ağzımı kapatırım.

Maria, Elliot ve Camile'e yaklaşan düğün hakkında ve Camile'in kaçması için henüz geç olmadığını söyleyerek alay etmeye başlar. İçkiler akıyor, kahkahalar yükseliyor ve şakalar daha samimi, daha eğlenceli hale geliyor. Vanessa ile aramızdaki gerginliğin arka planda bir gürültüye dönüştüğünü hissediyorum, yerini yanımdaki adamın çekiciliği alıyor ve rolümü oynamaya devam etsem de, bu hem kendi zevkim için hem de Vanessa'ya bir mesaj göndermek için.

Bir ara Maria, Vanessa'nın gittiğini duyurur. O, dikkat çekmeden ayrılmıştır, ama bu durum grubun dikkatinden kaçmaz. Rahat bir nefes alırım. Artık kendimi rahat bırakabilirim.

Vanessa artık burada değil, bu yüzden flört etmeyi bırakmam gerek, ama istemiyorum. Bu samimiyet ve ilgiyi çok seviyorum.

"Hepsi buna inanıyor," diyor Rhett, sesi erimiş bal gibi kulağıma akıyor. "Herkes. Vanessa bile. Hatta Max bile buna inanıyor, o beni o kadar iyi tanıyor ki, bunu anlayacak biri varsa, o da o olurdu. Mükemmeldin."

"Yani, bu iyi, ama en iyi arkadaşlarına yalan söylüyoruz. Sana garip gelmiyor mu?"

Rhett'in ağzının bir köşesi seğirir. "Aşkta ve savaşta her şey mubahtır derler..."

"Peki, emin isen..."

Akşam, daha fazla kahkaha, paylaşılan küçük hikayeler, Rhett'in pahasına yapılan daha fazla şaka ile sona erer ve o her zamanki iyi mizahıyla bunları kabul eder ve yavaş yavaş grup dağılmaya başlar. Kucaklaşmalar, fısıldanan vedalar ve farkına varmadan, sadece o ve ben gece havasına adım atıyoruz.

Şehrin ışıkları parlak, sokaklar canlı ve Rhett'in evine dönerken taksi yolculuğu garip bir enerjiyle doludur. Kırmızı ışıktaki eli benimkine hafifçe ama kasıtlı olarak dokunur ve ben parmaklarımı orada bırakırım. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir.

"Biliyor musun," diye mırıldanır, bana doğru eğilir. "Bu sahte ilişkimiz gittikçe daha az sahte hissettirmeye başladı. Artık çıplak kalma zamanı geldi, Pippa."

"Aklına bir şey getirme," diye hemen karşılık veriyorum, yanaklarım karanlıkta yanıyor.

Ama bunu gerçekten mi istiyorum? George gerçekten ruh ikizim mi, yoksa tek tanıdığım kişi olduğu için mi bu fikre sarılıyorum? Hayatımı kökünden söküp buraya taşınmak ve Rhett ile birlikte olmak fikri çok riskli olduğu için mi güvenli seçeneğe sarılıyorum?

Düşüncelerimi kafamdan uzaklaştırıyorum.

Bu soruların cevapları başka bir zaman, başka bir ben tarafından verilecek. Fazla düşünerek bu geceyi mahvetmek istemiyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

R hett

Arka koltukta Pippa'nın vücudunun bana sıcak bir şekilde bastırıldığının farkındayım. Parmaklarının benimkilere her dokunuşu kolumda kıvılcımlar saçıyor. Derimin altında düşük bir beklenti uğultusu var. Başka bir şekilde ifade edemem: Aşırı derecede tahrik oldum.

Plaj evinin garaj yoluna girip arabadan iniyoruz. Şoförüne iyi geceler dileklerimi iletip ön kapıya doğru yöneliyoruz. İkimiz de konuşmuyoruz. Kanım kulaklarımda çınlıyor. İçeri girince Pippa bana gülümsüyor.

"Yatmaya hazırlanacağım," diyor yumuşak bir sesle ve merdivenlere doğru yöneliyor.

Penisim zonkluyor ve kaya gibi sertleşmiş durumda, ama tek söylediğim "İyi geceler, Pippa" oluyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve bana attığı gülümseme küçük ama açıkça yaramazca. Sonra merdivenlerden yukarı çıkıp kayboluyor. O bakış! Jessica Rabbit benimle çıplak kalmak istiyor. Bir saniye koridorda kalıyorum, içgüdülerim onu takip etmem için beni zorluyor ama kendime beklememi söylüyorum. Sabırlı ol. Jessica Rabbit'in bir planı var.

Kendime bir bardak viski doldurup, içkiyi yudumlarken dışarıdaki huzursuz karanlık dalgaları izliyorum.

Pippa o barda karşımda durduğu andan itibaren bir şey hissettim, ama ne olduğunu anlayamadım. Bunun saf ve basit bir şehvet olduğunu düşündüm. O çok seksi bir kadındı ve onu istiyordum. Onun varlığı beynimi karıştırıyordu. Onun yanında düzgün düşünemiyordum. Hadi dürüst olalım. Onu elde etmek için çaresizdim. Beni tanıyanlar, Rhett Remington'ın "eski sevgilini kıskandırmak için senin erkek arkadaşınmışım gibi davranalım" gibi acınası bir plan yaptığını duysalar şaşırırlardı. Kafamı sallıyorum. O, aklımdaki tüm mantıklı düşünceleri silip süpürdü. Ona aşık olmuştum. Beklemek dayanılmazdı, ama onun buna degeceğini biliyorum. Artık onun çekiciliğine karşı koyamıyorum.

Boş bardağı dolaba koyup merdivenleri çıkıyorum. Pippa'nın parfümünün hafif kokusu havada asılı kalıyor. Adımlarım granit merdivenlerde yankılanıyor. En üste ulaştığımda, bir hareket gözüme çarpıyor, loş ışıklı sahanlıkta kırmızı ve siyah bir ışık parlaması.

Ah, tatlı, seksi Pippa.

Ay ışığının aydınlattığı pencerelerden birinin önüne çıktığında aniden duruyorum. Narin kırmızı ve siyah danteller, cesur ve tamamen karşı konulmaz bir şekilde vücut hatlarına yapışıyor. Saçları omuzlarına dökülüyor, yüzünde makyaj yok ve yüzünde, nabzımı hızlandıran bir karışım olan gerginlik ve baştan çıkarma içeren bir gülümseme var.

Beni fark ettiğinde donakaldı.

Kaçmaya hazırmış gibi ayakta duruyor, ama gözlerindeki bakış hem meydan okuma hem de cesaret dolu. Buna karşı koyamıyorum. Ona karşı koyamıyorum. Bir saniye bile daha fazla. Bu, bana çok net bir mesaj gönderiyor.

Tek kelime etmeden aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Onu belinden tutup kollarımın arasına çekiyorum. Vücudumuz birbirine değdiği anda, dünya sadece ikimize daralıyor. Eğilip dudaklarımla dudaklarına dokunuyorum, sonra dudaklarımız birbirine yapışıyor

kilitlenmeden önce dudaklarım dudaklarına değiyor ve onu tavşan kostümüyle ilk gördüğüm andan beri içimde biriken derin açılığa teslim oluyorum.

O da bana tutkuyla karşılık veriyor, elleri sanki benim neredede bittiğim, onun neredede başladığının sınırlarını test edercesine göğsüme bastırıyor. Ellerim saçlarına doğru kayıyor. Parlak kırmızı saçlarından bir tutam yakalayıp başını geriye doğru eğiyorum ve öpücüğünü derinleştiriyorum. O da tereddüt etmiyor, çekinmiyor, sadece aramızdaki kimya, elektriksel ve inkar edilemez bir şekilde ortaya çıkıyor.

Bana bakmak için biraz geri çekiliyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, göğsü inip kalkıyor. "Rhett, bu gerçekten iyi bir fikir mi?" diye soruyor nefes nefese. "Vanessa artık peşini bıraktı. Ve... ben... ben hala George'u istiyorum."

George. O aptal! Ama sesimi sakın ve ölçülü tutuyorum. "Tabii ki istiyorsun. Seni tamamen anlıyorum, ama şu anda beni istiyorsun. Aramızdaki çekimi inkar edebilir misin?"

O dalgın bir şekilde başını salladı.

"Biz yetişkiniz," diye ikna ediyorum. "İşleri karmaşıklaştırmadan seks yapabiliriz. Ne istediğimizi biliyoruz. Aramızda ne kadar iyi olabileceğini merak etmediğini söyleme bana."

"Ama pişman olacağım bir şey yapmak istemiyorum. George'un fikrini değiştirmeye başladığını düşünüyorum."

"George fikrini değiştiriyor. Bu harika, ama pişman olacak bir şey yok. Ona sadakat borcun yok. O senden ayrıldı ve Londra'da Claudia ile platonik bir arkadaşlık içinde olmadıkları izlenimini edindim. O seks yapıyordu. Öyleyse, bu gece biraz eğlenmenin ne zararı var? Bu gecedan sonra, hala istiyorsan Londra'ya geri dönüp onu geri kazanabilirsin."

Dudakları hafifçe açılıyor. Gözlerinde şehvet ve özlem görüyorum, ama tereddüt ediyor. Gözlerinin arkasında zihninin çalıştığını neredeyse görebiliyorum.

"Ben... Ben sadece George ile birlikte oldum," diye sessizce itiraf ediyor. "Bilmiyorum... Başka biriyle birlikte olmak nasıl bir his olurdu

"

Bu içimde şiddetli bir şeyleri tetikliyor. O anda hissettiğim şey saf arzu. Bana kendini en saf, en sarhoş edici şekilde sunmaya çok yakın. Ve ben bunu istiyorum. Onu istiyorum. Onun dünyasını sarsabileceğimi biliyorum.

"O zaman George sandığımdan daha büyük bir aptal. Başka biriyle seksin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istersen ben buradayım. Top sende, bebeğim."

"Sadece seks mi? Söz yok. Beklenti yok."

"Sadece seks. Söz yok. Beklenti yok," diye yalan söylüyorum.

Gözleri benimkilere kayar, ölçer, tartar ve kararın parıltısını, cesaretin titremesini, tehlikeli olsa bile istemeyi görürüm.

"Hâlâ George'u geri istiyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Ama haklısın. Yaptıklarıyla benim sadakatimi kaybetti ve aramızda kesinlikle bir şey var. Evet, seni istiyorum, hangi kadın istemez ki, ama muhtemelen bu gece sadece bir kez olacak. Senin için sorun olur mu?"

Göğsümde yükselen şiddetli kıskançlığı saklıyorum. Hayır, bununla hiç de sorunum yok. Onu George'a geri vereceğim, ama bu gece tek teklif ettiği buysa, şimdilik kabul edeceğim. Ama onu bana aşık etmenin bir yolunu bulacağım. Londra'ya dönmeden önce, gözlerindeki o pembe gözlükleri çıkaracağım. George'un gerçekte nasıl biri olduğunu ona göstereceğim. Ona aşık olmayan bir adam. Ona, domuzların önüne inci attığını göstereceğim. Ve ona, kendisinin de George'a aşık olmadığını göstereceğim.

"Tabii, senin şartlarına göre yapacağız. Baskı yok. Karmaşıklık yok. Ama bunu senin şimdiye kadar yaşadığın en iyi deneyim yapmazsam yazıklar olsun bana." Durup kurt gibi sııttım. "Ve eğer gidip bana aşık olursan, bu senin sorunun."

Gözleri kocaman olur ve nefesi boğazında kalır. "Anlaştık."

Onu kendime doğru çekerim ve o bana karşı titrer. Dudaklarımız tekrar birleşir, bu sefer daha yumuşak, alaycı, keşfedici. Elleri göğsümde dolaşır ve yukarı doğru hareket eder, parmakları...

Çenemin çizgisini, omuzlarımın kıvrımını ustaca buluyor. Ellerim sırtının kıvrımlarına uzanıyor, vücudunu o kadar sıkı çekiyorum ki, öfkeli penisim onun etine gömülüyor.

Yatak odamın koridoruna ulaşana kadar öpüşmemizin her saniyesinin tadını çıkarıyoruz. Bir şekilde, bu içimizdeki bir şeyi serbest bırakıyor ve hareketlerimiz açgözlülükle çılgına dönüyor, ellerimiz birbirimizi çılgınca okşuyor, birbirimizin dudaklarını yalarken giysilerimiz uçup gidiyor.

Yatak odamın kapısına vardığımızda, ikimiz de çırılçıplakız ve penisim o kadar sert ki, vahşi bir hayvan gibi zonkluyor. Pippa'ya dokunmak için sabırsızlanıyorum. Onu tatmak için. Onun şehvetini kokluyorum. O benim için fazlasıyla hazır.

Giysileri çıkınca göğüsleri muhteşem görünüyor. Bir an durup bu manzaraya bakıyorum. Sonra göğüslerini göğsüme bastırıyor, tenime değiyor ve bana karşı kıvranıyor. Ellerim açgözlülükle çıplak sırtında geziyor, aşağıya doğru iniyor, sanki onu kendime çekmeye çalışır gibi çıplak kalçalarını kavırıyor ve sıkıyor.

Dudaklarını ısıyor, gözleri arzuyla kararmış. Düşük bir homurtu çıkıyor ağızımdan, duymaktan çok hissediyorum. Onu ay ışığıyla aydınlanan yatak odama çekiyorum ve arkamızdan kapıyı tekmeliyorum.

"Rhett," diye mırıldanır. Bu, teslimiyeğin fısıltısıdır. Elleri beni keşfeder, önce çekingen, sonra giderek güvenle, ben de aynı şekilde karşılık veririm, kalçalarının çizgisini, belinin kıvrımını izlerim.

Her dokunuş, dudaklarımızın her teması, her fısıltı gibi inilti bizi birbirimize yaklaştırıyor, aramızdaki gerilim canlı bir tel gibi kopuyor. O teslim oluyor, evet, ama bir parça isyanla, ikimiz de teslim olmanın eşiğindeyken bile kontrolün onda olduğunu hatırlatıyor bana.

Duvarlardaki gümüş rengi gölgeler, onu aniden kollarımın arasına aldığımı izliyor. Nefes nefese kalıyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor, sesi nefes nefese bir heyecanla doludur. O sesin içinde, benim içimde de yankılanan bir beklenti titremesi var.

Onu yatağa yatırıyorum ve prezervatifi takarken onun zıplamasını izliyorum. Muhteşem. Tek kelimeyle muhteşem. Dolgun yastıkların arasında gömülü, gözleri benimkilerle buluşuyor, parıldıyor ve beklentiyle dolu. Yatağın kenarına sürünüyorum. Yüzündeki bir saç telini çekip, ellerimi serbestçe dolaştırıyorum, keşfediyorum, boğazını, göğüslerini, karnını ezberliyorum. Her şey benim. Ve sadece bu gece için değil.

Boynunu öpmek için eğilirim, cildinin baş döndürücü sıcaklığını tadarım. Yavaşça yumuşak cildini emerim. Yarın aynaya baktığında, benim olduğunu anlayacaktır. Bana doğru eğilir, dudakları yumuşak bir nefesle açılır. Boynunu bırakıp o açık ağza geri dönerim. Açlık. Onun açlığını tadarım ve bu baş döndürücüdür.

Ağzımı onunkinden çekip vücudunu öperek tatlı amına doğru ilerliyorum. Ona hayatının gecesini yaşatacağıma söz verdim ve tam da bunu yaşatacağım. Onunla işim bittiğinde, "George kim?" diyecek.

Yirmi Beşinci Bölüm

P ippa

<https://www.youtube.com/watch?v=GC5E8ie2pdM>

-en iyisi-

Rhett'in gezgin ağzı nihayet amıma ulaştığında, karnım heyecandan kıpır kıpır oluyor. Bekliyorum. Klitorisimde dilinin verdiği o lezzetli hissi bekliyorum, ama o onu es geçiyor. Bunun yerine, iç uyluklarıma geçiyor, birini öpüp diğerine geri dönüyor. Cildim karıncalanıyor ve tüylerim onun dokunuşuyla bir ileri bir geri koşturuyor.

Sonra, aniden, hiçbir uyarı olmadan, parıldayan, açgözlü gözlerle dizlerimi genişçe ayırıp üzerine çöküyor. Ve bir anda, sıcak, pürüzlü dili klitorisimin üzerinde, sanki şimdiye kadar tattığı en lezzetli meyveymiş gibi yalıyor, emiyor. Çok iyi geliyor. Çok iyi. İçimden çıkan iniltiyi durduramıyorum. Yanaklarımın yandığını hissediyorum. Utançtan ya da mahcubiyetten değil, zevkten.

Rhett'in alıştığım şeyi, George'un her zaman yaptığı şeyi yapmasını bekliyorum, bana birkaç dakika yarım yamalak

yalamalar yapmasını bekliyorum, ama Rhett... Rhett bunu yapmıyor. Hayır, yapmıyor. Orada kalıyor.

Oh, aman Tanrım! O kalıyor ve ağzı ve diliyle klitorisimi ustaca çalıştırıyor... ve şimdiden, şimdiden daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum. Klitorisim canlanıyor, beni sersemleten tatlı bir zevkle titriyor. Bu hisle ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum, ama hoşuma gidiyor ve kendimi, o beni çalıştırmaya devam ederken, altımdaki yorganı avuçlarımla tutup, çaresizce yumruklarımda büküyorum.

Zevkin arttığını hissedebiliyorum ve bir şeye doğru hızla ilerlediğimi biliyorum, ama tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, bir erkeğin oral seksle ilk kez orgazm olacağım. Dişlerimi sıkıp, nasıl bir his olacağını bilmeden bekliyorum. George ile hiç orgazm olmadım. Bir kez bile. Genelde kendim halletmek zorunda kalıyorum. Bazen o yanımda uyurken, bazen de banyoda. Her zaman acele ve hızlı oluyor.

Rhett hafifçe hareket eder ve zeki dili uzaklaşır. Bir an için hayal kırıklığına uğrarım, ama dokunuşu uzun sürmez. Parmakları, klitorisimdeki dilinin yerini alır. Dilini amıma sokarken, beni sekiz şeklinde okşar. Şaşkınlığım üzerine, dilini amıma sokmaya başlar. İçimi kaplayan hislerle boğulmuş hissederim ve içimden çıkan tuhaf çılgılığı bastıramam.

Basınç artıyor, artıyor ve yakında bir çıkış yolu bulamazsa, patlayacakmışım gibi hissediyorum. Kendimi Rhett'in parmaklarına bastırırken buluyorum, dokunuşunu sertleştiriyorum ve kalçalarımı sallayarak kendimi ona sürtüyorum.

George böyle küstahça bir davranıştan tiksiniirdi. Rhett ise benim şehvetli zevkimden cesaret almış gibi görünüyor. Dilini amımdan çekip kenarlarını yalıyor, içimden akan sıvıları açgözlülükle yalıyor.

Aniden, boşalma geliyor ve bu daha önce hiç hissetmediğim bir şey gibi.

Klitorisim bana saf zevk dalgaları gönderiyor, ama orgazmımı sadece orada hissetmiyorum. Mide kaslarımın çılgınca kasılmasını hissediyorum. Göğüslerimde, meme uçlarımda, boynumda, dudaklarımda, kafamda hissediyorum. Sinirlerim o kadar çok zevkle patlayacakmış gibi hissediyorum. Bütün vücudum onunla titriyor. Nefes alamıyorum, düşünemiyorum, sadece yoğun zevk dalgası tarafından tüketiliyorum. O kadar güçlü ki, daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum, ama Rhett'e güveniyorum. O benim vücudumu benden daha iyi tanıyor gibi görünüyor.

Parmakları klitorisimin etrafında V şekli oluşturarak hareket ediyor, sonra içe doğru sıkıştırıyor ve bu ekstra his beni bir kez daha doruğa ulaştırıyor. Ağzımı açıp nefes almaya çalışıyorum ama nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Sonunda yüksek sesli bir "ahhhh" sesiyle nefes almayı başarabiliyorum. Bir nefes daha alırken ayak parmaklarım kelimenin tam anlamıyla kıvrılıyor ve kendimi durduramadan Rhett'in adını haykırdığımı duyuyorum.

Hayatımda hissettiğim en muhteşem şey olarak tanımlayabileceğim şeyden indiğimde, parmakları ve ağzı amımdan ve klitorisimden uzaklaşıyor. Sanki ölmüş ve cennete gitmişim gibi. Şaşkın ve hayretler içinde, o vücudumu öperek yukarı doğru ilerlerken hareketsiz yatıyorum.

Dudakları tekrar benim dudaklarıma dokunur ve dilinde kendimin tadını alırım. Dilimi onun diliyle dolaştırırken, ellerimi çıplak sırtında ve omuzlarında gezdiririm. Ellerimi saçlarına geçirip dudaklarımı onun dudaklarına daha sıkı bastırıyorum, ta ki o geri çekilene kadar. Bana bakıyor ve göz teması kurarken eğilip dizimin hemen üstünden bacağımı tutuyor. Bacağımı yukarı doğru bükene kadar kaldırıyor ve sonra omzuna asıyor. Nefesimi tam olarak toparlayamadan, içime giriyor, kocaman ve sert penisiyle, ah, çok iyi.

Onu içime almak için cinsel organımın gerildiğini hissediyorum ve o içime girerken inliyorum. Beni genişçe açık tutmak için bacağımı yerinde tutuyor ve itişirken tırnaklarını bacağımın arkasında yukarı aşağı gezdiriyor. Onunla birlikte hareket ediyor, kalçalarımı onun kalçalarına uyumlu bir şekilde itiyorum. Kendimi onun kışını tutup, her itişinde onu daha derine iterek

her itişte onu daha derine itiyorum, ta ki tüm uzunluğu vücudumun derinliklerine gömülene kadar.

Rhett kalçalarını, her bir itişin sadece özel bir noktaya çarpması için açılı olarak hareket ettiriyor. İlk başta, bu his hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum. Kendimi işeyeceğim gibi hissediyorum, ama bu his geçiyor ve... iyi geliyor. Çok iyi geliyor. Rhett ile birlikte hareket ediyorum, ama ona öncülük etmesine izin veriyorum, benim dünyamı, hiç bilmediğim bir şekilde sallamasına izin veriyorum.

Cinsel organım Rhett'in penisini kendi kendine sıkıca kavrayınca titriyorum, sırtım kavisleniyor ve gözlerim geriye dönüyor. Bir *başka* orgazm beni sararken vücudum kaskatı kesiliyor. En çılgın rüyalarımda bile...

Aman Tanrım!

Hayatım pahasına Rhett'in omuzlarına tırnaklarımı acımasızca geçiriyorum. Daha sert ve daha hızlı hareket ederek yeni zirvelere ulaşıyor. Her itişinde elektriksel dalgalar vücudumu sararak orgazmımı uzatıyor. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. Artık daha fazla dayanamayacağımı, piñata bebek gibi patlayacağımı hissettiğim anda, Rhett'in sırtındaki kasların gerildiğini ve yüzünün zevkten buruştuğunu hissediyorum. Sert bir şekilde doruğa ulaşıyor.

"Siktir, Pippa," diye homurdanıyor, titreyerek, penisi içimde derinlerde.

Benden çekilir ve nazıkçe bacağımla serbest bırakır, sonra üzerimden yuvarlanarak prezervatifi çıkarır. Bir an yan yana uzanırız, parmaklarımız yanımızda birbirine kenetlenmiştir.

Göğsüm nefes nefese ve ben, başka bir şekilde i f a d e edemem, şoktayım. Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim. Tüm

bu yıl ... Sessiz sessiz Rhett'in

Rhett'in yatak odasının beni bir koza gibi sarıyor.

Cildim hala karıncalanıyor, her sinir ucu canlı, uğulduyor ve kendimde olduğunu bile bilmediğim bir coşku hissediyorum.

Tavana bakarak, az önce olanların yoğunluğunu sindirmeye çalışıyorum. İlk kez, gerçekten anlıyorum. Neden herkesin seks konusunda bu kadar yaygara kopardığını anlıyorum. Neden arkadaşlarım

seks hakkında sanki büyü, dönüştürücü bir deneyimmiş gibi konuşmak. Dürüst olmak gerekirse, ben her zaman bunun abartıldığını düşünmüşümdür. Yani, George ile yaptım, tabii ki benim için değil, onun için, onu mutlu etmek, birlikte kalmak için, ama hiç gerçekten zevk almadım. Bu bir görevdi. Tıpkı onun bizim için çözümleri çıkardığı gibi. Bir görev. Beni mutlu etmek için.

Bunun böyle hissettirebileceğini nereden bilebilirdim ki?

Ve şimdi biliyorum. Neyi kaçırdığımı biliyorum. Midemin altında garip bir hayranlık ve sıcaklık karışımı hissediyorum, neredeyse bağımlılık yapıcı bir heyecan. Parmaklarım dalgın dalgın Rhett'in elinin sırtını okşuyor. Onu düşünmeden duramıyorum, bana bakışını, beni tutuşunu, beni dünyadaki tek önemli kişiymişim gibi hissettirmesini, doğru ellerde vücudumun ne kadar iyi hissedebileceğini bana göstermesini.

Aniden, küçük bir suçluluk duygusu hissediyorum, George hakkında geçici bir düşünce zihnime giriyor. Ona karşı hissettiğim tanıdık bir yükümlülük ve kalıntı sevgi karışımı. Ama bunu kafamdan silip atıyorum, kendime bunun onunla ilgili olmadığını söylüyorum. Artık değil. Bu benimle ilgili. Ne istediğimi, neyi sevdiğimi, beni canlı hissettiren şeyin ne olduğunu keşfetmekle ilgili. Rhett'in çok güzel ifade ettiği gibi, George seks yapmakla meşgul, bu yüzden ona sadakat borçlu değilim.

Rhett yanına dönüp bana bakar. O sinir bozucu, her şeyi bilen gözleriyle beni izler. Sanki her düşüncemi, her arzum, her tereddütümü okuyabiliyormuş gibi. Ve bu gece ilk kez değil, böyle görülmekten ne kadar hoşlandığımı düşünüyorum. Anlaşılmak, sadece bu gece için olsa bile. Ama bana bakışları, sahiplenme ve açlık karışımı, neredeyse yırtıcı bir bakış, kalbimin atışını hızlandırıyor.

"Çok sessizsin," diye mırıldanıyor, dirseğine yaslanarak, başını eline dayıyor. Sesi alçak, alaycı ve bana döküldüğü şekilde beni titretiyor.

Küçük bir kahkaha atıp başımı sallıyorum. "Ben... Bilmiyorum. Sanırım sindirmeye çalışıyorum," diye itiraf ediyorum. "Sen... şey... Ben... Şey, böyle hissedebileceğini hiç bilmiyordum."

Gözleri parıldıyor, gülümsemesi genişliyor ve yüzünde kendini beğenmiş, kibirli bir ifade beliriyor ki, onu yataktan itip hemen tekrar öpmek istiyorum.

"Şimdi, 'sadece bir kez' şartının geçerli olmayacağını kabul etmek istersen, kuralları değiştirmekten memnuniyet duyarım."

Göğsümden yükselen kahkahayı tutamıyorum. "Oh, gerçekten mi? Bir kereden sonra bağlandığımı mı düşünüyorsun?"

Bana yaklaşıp, yüzümden bir saç telini çeker ve içimi yeniden sıcaklık kaplar. "Sanmıyorum. Biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum, ama ağzımın köşeleri saklayamadığım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni kendini beğenmiş piç," diye mırıldanıyorum, ama sesimde yumuşak, nefes nefese bir ton var.

"Oh, ne kadar hoşuna gitti," diye karşılık verdi, sesi alçak, alaycıydı, eli kolumu tembelce okşuyordu.

"Belki," diye kabul ediyorum.

Ardından gelen sessizlik rahat, samimi ve gergin. Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışıyorum, hâlâ sarsıntının etkisini hissediyorum ve bunun yeniliğini düşünmeden edemiyorum — beni, hayatta olduğumu hissedebileceğimi bilmediğim bir şekilde hayatta hissettiren bu yenilik. Güçlü, çekici, hatta tehlikeli hissediyorum ve onun haklı olduğunu anlıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Sadece onunla daha fazlasını değil, kendim için daha fazlasını. Daha fazla deneyim, daha fazla keşif, George ve benim etrafımda yarattığım küçük, güvenli balonun dışındaki hayattan daha fazlasını.

Rhett ile olan bu ilişkinin biteceğini biliyorum. Tüm tutkular söner. Bu, şehvet ve arzunun doğasıdır. Bir şeyi o kadar çok istersiniz ki, ona sahip olmazsanız öleceğinizi düşünürsünüz, sonra onu elde edersiniz ve artık o kadar da önemli değildir. Sonra, o yeni şeye sahip olmazsanız ölecekmişsiniz gibi bir sonraki şeyi kovalamaya başlarsınız. Ama George. O bir dürtü ya da bir acı değil.

O gerçek bir Şey. O, geçici arzuların geçtiğinde geri döndüğün sıcak ateş.

"Biliyor musun," diye başlıyorum, biraz tereddüt ederek çünkü bu cesurca geliyor. "Belki de anlaŐmamızı biraz uzatmalıyız. New York'tan ayrıldığımızda bitirmeye ne dersin?"

Kaşlarını kaldırır, dudaklarında hem sinir bozucu hem de karşı konulmaz bir gülümseme belirir. "Bu, daha fazla karmaşık olmayan seks yapmak istediğini söylemenin bir yolu mu?"

Kalbim deli gibi çarpıyor ama sesimi rahat tutmaya çalışarak başımı salladım. Bu çok samimi. Bu çok heyecan verici. Sıkıcı değil. Güvenilir değil. Ve bu benim keŐfetmem, tadını çıkarmam ve kontrol etmem gereken bir Şey.

"Aynen öyle. Duygular yok, sadece eğlence. İkimiz için de. Londra'ya döndüğümüzde tekrar arkadaş olacağız."

HafıŐe geriye yaslanıyor, gözleri eğlenceyle parılıyor ve çenesinin biraz gerildiğini görüyorum. Yüzündeki ifadede bir Şey var, arzu, hesaplama ve gerçek bir zevkin karışımı, ve bu beni titretiriyor.

"Arkadaş mıyız?" diye mırıldanır.

"Evet, biz arkadaŐsınız, değil mi?" diye kesin bir Şekilde onaylıyorum. "Elbette," diyor pürüzsüz bir Şekilde.

"Biz arkadaş olabiliriz faydaları var, ama tam açıklık adına sizi uyarmalıyım, Bayan Fairfax, sonunda bana aşık olacaksınız."

Yastıklara yaslanıp onun kibirine gülüyorum. "Sen dayanılmazsın."

"Dayanılmaz, ama haklı," diye karşılık verir, aniden eğilir ve sert ve talepkar bir öpücükle sözümü keser. Ellerim omuzlarına uzanır, ona bastırır ve aramızdaki çekimi, ihtiyacı, garip kıvılcımı hissedirim. Öpücüğü tüm düşüncelerimi silip süpürür, başımı döndüren bir sıcaklık ve yoğunlukla beni susturur.

Ona eriyorum, kahkahalar ve alaylar iç çekişlere ve yumuşak mırıldanmalara dönüşüyor. Uzun zamandır ilk kez, kendimi özgür hissediyorum ve cinselliğimden utanmıyorum. Bu gece, bu bağ, bu pervasız macera tam da ihtiyacım olan şey olduğunu anlıyorum.

Fırtına başladı ve dışarıda deniz acımasızca kükrüyor. Ve burada, Rhett'in kollarında, tehlike, heyecan ve arzunun nabzını hissediyorum. Özgür hissediyorum. İstenildiğimi hissediyorum. Canlı hissediyorum. Ve bu gece, tek istediğim bu.

Yirmi Altıncı Bölüm

R hett

Güneş ışığı, dün gece unutulmuş açık perdelerden içeri sızıyor. Parlak ışık odayı sarı çizgilerle boyuyor ve gözlerim alışana kadar gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Dün geceki o harika hissi hatırlıyorum ve yüzümden gülümsemeyi silemiyorum. Onun beni Güvenilir Bey'e tercih etmesine birkaç adım daha yaklaştım.

Bir an için, yatağın sıcaklığında kendimi bırakıyorum, dün gecenin ardından kalan ısıltı hala cildime özel, tehlikeli bir sır gibi yapışmış durumda. Sonra yanımda çarşafın hışırtısını duyuyorum. Pippa uyanmış. Hemen uyanık bir şekilde oturuyorum.

"Aman Tanrım, Rhett. Bunu görmelisin," diye bağıyor. Enerji ve heyecanla adeta titriyor ve cep telefonunu bana uzatıyor. Gözleri kocaman ve parıldıyor.

Yüzümü ovuşturuyorum, ama ağzımın köşeleri çoktan gülümsemeye başlamış. Heyecanı bulaşıcı.

"Ne oldu?" diye mırıldanıyorum, merakım uyandı ve cep telefonunu alıyorum.

Telefonu neredeyse elime fırlatır ve yanımdaki yatağa yaslanır. Ekranı tararım. Bir kısa mesajdır ve göndereni görünce çenem gerilir. George. Tabii ki lanet George. Tabii ki, bunu yapacaktı. Onu kaybettiğini anladığında geri dönmeye çalışacaktı. Zayıf. Sadece zayıf.

Hey Pips, Claudia ve ben ayrıldık çünkü seni düşünmeden duramıyorum. Yakınlarda mısın? Bir şeyler içmek ister misin? xx

Öfke içimi kaplıyor ve Pippa'nın telefonunu en yakın duvara fırlatma dürtüsüne direnmek için kendimi zor tutuyorum. Tek bir aptal mesajla, Pippa'nın benimle birlikte olmaktan ve kendini keşfetmekten duyduğu heyecanı, kendisine duyduğu heyecana dönüştürmeyi başardı.

Kendime, onun için asıl amacın her zaman bu olduğunu hatırlatıyorum. Bunu en başından beri çok net bir şekilde belirtmişti. Beni aldatmıyor. Bu konuda mutlu olmaya hakkı var.

Ve ben de bu oyunu oynamaya devam etmek zorundayım. Kazanana ya da ölene kadar.

Ona bakıyorum, parlak, umut dolu gülümsemesini görüyorum ve boğazımı temizleyip, konuşurken rahat bir ton takınıyorum.

"Tamam," diyorum, cep telefonunu benden biraz uzak tutarak, ona karşı duyduğum kızgınlığı belli etmemeye çalışarak. "Fazla istekli görünmek istemezsin. George, seni hak ettiğini kanıtlamak için çaba göstermeli. Ve o bundan çok uzak. Seni terk etti, ortadan kayboldu ve hatta numaranı engelledi. Bu oldukça alçakça bir davranış. Onu kolayca affedersen, bunu tekrar yapacaktır. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Artık George'un da bunu anlamasının zamanı geldi. George'un paspası olmak istemezsin, değil mi?"

Pippa hafifçe dudaklarını büküyor, ama gözlerindeki ışıltı bana onun çok eğlendiğini gösteriyor. "Peki, ne diyeyim?"

Düşünüyormuş gibi yaparken parmaklarımla yatağı hafifçe tıklatıyorum. Strateji basit. Pippa'nın, George'u geri kazanmasına yardım ettiğimi düşünmesini sağlayacak bir şey bulmam gerekiyor

ama aynı zamanda George'un kaderinden emin olmamasını sağlayacak ve bana biraz zaman kazandıracak bir şey bulmam gerekiyor. Aklıma bir fikir geliyor ve bunun işe yarayabileceğini düşünüyorum. Ona gülümsüyorum.

"Tek kelimelik bir mesaj gönder. *Belki*. Başka bir şey yazma. Onun ve Claudia'nın ayrılmasına tepki gösterme, ona ekstra detay verme. Onu meraklandır. Seni kovalamasını sağla. Bütün erkekler kovalamayı sever."

"Belki, ha?" diye düşünceli bir şekilde sorar. Başımı sallarım.

Gülümsemesi genişler, şeytani ve parlak. "Haklısın. Artık onun biraz kovalamaca yapma zamanı geldi."

Memnuniyetimi belli etmeyen küçük bir gülümsemeyle telefonunu geri veriyorum ve parmaklarının ekran üzerinde uçmasını izliyorum.

Kafasını kaldırır. "Emojiler mi?"

Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Tamam," diyor ve telefonu aramızdaki yatağa geri koyuyor. Sembolizmi kaçırmıyorum. George aramızdaki engel. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi hiçbir şey. Söylenmesi gerekenleri söyledin. Şimdi hiçbir şey değişmemiş gibi gününe devam et," diyorum, sesimi hafif ve rahat tutarak.

Aniden yorganı kenara atar ve yataktan atlar. Gözlerim, odanın diğer ucuna koşarken pembe tenini takip eder. Sabahın ilk saatlerinde çok çekici biridir. Oldukça, oldukça çekici. Onun çıkmasını bekleyeceğim ve sonra üzerine atlayacağım.

"Bu konuda biraz fazla iyisin," diyor ve gülerek banyoya giriyor.

Ellerimi başımın arkasında kavuşturup tavana bakıyorum.

George'un adı her geçtiğinde hissettiğim sinir ve aşırı koruyucu içgüdüden kurtulamıyorum.

Pippa onu sevmiyor. Eğer o onun ruh ikizi olsaydı, benimle birlikte olmazdı. O, kafasında yarattığı fikri, onun mükemmel bir partner olduğu fantezisini seviyor ve kafasındaki adamın gerçekte var olmadığını kabul etmek istemiyor. Onun gerçekte zayıf, hak iddia eden ve onun ilgisini hiç hak etmeyen biri olduğu gerçeği.

Ve yine de, işte burada, sabahımı mahvediyor ve kendini tekrar onun hayatına sokmaya çalışıyor. Bu beni öfkeliendiriyor çünkü onun onu düşünmesini istemiyorum. Dün gece hissettiği ateş, sıcaklığı, heyecanı gerçek olduğunu fark etmesini istiyorum. O benim. Ve o da benim. Birlikte olduğumuzda olan şey bu. Bu çok sık olan bir şey değil. Aslında, nadir bir şey.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, göğsümde sıkışan sahiplenme duygusunu hissediyorum. O henüz bilmiyor olsa da, o benim.

Düşün sesi kapıdan geliyor ve ben yatakta yer değiştiriyorum. Pippa ve ben burada geçireceğimiz zaman için bazı kurallar koyduk ve ıslak bir İngiliz delikanlının gelip bu kuralları yeniden yazmasına izin vermeyeceğim.

Birkaç dakika sonra geri geldiğinde saçları ıslaktı ve bir havluya sarılmıştı. Kapı eşiğine yaslandı ve bana yaramaz bir gülümseme attı.

"Bugün ne olacak?" diye soruyor, sesi yumuşak ve meraklı, gözleri beklentiyle parlıyor. "Uygun bir şey giyebileyim diye."

"Programdaki bir sonraki etkinlik için giyebileceğin en uygun şey, o havluyu çıkarmak," diyorum yavaşça.

Gözleri masumca büyür. "Çıplaklık kıyafet kuralı mı? Nüdist plajına mı gidiyoruz?"

Yavaşça gülümserim, çarşafı kaldırırim ve dik ve sert duran penisimi gösteririm. "Binicilik yapacaksın tatlım ve atın da burada."

"Ah, seni koca, kötü, kalın adam," diye alaycı bir şekilde nefesini tuttu.

"Doğru. Şimdi o güzel, muhtaç küçük amcığı hemen buraya getir."

"Birisi açmış," diye alay eder, havlusunu bırakıp bana doğru yürürken kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak, muhteşem göğüsleri zıplar.

Yirmi Yedinci Bölüm

R hett

O, bacaklarımın üzerine oturur. "Rhett," diye sızlanır, yumuşak, ıslak amcığı benim etime sürtünür.

"Bana doğru açıl," emrediyorum.

Gözleri şok, heyecan ve saf beklentiyle dumanlanır. Çok yavaşça geriye yaslanır ve avuçlarını sıkıca yatağa dayayarak teslim olur. Bacakları V şeklinde açılır, sonra bacaklarını iyice açar ve tüm mahrem yerlerini ortaya çıkarır. Heyecandan sıırıslıklamdır ve gözleri bana istediğim şekilde ona sahip olmam için yalvarır. Teslimiyetinde bir coşku vardır.

Onun teslimiyetini görünce titriyorum.

Öne eğilip klitorisini parmaklarımla okşuyorum. Onun muhteşem yüzünün şehvetle dolduğunu görmek ve ıslak sıcaklığına iki parmağımı sokarken çıkardığı küçük kedi seslerini duymak saf bir zevk. Başını geriye düşüyor. Planım, o orgazm olana kadar parmaklamaktı, sonra da kendi adını unutana kadar onu sikmektir, ama ağzım onun tatlı tadı için sulanıyor.

Sonunda, onu yüzüme oturtup, kalbimin istediği kadar onu yalıyorum. Neden olmasın ki? O mutluluk içinde, ben de cenneteyim. I suck her until she gushes over me and I

İçimdeki öfkeli dürtüyü hatırlıyorum, onu ileri itmek, gözlerini geriye çevirmek ve zevkten titremesini görmek için.

Kalçalarını sıkıca tutup, onu bana doğru çekiyorum ve sanki bir oyuncak bebekmiş gibi karnının üstüne çeviriyorum. O zevkle gülüyor ve bana izin veriyor. Şişmiş amının kaygan, sıcak dudakları arasında kaymak çok kolaydı. Nazikçe, boynunun arkasını bastırarak onu yatağa yatırdım. Acımasızca, sevgiyle ve kaçınılmaz bir şekilde sikileceğinin vaadiyle, çılgınca bir heyecanla nefesini tuttu.

"Yavaşça. Yavaş ol," diye bağırır. "Her santimini hissetmek istiyorum. Ne zaman biteceğini merak etmemi sağla."

"Tamam, hayatım."

Onun gerilmeye alışması için ona karşı baskı yapmayı durduruyorum.

"Daha fazla. Hepsini sok. Beni doldur," diye ısrar eder. Sertçe içeri girerim.

"Oh, lanet olsun. Büyük. Büyük," diye heyecanla inliyor. "Çok mu fazla?" diye soruyorum, cevabı bildiğim halde. "Hayır. Kal. Mükemmel."

Ellerinden biri geriye doğru sallanıyor ve kıcımlı sıkıca kavrayana kadar etrafı yokluyor. Benim testislerime kadar girip kalmamı istiyor. Nefesinin birden fazla kez kesildiğini hissediyorum ve sanırım ben de aynısını yapıyorum, onun içindeki inanılmaz, şişmiş, neredeyse fazla basıncı hissederek, ıslak, kasılan etin duvarını iterek kendimi içeri sokuyorum.

"Sikimi ne kadar istediğini söyle," diyorum, yavaşça içinde girip çıkarken, parmaklarım klitorisini okşuyor.

"Sadece amımı sikmeye devam et. Güzel ve derinden," diye inliyor, ardından boğazından bir dizi müstehcen sesler çıkıyor.

George'la ilgili tüm düşüncelerini kafasından silip atarken büyük yatak gıcırıyor. Onu çarşaflara ve yastığa doğru düzensiz bir şekilde ılgılık atırıyorum.

"Uh... huh. Aman Tanrım. Yap bana... oh, Rhett. Evet. Böyle. İşte böyle. Oh, adamım... Oh Tanrım. Evet. Böyle. Böyle.

O! O! ... Aynen öyle."

Ona tüm gücümü verip, sıkı küçük amcığımı sikiyorum. Altımda titreyen, kaybolmuş bedenine baktığımda, artık onun benim olduğuna şüphe yok. Ve korkak George, Dover'ın beyaz kayalıklarından uçarak atlayabilir.

İkimiz de arzuladığımız şeyi birbirimize verene kadar onu yarı yarıya cennete pompalıyorum.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonra bana döndü. "Harikaydı, değil mi?"

"Öyleydi."

Dudaklarını ısıyor. "Bu kadar iyi olmak için, sanırım çok pratik yapıyorsun."

Eğlencemi saklıyorum. "İyiydik çünkü ben iyi değilim, birlikte iyiydik."

"Vanessa ile de bu kadar iyi miydi?" diye sorar yumuşak bir sesle. Gülerek cevap veririm. "Hayır."

"Hayır mı?" Sesinde umut var.

"Hayır. Seninle olağanüstü bir cinsel kimya yakaladığın birini bulmak kolay değil."

"Ve aramızda olağanüstü bir cinsel çekim var mı?"

"Kesinlikle, ve bunu uzun yıllara dayanan tecrübemden söylüyorum,"

diyorum kuru bir şekilde.

"Çıplak etkinlik bittiğine göre, bir sonraki etkinlik için kıyafet kuralı ne olacak?" diye sormuştu.

"Bugün düğünle ilgili bir şey yok, o yüzden Montauk Point Deniz Feneri'ni ziyaret edebiliriz diye düşünüyordum. Manzara muhteşem, ayrıca sessiz ve huzurlu bir yer. Sadece sen, ben ve okyanus."

Gözleri bu sözlerim üzerine parladı, içten bir heyecanla. "Montauk mu? Hiç duymadım. Kulağa harika geliyor."

Onun coşkusu göğsümü ısıtır. "Biraz uzun bir yol ama söz veriyorum, buna değecek. Tarih hakkında bilgi edinecek, güzel manzaralar görecek ve belki küçük bir macera bile yaşayacaksın."

Gülüyor, sesi odada yankılanıyor ve kalbimin atışını hızlandırıyor. "Macera mı? Bu, تنها bir yer bulup benimle kötü şeyler yapacağını kibarca söylemenin bir yolu mu?"

Dirseklerime yaslanıp, gözlerimi kırıştırıyorum. "Aynen öyle. Tabii çok korkak değilsen..."

Onun alaycı, kırgın ifadesi beni kahkahalara boğar. "Korkak mı? Beni hafife alma, Rhet Remington."

"Haklısın," diyorum, dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor. "Bunu bilmeliydim. Jessica Rabbit kostümüyle yabancıların dolu olduğu bir odaya girip, bir cesaret oyunu için hiç tanımadığın birine çıkma teklif ettin."

O gerinirken, hareketlerindeki rahat özgüvenini fark ederek onu izlemekten kendimi alamıyorum.

"O zaman gidip hazırlanayım."

Onun uzaklaşmasını izliyorum, muhteşem çıplaklığıyla ve onu izlemekten ne kadar zevk aldığımın farkında bile değil. Kapıda, o güzel poposunu hafifçe sallıyor ve bana bir gülümseme atıyor, sonra da dramatik bir çıkış yapıyor.

Gülüyorum ve ona neden bu kadar çekildiğimi anlıyorum. Sadece bariz çekiciliği, kimyası, flörtü değil, ki bunların hepsi de çok iyi, ama beni ayakta tutan onun ateşi, ruhu, öngörülemezliği. O sarhoş edici.

Düşüncelerim doğal olarak odasında ona pusu kurup onu becermek yönünde ilerliyor, ama bu bizi hiçbir yere götürmez. Büyük bir kararlılıkla yataktan fırlıyorum, banyoya koşuyorum ve kendimi düzgün bir hale getiriyorum. Sonra bir kot pantolon, spor ayakkabı ve tişört giyip dolaptan hafif bir ceket alıyorum ve mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırıyorum. Bayan Parks'a bugün izinli olduğunu söyledim, bu yüzden ben domuz pastırması kızartıp tost yaparken ev tamamen sessiz. Neredeyse hazır olduğunda Pippa'nın merdivenlerdeki adımlarını duyuyorum.

"Buraya gel," diye bağıryorum ve o mutfağa geliyor.

Ben iki tabağı yemekle doldururken, "Açlıktan ölüyorum" diyor.

Ben ikimize kahve yapıp karşısına oturduğumda, o çoktan tostunu yemeye başlamıştır. Saçları uzun bir örgüye toplanmıştır ve dün saçlarıyla yaptığı mücadeleyi hatırlayarak içimden gülümserim. Bugün yine o oyunu oynamıyor. Üzerinde küçük kırmızı ve pembe çiçek desenleri olan sevimli siyah bir elbise ve beyaz spor ayakkabılar giymiş. Masadaki en lezzetli şey gibi görünüyor.

"Bunun adil olmadığını biliyorsun, değil mi?" diyor. "Ha? Ne adil değil?"

"Bu tur rehberliği işi. Kazanman kaçınılmaz çünkü sana Londra'yı göstermek için sadece bir günüm vardı. Bu senin ikinci günün."

"Ve ben üçüncü günü hedefliyorum," diyorum gülümseyerek.

"Hileci," diye suçluyor beni.

"Peki, adil hale getirebiliriz," diyorum.

"Dinliyorum."

"Seninle birlikte Londra'ya geri dönmem gerekecek, böylece birkaç gün daha kazanmış olursun," diyorum.

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim," diyor, gözlerinde tuhaf bir bakışla.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, garaj yoluna uzun gölgeler düşüren sabah güneşinin altına çıkıyoruz. Dün geceki fırtına ve sevişmemizin yoğunluğundan sonra, ortalık neredeyse huzurlu denecek kadar sessiz ve sakin. Arabama doğru yürürken göz ucuyla Pippa'ya bakıp içimden gülümsüyorum.

O küçük elbiseye daha sonra girmek çok kolay olacak.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Pippa

Sonunda Montauk Point Deniz Feneri'ne vardığımızda, manzara tam da bana söz verdiği gibiydi: heybetli kayalıklar, altımızda çırpınan okyanus, uzaktan gelen martı sesleri ve gökyüzüne karşı nöbetçi gibi dimdik duran deniz feneri. Hiçbir şey söylemedi ve önce manzarayı içime çekmeme izin verdi, güçlü deniz melteminin tuzlu kokusunu içime çekişimi izledi. Birkaç çift manzaraya hayranlıkla bakarak dolaşıyor, ama söz verdiği gibi, beni götürdüğü diğer yerlere kıyasla burası sakin ve sessiz.

"Bunu çok seveceksin," diye fısıldıyor. Rüzgâr saçlarını kaldırıyor ve nazikçe tam olarak aynı yere geri bırakıyor. "Sana biraz tarih ve biraz macera sözü vermiştim, ama burası aynı zamanda birazdan fazla romantizmle de övünüyor."

Gülüyorum ve kolumu onun koluna takıyorum, kısa patikadan tepeye tırmanmaya başlıyoruz. "Romantizm, ha? Şimdi de bana romantizm mi vaat ediyorsun?"

"Bekleyip göreceksin," diyor, bakışlarını yüzümde gezdirerek.

Kıkırdayarak, dün gece hissettiğim aynı sıcaklığı, aynı çekiciliği, aynı tehlikeli kıvılcımı hissediyorum.

Yolun tepesine ulaştışımızda, okyanus önümüzde sonsuz bir şekilde uzanıyor. Kayalıkların üzerinden manzarayı, yalnızlığı, şehrin kaosundan tamamen uzaklaşmış olma hissini takdirle seyrediyoruz. Ve sonunda ona döndüğümde, gözlerinde bir parıltı yakalıyorum, beni tetikte tutmak, benimle dalga geçmek, bana meydan okumak için şimdiden planlar yaptığını gösteren bir parıltı. Aklıma George'un görüntüsü gelir, ama onu kararlılıkla uzaklaştırırım. Rhett'in temsil ettiği tüm karmaşıklığa rağmen, bu anın, bu bağın tam da istediğim şey olduğunu anlarım.

Ve kimsenin, George'un bile, bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Bu harika," diye mırıldanıyorum. Rüzgar ceketimi ve bugün saçlarımı ördüğüm için mutluyum. Dudaklarımdaki lipgloss'un yanaklarıma bulaşmamış ve saçlarıma yapışmamış olması çok güzel. "Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmadım."

Rhett bana yaklaşır, kolunu belime dolayarak sarılır ve ben içgüdüsel olarak ona yaslanırım.

"Hoşuna gideceğini düşündüm," diyor, sesi alçak. "Burada, her şeyden uzak olmak, insana tamamen özgür hissettiren bir şey var."

Ona bakıyorum, gözlerindeki ışıltıyı yakalıyorum. "Bir şey biliyorsun. Her şeyi daha canlı hissettiriyorsun," diyorum yumuşak bir sesle. "Kayalıklar, rüzgar ve çarpan dalgalardan bile daha fazla."

Gülümsüyor, parmaklarını nazikçe yüzümde gezdiriyor. "Başından beri planım buydu."

"Planın sessiz bir yer bulmak olduğunu sanıyordum..."

Yüzünde tuhaf bir ifade, zevk, zafer, tam anlayamadım, belirir ve sonra kurt gibi sırtarak gülümser.

"Seninle dalga geçiyordum. Korkarım eve varana kadar beklemek zorunda kalacaksın."

Onun koluna vuruyorum. "Bunun bedelini ödeyeceksin." "Beni cezalandıracak mısın?"

Söyleyişinde o kadar cinsel bir şey var ki, bakışlarımı başka yere çevirmek zorunda kalıyorum. George ve ben hiçbir şey denemedik. Her zaman sadece düz seks yaptık. Onu cinsel olarak cezalandırmak ister miyim? Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "İster misin?"

Gözleri parlıyor. "Seni cezalandırmayı tercih ederim, ama sen istiyorsan hafif bir ceza da olur."

Cezalandırılmak ister miyim? Hiçbir fikrim yok, ama denemek isterim. Hafif bir ceza eğlenceli gibi geliyor.

Yürüyüş yolunun en üstünde uzun süre kalıyoruz, uçurumun kenarında yürüyor, köpüren dalgalara bakıyor ve kenara yaklaşma konusunda kimin daha cesur olduğu, kimin dengesini kaybetme olasılığının daha yüksek olduğu ve suya düşerse kimin daha önce hayatta kalacağı konusunda birbirimizle dalga geçiyoruz. Bu şakacı sohbetler çok doğal, samimi ve içten. Yıllardır hiç bu kadar özgürce gülmemiştim, sesim kayaların ve dalgaların arasında yankılanıyor.

Bir ara, Rhett tekrar elimi tutar ve beni deniz fenerinin yanındaki küçük bir gözetleme platformuna götürür.

"Bana bir söz verir misin?" diyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Ne?" diye soruyorum, kalbim hızlanıyor ve nefesim hızlanıyor. O anda, benden ne isterse ona söz verecekmişim gibi hissediyorum.

"Bunu hatırlayacağına söz ver. Tam da bu anı. Sadece biz, karmaşıklık yok, beklenti yok, George ya da başka kimse yok. Sadece biz, burada ve şimdi."

Onun sözlerinin heyecanını, elinin sıcaklığını ve ona bu kadar yakın olmanın elektriksel çekiciliğini hissederek başımı sallıyorum. Bu anı mahvetmek istemiyorum, ama kendimi tutamıyorum. "Bunun en azından bir kısmının Taylor Swift'in şarkı sözleri olduğundan eminim," diyorum.

Rhett bir an şaşırmış gibi görünüyor ve bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum, ama sonra kahkahaya boğuluyor ve ben de onunla birlikte gülüyorum. An mahvoldu, ama hala gülüyoruz ve dünyada her şey yolunda.

"Bir anı mahvetmeyi iyi biliyorsun," diyor, hala gülerek.

Uzaklaşmak ister, ama ben elini tutup onu geri çekiyorum. Şaka yapmama rağmen, bu anın benim için de önemli olduğunu ona bildirmem birdenbire önemli hale geliyor.

"Söz veriyorum," diye fısıldıyorum ve onunla birlikte tam olarak burada olma hissinin tadını çıkarıyorum.

Rüzgar etrafımızda tuzlu ve sert bir şekilde esiyor, örgümü çekiyor ve ben bir an için gözlerimi kapatıyorum, dalgaların sesi, uçurumların yüksekliği ve yanımdaki Rhett'in sabit sıcaklığı her sinirimi dolduruyor. Nadir ve harika bir şekilde coşkulu, canlı ve özgür hissediyorum.

O bana yaklaşıyor, konuşurken dudaklarını hafifçe şakağıma değdiriyor. "Sen başka birisin, Pippa," diyor, sesi alçak ve samimi. "Senin gibi biriyle daha önce hiç tanışmadım."

Alnını alnıma dayadı ve bir an öylece durduk, birbirimizi içimize çekerek, ta ki bir martının tiz çılgılığı bize dünyada yaşayan tek canlıların biz olmadığımızı hatırlatana kadar. Aniden ayrıldık.

Deniz fenerinin çevresini keşfediyoruz, ben fotoğraf çekiyorum, o ise durmadan benimle dalga geçiyor. Aramızdaki kimya doğal, elektrikli ve inkar edilemez. Her dokunuş, her bakış ve her şakacı itiş, tanıştığımız andan beri aramızda oluşan gerilimi daha da güçlendiriyor. Dün gecedен sonra, bastırılmış arzularımızın en kötüsünü sistemimizden attığımız için bu gerilimin bir kısmının azalmış olabileceğini düşünmüştüm, ama aksine, şimdi eskisinden daha da güçlü.

Bir ara, Rhett'in ben bakmıyorken bana baktığını fark ettim. Gerçekten bakıyordu ve içimi bir ürperti kapladı, dünya yine sadece ikimize daraldı, etrafımızda sadece doğa, rüzgar, dalgalar, kayalıklar ve aramızdaki çılgın kıvılcım vardı. Bu sadece gözlerindeki arzu değildi

. Bu merak, hayranlık ve tehlikeli bir şekilde şeye yakın bir şey... Olamaz. Tabii ki olamaz. Kafamı sallıyorum, göğsümdeki sıcaklığı gizlemek için alaycı bir şekilde.

"Ne var şimdi? Beni öldürdükten sonra cesedimi nereye saklayacağına mı karar veriyorsun?" diye soruyorum sertçe.

Parmağını kaldırıp yanağımı okşadı, cildimde küçük ateş kıvılcımları bırakarak. "Ben somurtmak için doğdum, bebeğim. Sadece manzarayı keyifle izliyordum."

Yavaşça arabaya doğru yürüyoruz ve onunla birlikteyken her şeyin ne kadar farklı hissettirdiğini düşünmeden edemiyorum. Ne kadar güvenli ama heyecan verici, rahatlatıcı ama öngörülemez olduğunu. Bu andan daha fazlasını istemenin ne kadar imkansız olduğunu, ama aynı zamanda ondan daha fazlasını istememenin de ne kadar imkansız olduğunu.

Dönüş yolu başlangıçta sessiz geçiyor, ikimiz de düşüncelerimize dalmışız. Dün gecenin gerginliğinin hâlâ devam ettiğini hissediyorum, her şeyin altında lezzetli bir sıcaklık var ve gülümsemeden edemiyorum.

Onun evinin garaj yoluna girdiğimizde, güneş gökyüzünde yüksekte, sıcak ve parlak bir şekilde parlıyordu. Arabadan indim, saçlarıma yapışan tuzlu havayı hissettim ve Rhett'e baktım. Gözleri benimkilerle buluştu, karanlık ve okunaksızdı, ve yine o çekimi hissettim, tanıştığımız andan beri karşı koymamın imkansız olduğu o manyetik çekimi.

"Bugün için teşekkürler," diyorum yumuşak bir sesle, kolumu koluna takarak eve doğru yürürken. "Mükemmeldi."

Bana bakarak gülümsüyor. "Mükemmel, ha? Bu hoşuma gitti. Unutma, henüz bitmedi. New York ve benim senin için daha çok şeyimiz var."

Gülümsüyorum, kendimi akışına bırakıyorum, kalbim hafif ve hızlı atıyor, bundan sonra ne olursa olsun, ne tür maceralar, flörtler ve zorluklar bekliyor olursa olsun, onunla birlikte bunlarla yüzleşmeye hazırım. Ve uzun zamandır ilk kez kendimi... özgür hissediyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Pippa

Yatak odasına bile ulaşamıyoruz. Giysilerimi yırtıp çıkarıyor ve beni kahvaltı odasındaki uzun beyaz mermer masanın üzerine yatırıyor. Seks hızlı, şiddetli ve heyecan verici. Neredeyse çaresiz bir yanı var.

"Yemek. Yemek yemem lazım," diye fısıldıyorum sonra.

Rhett buzdolabının iki kapısını da açar, içindekileri birkaç saniye inceler ve sonra kapıları kapatır. "Dışarıda öğle yemeği yiyelim. Beş dakikalık yürüme mesafesinde çok hoş bir restoran var. Beğeneceğini düşünüyorum. Sonra, istersen biraz sahilde vakit geçirebiliriz."

"Gidelim," derim.

Yukarı koşup mayomu giydim, sonra üstüne kıyafetlerimi tekrar giydim. Çapraz çantama büyük bir havlu ve bir şişe güneş kremi ekledim. Rhett, hazır olup olmadığımı görmek için kapıda belirdi ve daha önce olduğundan daha da yakışıklı görünüyordu, eğer bu mümkünse tabii. Beyaz bir polo tişört ve lacivert şort giymişti. Kafasında bir güneş gözlüğü ve omzunda bir havlu vardı.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Sesimin çıkacağından emin olamadığım için başımı sallıyorum. Onu merdivenlerden aşağı takip ediyorum ve parlak güneş ışığına çıktığımızda, sahil kenarındaki malikanelerin önünden geçiyoruz.

Artık yürüyerek gittiğim için onlara daha fazla dikkat ediyorum ve havuzlar, tenis kortları, iş yerleri görüyorum. İnsanların sadece böyle yaşadıklarına değil, bunların gerçek evleri bile olmadığına hala inanamıyorum. Bunlar sadece tatil evleri. Evlerin sırasının sonuna ulaşıyoruz ve açık bir kumsal alanına geliyoruz. Kumsalın geri kalanı oldukça ıssız, ama burası oldukça kalabalık, birçok insan kumda uzanıyor ve denizde yüzüyor.

"Bu kısım halka açık bir kumsal," diye açıklıyor Rhett. "Geri kalanı özel. Rach'ın evinin kendi özel kumsalı var."

Güneş artık daha yüksekte, gökyüzünü soluk, kusursuz bir maviye boyuyor ve havada tuz, deniz yosunu ve güneş kremi kokusu hafifçe esiyor. Bu, tatillerin, uzun, tembel günlerin ve sonsuz olasılıkların kokusu. Küçük sahil restoranının önüne vardığımızda, gün şimdiden inanılmaz derecede mükemmel hissettiriyor.

Rhett kapıyı tutuyor. "Hadi, güneş iyi masayı bizden çalmadan önce."

İçeriden çıkıp terasa doğru yürürken sandaletlerim tahta kaldırımında çıtır çıtır sesler çıkarıyor. Birdenbire bir garson beliriyor ve gösterişli bir hareketle benim için bir sandalye çekiyor.

Restoran küçük ve ultra modern, Instagram'da paylaşılmaya değer bir yer. Kesinlikle Hamptons tarzı bir mekan. Her cam masanın kendine ait şık siyah şemsiyesi var ve el boyaması tabelalar zanaat biraları ve taze deniz ürünlerini tanıtıyor.

"Dekorasyon sizi yanıltmasın," diyor Rhett, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Yemekler gerçekten çok lezzetli ve sizi aç bırakacak kadar küçük, sanatsal porsiyonlar değil."

Ona gülümserim ve onun yargısına ve kumların üzerinde tembelce yayılan ızgara balıklarının ağız sulandıran kokusuna güvenmeye karar veririm.

"Pekine iyi?" diyorum soruyorum, sormak olarak menü menüyü ve seçenekleri gözden geçiriyor.

Rhett sandalyesine yaslanarak, güneşte gözlerini kısarak sordu. "Ne kadar açsın?"

"Açlıktan ölüyorum."

"İstakozlu sandviç harika, ama balık tacoları da kaçırılmamalı. Neden ikisini de denemiyorsun?"

Kaşlarını kaldırıp sırtarak, "Beni şişmanlatacaksın" diyorum. Omuzlarını silkiyor. "Yarın daha az ye. Hayat, sahil restoranında istediğin her şeyi yiyemeyecek kadar kısa."

Gülerek başımı sallıyorum. "Peki, tehlikeli yaşayacağım. İstakozlu sandviç ve balık tacoları olsun."

Siparişlerimizi veriyoruz ve garson aceleyle uzaklaşıyor, bizi yumuşak bir sohbetin uğultusu, ara sıra duyulan martı çığlıkları ve uzaktan gelen dalgaların hafif şapırtısı ile baş başa bırakıyor. Kendimi o ana bırakıyorum, sandalyeye yaslanıp güneşin omuzlarımı ısıttığını hissediyorum ve Rhett'e gizlice bakışlar atıyorum. Güneş ışığında inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor.

Öğle yemeğimiz geldiğinde, midem guruldamaya başlamıştı. Rhett, standartlara uygun olup olmadığını kontrol etmenin mesleki bir zorunluluk olduğunu söyleyerek tabağımdan bir lokma çaldığında, gülerek yemeğimize başladık. Gözlerimi devirdiğimi ve onu azarladığımı gösterir gibi yaptım, ama içten içe aramızdaki yakınlığı, aramızda oluşan rahat samimiyeti keyifle izliyordum.

"Beni buraya neden getirdiğini anlıyorum," diyorum, ağzım doluyken, tacomdaki taze lahananın çıtırtısını tadını çıkararak. "Kesinlikle, düşündüğüm gibi stilin içeriğin önüne geçtiği bir yer değil."

Masaya doğru eğilip Campari bardağını alır. "Ben asla stilin içeriğin önüne geçmesini istemedim. Senin de aynı olduğunu düşündüm."

Gözlerim yumuşayarak başımı sallıyorum, o anın sıcaklığını göğsümde hissediyorum. "Öyleyim ve burası gerçekten çok güzel."

Öğle yemeği sona erdi.

Rhett hesabı öder ve biz kumlar üzerinde sahile doğru yürürüz. Güneş artık daha yüksekte ve daha güçlüdür ve

havlularımızı yan yana sererken cildimde sıcaklığı hissedebiliyorum. Rhett tişörtünü çıkarır ve havlunun üzerine uzanır, kollarını başının arkasına koyar, gözlerini kapatır. Ben de kıyafetlerimi çıkarır ve kırmızı bikinimi ortaya çıkarırım. Rhett gözlerini açar ve ıslık çalar. Ben gülererek başımı sallarım.

Onun yanındaki yumuşak kumda uzanmak, kaslarımda kalan son gerginliği anında eritir.

"Ah," diye iç çekiyorum, güneşin sıcaklığının içime işlemesine izin veriyorum. "Burası cennet."

"Evet. Güneş, kum ve kimsenin bakmaması gibisi yok."

Ona bakıp gülümsüyorum. "Kimse bakmıyor mu? Tişörtünü çıkardığında birkaç çift gözün seni izlediğini gördüm."

O hafifçe güldü. "Belki. Ama şu anda, sadece biz varız gibi davran, Pippa."

Birkaç dakika boyunca dostça bir sessizlik içinde uzanıyoruz. Söylenecek bir şey yok, sadece keyfini çıkarıyoruz. Sıcaklık, esinti, uzaktan gelen çocukların kahkahaları, dalgaların sesi, kum tepelerinden geçen rüzgârın yumuşak uğultusu dışında hissedilecek bir şey yok.

Cildimi yakarak tatilimi mahvetmek istemiyorum. Oturup çantamı açıyorum ve güneş kremi çıkarıyorum. Kremi sürmeye başlıyorum ve Rhett'in beni izlediğini hissediyorum. Ona bakıyorum ve dirseklerine dayanarak, ben bacaklarıma kremi sürerken beni oldukça dikkatle izlediğini görüyorum.

"Bana aldırma," diyor. "Sadece diziyi izliyorum."

Kafamı sallayıp krem sürmeye devam ediyorum. Kollarımı, bacaklarımı, karnımı, göğsümü, yüzümü ve boynumu sürüyorum. Sonra ona dönüp, kendi de şaşırdığım bir şekilde, sesimi baştan çıkarıcı bir tona indiriyorum. "Sırtımı da sürer misin?"

Rhett elini uzatır. "Dön."

Garip bir nedenden dolayı ağzım kurur. Dönüp kapağın açıldığını duyarım. Bir saniye sonra, soğuk losyon ve Rhett'in ellerinin sıcaklığı üzerimde hissedilir. Kremayı

sırtımı yavaş, hipnotik dairesel hareketlerle ovuşturur. Sonra parmakları yanlarıma doğru kayar ve dokunuşu içimdeki dün gecenin ateşini yeniden alevlendirirken ben sessizce inlerim.

"Kes şunu yoksa seni hemen burada, şu anda alırım," diyor Rhett, ses tonu beni ıslatıyor. Tanrım, emir verirken çok seksi oluyor.

İkimiz de güneş kreminin çoktan emildiğini bilmemize rağmen sırtımı ovmaya devam ediyor, ama ben ona izin veriyorum.

Sonunda, bir eliyle popomu nazıkçe tokatlıyor. "Bitti," diyor kalın sesiyle.

Sırt üstü yuvarlanıyorum ve Rhett tekrar yanıma uzanıyor. Gözleri kapalı ve ifadesi ifadesiz, bu yüzden ne düşündüğünü bilmiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümdeki güneşin sıcaklığını, vücudumu okşayan hafif esintiyi seviyorum.

Tamamen rahatlamaya başlamışken, yakınımızda kumların üzerinde ayak sesleri duyuyorum. Kafamı kaldırıp baktığımda, Vanessa'nın göğüslerinin arasında Chanel logosu olan beyaz bir bikini ve tehlikeli derecede yüksek topuklu ayakkabılarla karşımızda durduğunu görüyorum ve kalbim sıkışıyor. Tavrı küçümseyici ve ifadesi üstünlük ve küçümsemeyle mükemmel bir şekilde harmanlanmış.

"Sizi burada görmek ne güzel," diyor.

"Vanessa," diyor Rhett, oturarak, kibar ve ölçülü bir ses tonuyla.

Vanessa ikimiz arasında bakışlarını gezdirir, dudakları küçük, haşmetli bir gülümsemeye kıvrılır.

"Pippa," diyor, sanki beni tanımak bir lütuftmuş gibi.

Sonra bakışları Rhett'e geri döner, her zamanki gibi hesaplı bir şekilde üzerinde durur ve nabzımın biraz hızlandığını hissedebilirim. Kıskançlık falan değil tabii. Hayır, bu... yasak olurdu. Kendimi zorla dik otururum, ses tonumu hafif, neşeli ve tamamen sakın tutarım.

"Merhaba Vanessa," derim yumuşak bir sesle, gözlerime ulaşmayan bir gülümsemeyle, çünkü dürüst olmak gerekirse, onun getireceği fırtınaya hazırlıklıyım.

Rhett nazikçe ayağa kalkar ve diğer şeylerin yanı sıra soda kutuları ve su şişeleri satan küçük bir kulübeye doğru başını sallar.

"Bir içecek alacağım," diyor, sesi sakın. "Sen de ister misin, Pippa?"

"Hayır, teşekkürler," derim, başımı sallayarak.

Vanessa'nın bakışları keskin ve değerlendirci bir şekilde bana kayar, sonra tekrar Rhett'e döner.

"Ben bir tane alacağım," diyor.

Bu, o ayrılmadan önce geri gelmesi gerektiği anlamına geliyor. Harika.

Rhett başını sallar, yüzünde kısa bir anlık bir sinirlilik belirir ve beni onunla yalnız bırakarak gider. Anında aramızdaki hava değişir. Güneş biraz daha sıcak, esinti biraz daha soğuk hissedilir ve Vanessa'nın bakışları neşter gibi keskindir.

"Fazla rahatlama tatlım," diyor, sesi alçak, kesik kesik ve her zaman parfüm gibi kullandığı zehirli cazibesıyla dolu. "O sadece seni kullanıyor. Her zaman bana geri döner. Kendini özel sanıyorsun, ama değilsin. Her zamanki gibi geri dönecek."

Dilimimi ısırıyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Ona deli olduğunu, Rhett'in onunla hiçbir şey yapmak istemediği için burada olduğumu söylemek istiyorum, ama kendimi sakın kalmaya zorluyorum. Sakin, ölçülü ve dokunulmaz.

"*Gerçekten* öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum, başımı eğip, gözlerini kaçırmadan bakarak. "Sana defolup gitmeni söylemek için daha ne yapması gerekiyor?"

Gözleri öfkeyle kısılır. "Rhett benim. Her zaman benim olacak. Sen sadece geçici bir eğlencesin. Seninle ciddi olduğunu mu sanıyorsun? Lütfen. Kendini kandırma."

İçimde bir şey kopar. Bu öfke ya da korku değil, kendimi kanıtlama ihtiyacından kaynaklanan keskin ve parlak bir dürtü. Hafifçe öne eğilirim, ellerimi yanımdaki havluya koyarım ve ona sabit ve kararlı bir bakışla bakarım.

"O senin değil," derim kararlı bir sesle. "Artık o benim."

Kaşlarını kaldırır, sanki bu bir tür çekici küçük gösteriymiş gibi, açıkça eğlenir. "Oh, gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," diye devam ettim, sesimi biraz yükseltip kararlılığımı gösterdim. "Sana geri döneceğini mi sanıyorsun? Dönmeyecek. Dönmeyecek. Çünkü biz nişanlandık."

Sözlerim ani bir fırtına gibi havada asılı kalır. Vanessa, nereye bakacağını bilmiyormuş gibi gözlerini sağa sola çevirir, sonra bir anlığına bana bakar ve keskin bir nefes alır. Yüzü solgunlaşır, bir anlığına soğukkanlılığı bozulur. Ağzını açıp kaparken, hiçbir şey söylemeden, onu izlerim ve haklı olduğumu hissederim.

Hafifçe geriye yaslanıyorum, aramızdaki sessizliğin uzamasını, zaferin dalgasının beni sarmasını bekliyorum. Vanessa ilk kez hazırlıksız ve kararsız kalıyor, ben de bu acımasız duyguyu tadını çıkarıyorum. Güneş omuzlarıma sıcak ve suçlayıcı bir şekilde vuruyor, ama kendime, yerimden kıpırdamadığım, onun beni korkutmasına izin vermediğim için daha güçlü hissettiğimi söylüyorum. Rhett yalan söylediğim için bana kızmayacaktır. Önemli olan, onu onun peşinden uzaklaştırmış olmam. Hatta, bana minnettar olmalı.

Uzun bir süre sonra, ne söyleyeceğinden emin olamayan bir şekilde, dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırarak başka yere bakıyor. Ona hiçbir şey söylemiyorum, sevinç göstermiyorum ve gereğinden fazla sevinç göstermiyorum. Mesaj açık: Ben buradayım. Ben ciddiğim. Kenara çekilecek biri değilim. Anlaşmamızdaki rolümü oynuyorum, ama bundan daha fazlası gibi geliyor. Kabul etmek istemiyorum, ama sanki kendime ait olanı koruyormuşum gibi hiss ediyorum.

"Peki," diyor Vanessa, sesi rahat ama gözleri kötücül bir sevinçle dolu. "Nişanlandıysan, yüzük nerede?"

Beni köşeye sıkıştırdı. Rhett yüzük alacak parası olmayan biri değil ve ben ne diyeceğimi bilemeden bocalıyorum. Geri adım atamam, bu çok trajik olur, ama beni gerçekten köşeye sıkıştırdı.

"Şey..."

Otuzuncu Bölüm

R hett

Güneş yüksekte ve sıcak, kumların ayaklarıma hoş bir şekilde yapışmasına neden olan türden bir sıcaklık ve okyanus uzaktan erimiş cam gibi parılıyor. Her iki elimde birer kutu soda tutuyorum, biri benim için, diğeri Vanessa için.

Artık Pippa ve Vanessa'yı duyabilecek kadar yaklaştım ve Pippa'nın kesik ve keskin cümlesinin sonunu yakaladım.

"Sence sana geri dönecek mi? Hayır, dönmeyecek. Dönmeyecek. Çünkü biz nişanlandık."

Kendime gülümsemeden edemiyorum. Pippa, oyunumuzu bir üst seviyeye taşıdı. Vanessa bir an sessiz kalıyor, sonra Pippa'ya sertçe cevap veriyor.

"Madem nişanlandınız, yüzük nerede?"

Pippa'nın cevabını beklerken, avuçlarımda içindeki soğuk yoğunluğu hissederek soda kutularını daha sıkı tutuyorum, ama o şaşkın bir halde. Cevap veremeden donup kalmış.

Onu havlusunun üzerinde dik otururken görebiliyorum, yanaklarında hafif bir kızarıklık olmasına rağmen omuzları dik. Vanessa ona biraz fazla yaklaşmış, sırtıışı yüzünde sabit

ve ellerini sanki plajın sahibiymiş gibi beline koymuş.

Son birkaç adım atıp yanlarına varıyorum. Vanessa'ya bir kutu soda uzatıyorum.

"Al bakalım," diyorum.

Vanessa gülümser ve kabul eder, mükemmel manikürlü tırnakları kutuyu kavrar. "Teşekkürler."

"Pippa yüzüğünü takmıyor çünkü henüz gelmedi, ama bu sabah yatakta o kadar sevimli görünüyordu ki, bu anı kaçıramazdım. Doğru hissettim, bu yüzden yüzük olmadan evlenme teklif ettim."

Pippa bir an şok olmuş gibi göründü, ama bu ifadeyi çabucak sakladı, çünkü konuşmanın en azından bir kısmını duyduğumu fark etmişti. Vanessa ise o kadar çabuk toparlanamadı. Burnundan soda püskürttü ve tasarımcı plaj çantasından mendilini çıkarıp yüzünü silmek için bir dakika bekledi.

"Şu anda ciddi misin?" diye sorar. "Son derece," derim.

Kibirli ifadesi bir anlığına kaybolur ve hafifçe kaşlarını çatar. "Onu sadece beş dakikadır tanıyorsun, Rhett. Bu iyi bir fikir mi?"

Bu beklediğim tepki değildi ve Pippa'nın ifadesinden, Vanessa'nın bana karşı kinci davranmak yerine gerçekten endişelendiği için kafasının karıştığını anlayabiliyordum.

"Beş dakika, beş yıl, aşk aşktır. Ne yapabilirsin ki?" Vanessa dikleşir ve yüzündeki yumuşaklık kaybolur. Kötü niyetli ifadesi geri gelir ve dudakları ince bir çizgiye dönüşür. Kısa bir gülümseme gösterir.

"Öyleyse, tebrikler, sanırım."

"Teşekkürler," diyorum tarafsız bir şekilde.

Pippa'ya tekrar bakar, bu yeni gerçekliği nasıl ele alacağı konusunda hala emin olmadığı bellidir. "Ben... ikinizin gününüzün tadını çıkarmanızı sağlayayım."

Keskin bir dönüş yapar, tasarımcı güneş gözlükleri güneşi yansıtır ve sahilden uzaklaşır, sonra tamamen gözden kaybolur.

Nefes veririm ve Pippa'ya dönerim. Hâlâ havlusunun üzerinde oturmaktadır, yüzünde rahatlama ve inanamama karışımı bir ifade vardır. Yanına otururum.

"Seni iki dakika yalnız bıraktım ve şimdi seninle evlenmek zorunda mıyım?" diye alay ediyorum.

Biraz nefes nefese, başını sallayarak gülüyor. "Sanki bir bomba patlatmışım gibi hissediyorum."

"Öyle yaptın," diyorum, ağzımın köşesini kıvrırarak. "Ama iyi bir bomba. Artık senin ciddi olduğunu biliyor. Bizim ciddi olduğumuzu. Öylece gelip benim üzerimde hala hakları olduğunu düşünemeyeceğini biliyor."

Pippa hafifçe bana yaslanıyor ve kolumda omzunun sıcaklığını hissediyorum.

"Yani... iyi miydin?" diye sordu yumuşak bir kahkaha atarak, ama yanaklarındaki hafif kızarıklık hala adrenalin dolduğunu ele veriyordu.

Yüzündeki bir saç telini geriye doğru çekip, gözlerine bakarak "Bir profesyonel gibi hallettin." diyorum.

Dalgalar uzaktan kıyıya nazikçe vuruyor. Gerginlik azaldı, yerini ortak bir zafer ve samimiyet duygusu aldı. Göğsümde bir hafiflik hissediyorum, fark ettiğinden daha önemli olan bir şeyi, birini savunmanın verdiği türden bir hafiflik.

"Bence biraz huzur hak ettin. Artık drama yok. Sadece okyanus, güneş ve ben."

"Seninle huzur, pizzada ananasın tadı güzel demek gibi bir şey," diyor kuru bir şekilde.

"Ben pizzada ananas severim."

"Ah, seni hayvan," diye kekeliyor.

Onun öfkesi umurumda değil, uzanıp gözlerimi kapatıyorum.

Uzun zamandır ilk kez, tamamen, bütünüyle şu anda hissediyorum. İşlerim hakkında endişelenmiyorum,

geçmişteki hatalar ya da gelecekteki sorunlar hakkında
endişelenmiyorum, sadece burada, onunla, bu mükemmel anın
içindeyim.

Otuz Birinci Bölüm

Pippa

Plaj evine dönüş yolu garip bir şekilde sessiz. Restorana giderkenki gibi değil. Midem adrenalın karışımı bir gerginlikle dolmuş durumda. Solumuzda okyanus, öğleden sonra güneşinde parılıyor ama ben ona tam olarak odaklanamıyorum. Aklımda sürekli o konuşma, söylediklerim, Vanessa yüzüğü sorduğunda sudan çıkmış balık gibi kekeleyişim anlar dönüp duruyor. Ve Rhett'in elini zorladığım anlar. Yalanıma uyduğunu biliyorum, ama o anda başka bir şey yapamazdı.

Onun ruh halini anlamaya çalışarak göz ucuyla ona bakmaya devam ediyorum. Duruşu rahat ama çenesindeki hafif gerginliği, bana baktığını hissettiğinde bana bakarken gözlerini hafifçe kısmasını hissedebiliyorum.

"Sessizleştin," diyor sonunda, alaycı bir ses tonuyla.

"Çok gerginsin, bana kızgınmışsın gibi hissediyorum," diyorum.

"Sana kızgın değilim ve gergin de değilim. Şey, belki birazcık, ama sadece neden sessiz kaldığımı

sessiz kaldığını ve benim cesedime ne yapmayı planladığını merak ettiğim için."

Derin bir nefes alıp, dürüst olmaya karar veriyorum. "Ben... utanıyorum," diye itiraf ediyorum, onun bakışlarına karşılık vererek. "Vanessa'ya söylediklerimden dolayı. Sanki... sınırı aşmış ve seni köşeye sıkıştırmışım gibi hissediyorum. Şimdi o, tüm arkadaşlarına anlatacak ve bu büyük bir olay olacak. Sonra sen de onlara ayrıldığımızı söylemek zorunda kalacaksın ve onlar da 'oh, çok üzüldüm, sen de...' diyecekler." Planladığımdan daha fazlasını söylediğimin farkında olarak sözlerimi kesiyorum, ama kelimeler kontrol edemediğim kadar hızlı dökülüyor ve yüzüm utançtan kızarıyor.

Şimdi utanmam gereken iki şey var.

Rhett alçak bir kahkaha atar ve başını sallar. "Pippa, sorun değil, gerçekten." Sesi sakın ve rahattır, sanki ona marketten süt almayı unutmamasını söylemişim gibi, onun çevresinden birine nişanlandığımızı söylemişim gibi değil. "Endişelenme. Sorun değil. Arkadaşlarım bana acıyorsa umurumda değil."

Tartışmak, ona hala kötü hissettiğimi söylemek istiyorum, ama sözler boğazımda takılıyor. Gerçek şu ki, kendimi kötü hissediyorum, ama içimdeki küçük bir parça gizlice heyecanlanıyor. Kararlı davrandığım için heyecanlanıyorum, Vanessa'nın kendini beğenmiş kesinliğinin tamamen paramparça olduğu için heyecanlanıyorum ve tamamen kendime ait hissettiğim cesur bir şey yaptığım için coşuyorum.

Eve giriyoruz ve güneşin sıcağından sonra klimanın serin havası cennet gibi geliyor. Çantamı yere bırakıp oturuyorum.

"Bir dakika izin ver," diyor. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Şu anda bu gizemli aramayı yapma kararını biraz şaşırtıcı buluyorum, ama başımı sallıyorum. Cep telefonunu alıyor ve sürgülü cam kapıdan dışarı çıkıyor. Kucağımdaki ellerime bakıyorum, onun yokluğunda ani bir boşluk hissediyorum.

Kafamda bir sürü düşünce dönüp duruyor. Nişan hikayesini, durumun absürtlüğünü tekrar tekrar düşünüyorum. Ya hikayemiz ters teperse? Hafif bir endişe beni sardığında parmaklarım yine kucağımda kıvrılıyor.

Rhett'in geleceğini söylediği dakika, uzayıp gidiyor. Dudaklarımı ısıırıyorum, dışarı çıkıp onu kontrol etmeli miyim yoksa geri dönmesini mi beklemeliyim, emin değilim. Belki de gerçekten telefon etmiyor. Sadece nişan hakkında konuşup durmamı dinlemeye dayanamadı. Tam delireceğim derken, geri geliyor, eve girip yanımdaki kanepeye oturuyor, gözlerinde o tanıdık, alaycı ışıltı var.

"Nişan yüzüğün yarın burada olacak," diyor rahat bir şekilde.

Ağzım açık kalır. "Bekle. Ne?"

Benim ifademi görünce gülüyor, alçak, alaycı bir sesle, karnımı kıpır kıpır eden bir sesle. "Panik yapma. Sadece ödünç bir yüzük."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum, rahatlama ve heyecanın karışımı bir duygu. "Ödünç yüzük mü?" O da ne demek?

"Evet," diyor omuz silkerek, gözleri parıldayarak. "Kuyumcumuz, birkaç gün sonra yılın en önemli sosyal etkinliğine katılacağımızı bildiği için bana bir parça ödünç vermekten memnun."

Yarı rahatlamış, yarı da onun kuyumcusu olarak gördüğü biri olduğuna inanamadan gülüyorum. Bu adam ne sıklıkla mücevher alıyor? Endişelenmeli miyim? Tabii ki hayır. Bu gerçek bir nişan değil. Derin bir nefes alıyorum. Kendimi fazla kaptırıyorum.

"Gerçekten kızgın değil misin?" diye soruyorum.

"Gerçekten kızgın değilim," diye tekrarlar. "Ve yüzük sadece hikayeyi satacak. Vanessa'nın mesajı alması benim için önemli olmasaydı, bu kadar uğraşmazdım."

"Tamam, teşekkür ederim," diyorum.

"Hayır, ben teşekkür ederim," diyor. "Vanessa'nın yüzündeki ifade paha biçilemezdi."

Ayağa kalkar ve elini bana uzatır. Elini tutarım ve beni ayağa kaldırır.

"Hadi, havlunu al. Dışarısı burada kalmak için çok güzel. Özel plajıma gidelim."

Kulağa eğlenceli geliyor. Gidip plaj çantamı alıyorum ve Rhett'in havlusunu da onun için alıyorum.

Verandayı geçip bir patikadan aşağı doğru yürüyoruz. Bakımlı çimler kumlara dönüşüyor ve buradaki kumun halka açık plajdakinden daha yumuşak ve daha beyaz olduğunu fark ediyorum. Dalgalar kıyıya nazik, ritmik vuruşlarla çarpıyor. Mükemmel. Güvenli ve izole, ama aynı zamanda en lezzetli şekilde tehlikeli.

Suya yaklaşıyoruz ve bir anda ayağım hafifçe kayıyor ve tökezliyorum.

"Dikkatli ol," diyor Rhett küçük bir gülümsemeyle. "Maceran başlamadan önce kendini incitmeni istemem."

Gözlerimi deviriyormuş gibi yapıyorum, ama elimi tutup beni ileriye doğru yönlendirmesine izin veriyorum. Tutuşu nazik ama kararlı, beni yere sağlam basıyor. Okyanus önümüzde uzanıyor, engin ve ışıltılı, nabzımın hızlandığını hissediyorum, günün başındaki utanç duygusu yerini beklenti ve heyecana bırakıyor.

"Her şeyi bu kadar dramatik hale getirir misin?" diye hafifçe alay ediyorum, ona bakarak. "Her gün bir macera, her an heyecan dolu mu?"

O, sevdiğim o alçak, seksi gürültüyle yumuşakça gülüyor.

"Sadece buna değdiğinde," diye mırıldanıyor. "Ve bu, şey, bu kesinlikle buna değer."

Çantamı kuru kumun üzerine bırakıyorum ve su kenarına doğru yürüyoruz, dalgalar ayaklarımızı okşuyor, bacaklarımda serin bir ürperti yaratıyor. Sıcak güneş ile ferahlatıcı okyanus arasındaki kontrast heyecan verici, aramızdaki gerilimi artırıyor.

Ona bakıyorum, yüzündeki ifadeyi okumaya çalışıyorum, o beklenti, yaramazlık ve daha derin, daha samimi bir şeyin karışımı. Midem o lezzetli, baş döndürücü şekilde kıvrılıyor ve şüphesiz, bundan sonra ne olursa olsun unutulmaz olacağını biliyorum.

Bana yaklaşıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ondan yayılan ıslığı hissediyorum. Bakışları üzerimde kalıyor ve bu, hissedilebilir, manyetik bir gerginlik yaratıyor.

"Yine sessizleştin," diye mırıldanır, sesi alçak, neredeyse bir hırıltı gibidir.

Nabzım hızlanır. Kalbim deli gibi atmasına rağmen, başımı sallayarak onun bakışlarına sabit bir şekilde karşılık vermeye çalışırım. "Sadece her şeyi içime çekiyorum," diye fısıldarım. "Güneşi, suyu, seni, her şeyi."

O gülümser, bana yaklaşır ve elinin yine benimkine dokunduğunu hissederim.

"Güzel," diyor.

Uzun bir süre orada durup birbirimize bakıyoruz, dalgalar kıyıya vuruyor, güneş batıyor ve dünya sadece ikimize daralıyor. Nabzım hızlanıyor, her sinirim beklentiyle yanıyor ve havada olasılıkların lezzetli elektriğinin çıtırdadığını hissediyorum.

Rhett hafifçe eğildiğinde beni öpecek sandım, ama onun yerine eğildi ve birdenbire soğuk deniz suyu üzerime sıçradı. Su bana çarptığında çığlık atıp şoktan donakalıyorum, sonra gülüyorum ve ona da su sıçratıyorum. Onun bana yaptığından çok daha fazla. Kısa sürede bu, tam bir su savaşına dönüşüyor. Durduğumuzda ikimiz de sıırılsıklam olmuşuz. Gülüyorum ve nefes nefeseyim.

Rhett elimi tutar ve sudan çıkıp kuru kuma koşarız. Islak giysilerimizi hızla çıkarırız, ben bikiniyle, Rhett ise mayosuyla kalırız. Kahkahalarımız yavaş yavaş kesilir.

"Halka açık bir yerde mahremiyetimizin tadını çıkaralım mı?" diye fısıldar, sesi alçak ve samimi, sözlerinde bir vaat vardır.

Kalbim çarparken başımı sallıyorum, vücudum o anın heyecanına tepki verirken göğsümde bir kızarıklık belirliyor. "Bence yapmalıyız."

Aniden, kum altımızda kayar ve ben havlunun üzerinde sırt üstü yatarken, Rhett üstümde, beni öpüyor, kollarım onun omuzlarında. Zaten sertleşmiş penisinin bana bastırıldığını hissedebiliyorum ve onu şimdi içimde istiyorum. Islaklığımdan damlıyorum, ona hazırdan da öteyim ve uzanıp

uzanıp şortunu çıkarıyorum. O şortu kenara atıyor, sonra bikininin altını çıkarmak için üzerimden kalkıyor. Yanıma uzanıyor ve ben ona dönmek için yuvarlanıyorum.

Bacağımı kalçalarına doladı, sonra öpüşürken parmaklarını yarıklarımın arasında gezdirdi. Klitorisimle oynamaya başladığında, bir kez daha vücudumda gerginliğin arttığını hissettim, ama bu sefer Rhett, ben boşalmadan önce durdu. Protesto etmek için ağzımı açtım, ama o dinlemek için beklemedi, beni sırt üstü yatırdı, bacaklarımın arasına girdi ve içime girdi.

Okyanusun sesine uyum içinde hareket ediyoruz ve bu his içimde giderek artıyor, ta ki sonunda bir barajın patlaması gibi orgazm olana kadar. Ağzım açılır ve çığlık atarım. Gerçekten çığlık atıyorum! O daha hızlı, daha sert pompalıyor ve sonra benimle birlikte boşalıyor, birbirimize sarılıyoruz, ikimiz de kendi zevkimize kapılıyoruz.

Rhett, orgazmlarımız sönmeye başladığında içimden çıkar.

"Komşularım seni duydu mu sence?" diye alaycı bir gülümsemeyle sordular.

"Hey, beni o kadar iyi hissettiren sensin ki, kendimi tutamadım," diye karşılık veriyorum.

"Pippa, istediğin kadar bağır. Komşularıma kulaklık alırım," diyor gülerek.

"Bu, bunu tekrar yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun," diye cevaplar Rhett, gözleri arzuyla ve daha fazla zevk vaadiyle kararmış halde.

Otuz İkinci Bölüm

Pippa

"Yapmadın değil mi?" Sandra, Atlantik'in diğer tarafından çığlık atar.

"Yaptım. Elimde değildi. Onun yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek için aklıma gelen tek şey buydu," diye mırıldanırım.

"Peki işe yaradı mı?"

"Elbette. Zavallı kız, yüzü bembeyaz oldu."

Sandra gülüyor. "Bizi İngilizleri karşısına almaması gerektiğini bilmeliydi. Biz tüm yıl boyunca yağmura katlanmak zorundayız, bu da bizi oldukça huysuz ve mutsuz yapıyor."

"Kendi adına konuş. Ben huysuz ya da mutsuz değilim. Her neyse, Vanessa'yı son kez gördüğümü sanmıyorum. Sessizce uzaklaşırken yüzünde 'henüz pes etmedim' ifadesi vardı."

Sandra çikolatalı kurabiyeden bir ısırık alır. "Ama bunun dışında, harika vakit geçiriyorsun."

"Oh evet."

"Peki ya seks? O nasıl gidiyor?"

Buzdolabına doğru yürümeye başlıyorum. "Seks yaptığımızı nereden biliyorsun?"

Gülümsüyor. "Çünkü ılık saçyorsun."

"Evet, seks iyi," diyorum, saçlarımın köklerine kadar kızararak.

Sandra sevinçle kıkırdar. "Aman Tanrım! Seks harika, değil mi?"

Bir genç gibi kıkırdayarak bir karton portakal suyu çıkarıyorum. "Evet, öyle."

"George'dan çok daha mı iyi?" diye sormaya çalışıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Kabul etmek istemiyorum ama gerçeği itiraf etmeliyim. "Çok daha iyi."

Sandra telefonunu alıp küçük bir sevinç dansı yapar. "Çok mutluyum. Senin için onu seçtiğime inanamıyorum."

Bir bardak meyve suyu doldurup bir yudum alıyorum. "Tamam, bu konuda sana hak veriyorum. Onu sen seçtin, ama... şey... George bana bir mesaj attı."

O inler ve aniden dans etmeyi bırakır. "Ona cevap vermeyeceksin."

"Şey, beni düşünmeden duramadığını söylüyor." "Saçma. I wouldn't trust any of his stupid declarations anymore. He dropped you and went off with that Claudia woman, and he's only back because he can see that your new guy is a catch and a half. And what does Rhett say about this?"

"George'u biraz daha acı çektirmem gerektiğini söylüyor."

"Kesinlikle katılıyorum," diyor Sandra kararlı bir şekilde. "Onu acı çekmelisin. Sana yaptıkları için... çok acı çekmeli."

Kapı zilinin sesi beni ürküttü.

"Kapatmam lazım. Sonra ararım, tamam mı?" diyorum Sandra'ya aceleyle.

"Görüşürüz, timsah," der Sandra ve hat kesilir.

Rhett üst katta iş görüşmesi yapıyor ve ben kapıya koşarken neredeyse kendimi yere atıyorum, belki bahçıvan ya da yanlış teslimat gelmiştir diye düşünüyorum. Rhett arkadaşlarından biri gelecekti, haber verirdi. Ama kapıyı açtığımda

dışarıda takım elbiseli bir kurye duruyor ve elinde küçük, şık, siyah kadife bir kutu tutuyor.

Nefesim kesildi. Bu, Rhett'in sipariş ettiği yüzük olmalı. Bugün geleceğini unutmuştum.

Kuryenin elindeki kutu küçük ama bir şekilde şimdiden önemini hissettiriyor. Sanki filmlerdeki o büyük jest sahnelerinde, kahramanın mutluluktan ağlamaya başladığı ve her şeyin ağır çekimde çekildiği sahnelerde gördüğümüz türden bir şey gibi görünüyor. Kurye, çok karmaşık bir oyunun en önemli sahne aksesuarını teslim ettiğinin farkında olmayan birinin tarafsız verimliliğiyle kutuyu bana uzatıyor.

Ona teşekkür edip kapıyı kapatıyorum ve elimdeki kutuya bakıyorum. Nabzım kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyor ki duyabiliyorum. Arkanı döndüğümde, Rhett merdivenlerden inmiş ve kollarını kavuşturmuş, kapı eşiğinde durmuş, o sinir bozucu gülümsemesiyle beni izliyor.

"Ee?" diye soruyor. "Açmayacak mısın?"

Yutkunuyorum, aniden avuçlarımda terlediğini fark ediyorum. "Ben... şey... bugün geleceğini beklemiyordum."

"Aç şunu, Pippa."

Parmaklarım menteşeyi biraz beceriksizce çeviriyor. Kapak, hafif bir fısıltıyla açılıyor. İçinde, siyah kadife bir yastığın üzerine yerleştirilmiş sahte nişan yüzüğüm duruyor. Onu gördüğümde bir an nefesimi bile tutuyorum.

Tanrım!

Sadece aşırı derecede zengin biri böyle bir şeyi alabilir. Yuvarlak, parlak kesim bir elmas, etrafında narin bir taç oluşturan daha küçük elmaslar var, hepsi de o kadar parlak cilalanmış narin bir platin yüzüğe yerleştirilmiş ki, içinde kendi yansımamı bile görebiliyorum. Elmas, pencereden gelen öğleden sonra ışığını yakalıyor ve birdenbire her yerde prizmalar, odanın her yerinde dans eden minik gökkuşakları beliriyor. Sadece muhteşem değil. Nefes kesici.

"Tanrım," diye fısıldıyorum. "Sanki parmağında bir yıldız takmış gibi olacak."

Rhett kapıdan uzaklaşıp bana doğru yürür. Yürüyüşü rahattır. Yüzüğü kutudan nazikçe çıkarır. Sinirleri bozulmuş sol elimi eline alır ve yüzüğü parmağımın ucuna tutar. Elimi parmağımdan çekemiyorum. Metalin cildime değen serinliği beni titretir. Sonra, midemi altüst eden bir yumuşaklıkla yüzüğü parmağıma geçirir.

Yüzük tam oturur.

Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakıyorum. O da beni dikkatle izliyor. Yüzündeki ifade beni şaşırtıyor, alt dudağımla ısırıp bakışlarımı başka yere çeviriyorum.

Elimi kaldırıyorum ve sanki hayatımda ilk kez kendi parmaklarımı görüyormuşum gibi ona bakıyorum. Vay canına! Gerçekten çok güzel. Beklediğimden daha ağır bile, sanki kendi yerçekimi varmış gibi. Her hareketinde ışığı farklı yakalıyor. Bazen saf ateş gibi, bazen de parıldayan buz gibi. Üzerimde tamamen gerçek dışı görünüyor, sanki parlak dergilerde yer alan biri ya da onun zengin dünyasına ait biri ile karıştırılmışım gibi.

"Vay canına," diyorum, sesim kahkahayla kırılıyor. "Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Muhteşem. Çok güzel. Bayıldım."

"Sevmen gerekiyor," diyor Rhett. "Bütün mesele bu."

"Evet. Bunun geçici olduğunu biliyorum, ama tanrım, o kadar güzel ki, ona bakmak için güneş gözlüğü takmam gerekcek galiba. Kesin olan bir şey var, insanlar ona bakacaklar."

O gülümsüyor. "İyi. Bırak baksınlar."

Yüzüğümün yaydığı dans eden ışık toplarına büyülenmiş bir şekilde parmaklarımı oynatıyorum. Rhett'e bakıyorum.

"Demek milyarderle nişanlı olmanın hissi bu, ha? Elinize yapışık kalıcı bir disko topu mu?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," diyor yumuşak bir sesle. "Ama bu iyi bir başlangıç."

Gülüyorum, istemeden de olsa göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Bir an için, bunun sadece rol olduğunu neredeyse unutuyorum. Neredeyse.

"Ya kaybedersem?" diyorum, aniden kaşlarımı çatarak.

"Sigortalı." Rhett elimi nazikçe çekerek, yüzümün önünde salladığım elimi indirir.

"Phew, ne rahatladım," diye mırıldanıyorum. "Bu yüzüğü kaybetmeyi düşünerek neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Rhett kolunu belimin arkasına geçirir. "Bugün işim bitti. Hadi gidip New York'a yüzüğünü gösterelim."

Otuz Üçüncü Bölüm

Pippa

Times Meydanı'na adım atmak, neon ışıkları ve kaosla aşırı doza girmiş biri tarafından tasarlanmış paralel bir evrene adım atmak gibidir. Sayısız filmde, kartpostallarda, baskılarda ve hatta eski bilgisayarımın ekran koruyucusunda bile görmüştüm.

Ama burada, bizzat bulunmak, çok farklı.

Hiçbir resim kimseyi buna hazırlayamaz. Sanki elektrik tarafından yutulmak gibi bir şey. Her santimetrekaresi ışıkla dolu. Reklam panoları üst üste yığılmış. Devasa hareketli ekranlar Broadway müzikallerinden en son cep telefonu güncellemelerine kadar her şeyi tanıtıyor. Binalar yukarı doğru yığılmış, gökyüzünü tamamen kapatmış ve yanları beynimin bir seferde algılayabileceğinden daha fazla renkle kaplı olduğu için gökyüzü neredeyse hiç görünmüyor.

Ve gürültü. Tanrım, gürültü. Araba kornaları çalıyor, motorlar gürültü yapıyor, onlarca dilde sesler yükseliyor ve çarpışıyor. Sokak sanatçıları dikkat çekmek için bağırıyor. Elmo kostümü giymiş bir adam, sanki eski arkadaşmışız gibi bana el sallıyor. Boombox'tan gelen müzik, sokak sanatçısının gitarının açılış akorlarına karışıyor. Tam bir kaos, çılgınlık, ama aynı zamanda şaşırtıcı ve

canlı ve bu yerin atmosferinden etkilenmeden edemiyorum. Nedenini bilmesem de başım dönüyor, kendimi hafif ve heyecanlı hissediyorum.

Rhett'in kolunu istemeden daha sıkı tutuyorum. "Adrenalin patlamasının bin katına eklenen duyusal aşırı yükleme gibi."

O gülüyor, nefesi kulağımı okşuyor. "Evrenin merkezine hoş geldin."

"Çok fazla," diyorum, gözlerimi kocaman açarak. "Sanki Times Meydanı beni canlı canlı yemeye çalışıyor, ama sanırım hoşuma gitti."

Rhett bana eğlenerek bakar. "Bana sadık kal, seni koruyacağım."

Elimi tutuyor ve kalabalığın akıntısıyla birlikte hareket ediyoruz, kalabalık bizi sürüklüyor. Herkes selfie çekiyor, ekranlarının ışığı yüzlerine yansıyor. Bir aile dev Coca-Cola tabelasının önünde poz veriyor. İki genç çılgılık atarak Broadway tabelasını işaret ediyor. Sıcak simit ve kavrulmuş fındık kokusu bir satıcı arabasından bana geliyor, havayı dolduran egzoz ve şehir hayatının keskin kokusuyla karışıyor.

"Bekle," diyorum, aşırı heyecanlı bir turist gibi onun kolunu çekerek, ki açıkçası ben de öyleyim. "O simitlerden bir tane istiyorum. New York'ta bir tane almak bir kural gibi, değil mi?"

"Elbette öyle," diyor Rhett ve bizi arabaya doğru yönlendiriyor. "Bir pretzel, hemen geliyor."

İki tane alıyor. Sıcak, tuzlu ve kafamdan daha büyükler. Bir parça koparıp çiğniyorum ve neredeyse o anda eriyorum.

"Aman Tanrım. Londra'dakiler neden böyle lezzetli değil?"

"Bu New York'un büyüğü," diyor, ifadesiz bir yüzle, ve kendi pretzelinden bir ısırık alıyor.

Bütün şehir etrafımızda dönüp dururken, biz pretzel yiyerek duruyoruz. Kendimi tutamayıp tekrar yüzüğüme bakıyorum ve gülüyorum.

"Bu çok saçma. Times Meydanı'nda sokak yemeği yiyorum, ama üzerinde 10 mil çapında dünyanın en pahalı mücevheri var. Estetik çelişkisi diye buna denir."

Rhett göz kırıyor. "Bunu mükemmel bir şekilde başardın. Şıklık kaosla buluşuyor. Markana çok yakışıyor."

"Markana uygun mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tam olarak hangi marka?"

"Pippa markası. Ticari marka başvurusu yapılmış."

Alaycı bir şekilde gözlerimi deviriyorum, ama gülümsemeden duramıyorum.

Daha da ilerleyerek, başının üzerinde dönen bir break dansçının etrafında toplanan kalabalığın arasından geçiyoruz. Parlak melek kanatları takmış bir kadın bahşiş için poz verirken, sahte süper kahraman kostümü giymiş bir adam fotoğraflar için kaslarını gösteriyor. Her şeyi bir anda içime çekmeye çalışarak dönüp duruyorum. Burası dağınık, gürültülü ve şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Bir ara Rhett cep telefonunu çıkarıp önümüze tutuyor.

"Gülümse, sevgili nişanlım."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ugh, mecbur muyum?"

"Evet. Belgeleme amaçlı. Hadi ama."

Dramatik bir şekilde iç çekiyorum, sonra ona yaslanıp, elmasın ışığı en iyi şekilde yansıtması için elimi poz veriyorum. Birkaç selfie çekiyor, ama onları kontrol ettiğimde kahkahayı patlatıyorum.

"Herkesin nefret ettiği, iğrenç derecede birbirlerine aşık çiftler gibi çok sinir bozucu görünüyoruz."

"Amaç da bu," diyor Rhett, açıkça memnun bir şekilde. "Yılın Çifti."

Tekrar kaydırıyorum ve başımı omzuna yaslayıp gülümsediğim bir fotoğrafta duruyorum. Yüzük, sanki dikkatleri üzerine çekmeye çalışıyormuş gibi parıldıyor, ama başaramıyor. Fotoğrafta bir şey göğsümü sıkıştırıyor, sanki gerçek olamayacak kadar gerçek gibi. Hemen telefonu ona geri veriyorum.

"Tamam, bu kadar yeter. Sırada ne var?"

Rhett sırtıyor. "Hediyelik eşya dükkanlarından birine uğradık. Times Meydanı'ndan kitsch bir şey almadan ayrılamazsın."

"Haklısın," derim ve I heart NY tişörtleri, anahtarlıklar, kar küreleri, kupalar, bez çantalar, beklediğim her şey ve daha fazlasıyla dolu bir dükkana gireriz. Köpükten yapılmış Özgürlük Anıtı tacını alıp kafama takarım.

"Nasıl görünüyorum?"

"Ulusal bir hazine gibi," diyor ciddi bir yüzle. "Yalancı."

Küçük sarı plastik bir taksiyi alıp havaya kaldırıyorum.

"Sahil evindeki şömine rafına çok yakışır."

Ağzı kıvrılır. "Sahil evinde şömine rafı yok."

"Detaylar," diyorum kayıtsızca ve yine de sepetimize atıyorum.

Eve hediyesiz dönersem, bununla ilgili sonsuza kadar laf işiteceğim. Ve ailem, tabii ki bunu asla söylemezler, ama onlara verdiğim her şeyi, benim yaşadığım bu tuhaf maceranın bir tilsimi gibi sonsuza kadar saklayacaklarını biliyorum.

Sonunda çok fazla ıvır zıvır satın alıyorum. Birkaç kartpostal, Sandra için aptalca bir mıknaş, Lucy için bir şapka, annem ve babam için bir çift eşleşen kupa. Dükkandan çıkıp kalabalığa yeniden katıldığımızda, burası daha da kalabalıklaşmış ve reklam panoları daha da parlak yanıyor gibi geliyor. Alışveriş çantasını göğsüme sıkıca sarıp etrafa bakınıyorum, yüzük sanki şakaya ortakmış gibi göz kırptıyor.

"Bu çılgınlık. Hiç bu kadar küçük ve aynı zamanda bu kadar büyük hissetmemiştim."

"New York işte böyle," diyor ve parmaklarını benimkilerle birleştirip, yüzüğü aramızda sıkıca ve sağlam bir şekilde tutarak beni kalabalığın içine çekiyor.

Üçlü bir müzik grubu bir köşede yerini almış, pirinç çalgıların notaları kalın havaya yayılıyor, sohbetlerin ve kornaların uğultusunu kesiyor. Yerimde sallanıyorum, alt dudağımı ısırıyorum.

"Tap dansı falan yapmaya başlamalıyım gibi hissediyorum. Burası sanki bir sahne gibi."

"Devam et. Spontane olmak sihrin bir parçasıdır. Ben de bunu çekip seni tekrar viral yaparım," diye cesaretlendirir Rhett.

Gülerek onu itiyorum. "Olmaz. Bu yıl internette yeterince rezil oldum, teşekkürler."

"Yazık," diyor. "Sen bir yıldızsın. Kamera önünde çok doğal davranıyorsun."

"Çok nazıksınız Bay Remington, ama hayır teşekkürler."

New York'la ilgili her montajda gördüğüm ünlü kırmızı merdivenlere doğru geçiyoruz. Onlara tırmanmak bir geçiş ritüeli gibi geliyor. Şehrin altında vızıldayan ışıklar ve gün batımıyla daha da parlaklaşan reklam panoları eşliğinde merdivenlerin tepesine yakın bir yere oturuyoruz. Işık, Rhett'in yüzünü mavi, pembe ve altın rengi parıltılarla boyuyor. Ellerimle arkama yaslanıp yüzüğümü tekrar izliyorum.

"Buradan daha da güzel görünüyor."

"Bunu saklamak ister misin?" Rhett, ufku izlemek yerine beni izleyerek ekliyor.

Başımı keskin bir şekilde kaldırdığımda midemde bir şeyler kıpırdanıyor. "Hayır, tabii ki hayır. Çok pahalı." Sonra Batman kılığına girmiş geçen bir adama çok ilgi duyuyormuş gibi yapıyorum.

"Fikrini değiştirirsen senin olabilir," diyor Rhett fısıldayarak, ama konuyu değiştirmeme izin veriyor ve ben de ona hangi Batman'i tercih ettiğini soruyorum.

Bir süre insanları izleriz, kameralarıyla turistleri, çılgınlığa karşı bağışıkmiş gibi yanımızdan hızla geçen yerlileri ve ebeveynlerinden çeşitli hediyelik eşyalar isteyen çocukları. Bir kadın o kadar yüksek sesle gülmeye başlar ki, gürültünün içinden bile duyulur ve bu ses beni de güldürür, nedenini bilmesem de. Sanki buradaki her şey bulaşıcıdır: neşe, kaos, ışık. Sonunda Rhett ayağa kalkar ve elini uzatır.

"Hadi. Bir sonraki durağımıza geçme zamanı."

Merakla onun beni çekmesine izin verdim. "Şimdi nereye?"

"Görürsün."

Kalabalığın arasından tekrar geçerek, meydanın kenarında duran bir karikatür sanatçısını bulduk. Standına yapıştırılmış örnekler, devasa kafalar, aptalca sırtışlar ve kocaman burunlarla aşırı derecede abartılıydı. Onları görür görmez güldüm.

"Ciddi olamazsın."

"Oh, ciddiylim," dedi Rhett, sırtarak. "Otur."

Hala kıkırdayarak katlanır sandalyeye oturdum.

"Bu çok kötü olacak."

"Evet, mükemmel derecede korkunç," diyor ve yanıma oturuyor.

Sanatçı çalışmaya başlar, bize bakarak kalemini kağıt üzerinde uçurur. Hareketsiz oturmaya çalışırım, ama sürekli gergin bir kahkaha atarım. Yirmi dakika sonra, defteri ters çevirir ve ben neredeyse boğulurum. Kafam kocaman, gülümsemem karikatürize bir ışıltıya dönüşmüş ve yüzük, aman Tanrım, yüzük. Elimin tamamından daha büyük çizilmiş. Kahkahayı patlatırım.

"Diskotek topunu yutmuş bir uzaylıya benziyorum," diyorum.

Rhett, açıkça memnun bir şekilde sırttı. "Bunu çerçeveletmelisin." "Asla." Ama yine de onu rulo yaptım, çünkü onu saklayacağımı biliyordum

Bazı şeyler çok saçma olduğu için saklamam gerek.

Ondan sonra kalabalığın bizi sürüklemesine izin vererek dolaşıyoruz, neon ışıkları cildimize işliyor, şehrin kalp atışları ayaklarımızın altında yankılanıyor. Yüzük geçtiği her rengi yakalıyor, sanki bu yer için yapılmış gibi parıldıyor.

Ve belki de bu gece için öyleydik.

Otuz Dördüncü Bölüm

Pippa

<https://www.youtube.com/watch?v=qqXUpe3jlkA>

-its raining men-

Neon ışıkları hala gözlerime yansıyor, biz başka bir hediyelik eşya dükkânına giriyoruz. Burası ucuz plastik ve tarçın kokulu mumların kokusuyla dolu, bu koku kombinasyonunun varlığından şimdiye kadar haberdar değildim. Sanırım daha kötü kokular da koklamıştım.

Duvarlar yerden tavana kadar ürünlerle dolu. Raflarda kupalar, askılarda sweatshirtler ve Özgürlük Heykeli kostümü giymiş peluş hayvanlar var. Sanki Times Meydanı bir dolap büyüklüğünde bir perakende mağazasına sığdırılmış gibi. Burada hiçbir şeyin yüzde yüz elliden az yapılmadığını öğreniyorum.

Sandra ve Lucy bütün gün bana emoji yağmuruna tutarak New York'ta yaşadığımı kanıtlamamı, Rhett'in fotoğraflarını göndermemi ve nişanımla ilgili alaycı mesajlar gönderiyorlar. Birdenbire, diğer dükkândan aldığım hediyeler çok önemsiz gelmeye başladı.

Gözüm, klasik "I heart NY" yazısının parlak kırmızı harflerle basılmış olduğu beyaz seramik bir kupa üzerinde duruyor. Sandra, her yerden kupa toplayan türden biridir

her yerden kupa toplayan bir tip; mutfak dolabı, birbiriyle uyumsuz şehirlerin müzesi gibi. Ama bu kupayı daha özel kılan şey, kalbin yapay elmaslarla kaplı olması. Sandra gibi, biraz fazla olacak kadar parıldıyor. Bu, koleksiyonunun en görkemli parçası olacak.

"Mükemmel," diye mırıldanarak onu havaya kaldırıyorum.

Rhett omzumun üzerinden bakıyor. "Kimin için mükemmel?"

"Sandra için. O bunu çirkin bulacak ama yine de çok sevecek. Ayrıca, parlak şeyleri sever, ben de bunu göz önünde bulunduruyorum."

"İyi fikir," diyor Rhett ciddiyetle.

Sandra iki hediye alacaksa, Lucy de alacak. O, hem kitsch hem de tuhaf bir şekilde çekici olan şeylere karşı zaafı var. İçinde Empire State Binası olan ve salladığında etrafında küçük taksiler dönen bir kar küresi buluyorum.

"Bu kesinlikle Lucy için," diyorum ve sallıyorum. Parıltılar ve minik taksiler konfeti gibi aşağıya süzülüyor. "Onu masasında tutacak ve toplantılarda sıkıldığında kar yağdırmak için kullanacak."

Rhett başını sallar, dudakları seğirir. "Mükemmel bir hediye."

New York şehrinin haritasının basılı olduğu pamuklu bir önlük görüyorum. Parlak ve renkli, kumaşın üzerinde metro hatları kıvrımlı bir şekilde uzanıyor. Annem için mükemmel bir hediye. Parmaklarımla önlüğü okşarken, annemin pazar günü akşam yemeği hazırlarken her zamanki gibi mırıldanarak bu önlüğü giydiğini hayal ediyorum. Ve birden uyguluyorum.

"Annem buna bayılacak."

Rhett bana yan gözle bakıyor, ifadesinde daha yumuşak bir şey var, ama hiçbir şey söylemiyor.

Annem iki hediye alıyorsa, babam da kendini dışlanmış hissetmemeli. Onun için de bir şeyler aramaya başlıyorum. Babam pratik biridir ve asla seçici değildir, ama gizli bir zayıflığı vardır: bulmacalar. Köşede, bin parçalık

parçalı bir yapboz buldum, bütün şehir ıslıl ıslıl parlıyordu.

"İşte. Bu tam ona göre," diyorum. Onu alıp kalçama dayıyorum. "Haftalarca onu bitirmekle uğraşacak ve sonra kalıcı olması için yapıştıracak. Bu onun tarzı."

"Yarı yolda bırakmayan bir adama benziyor," diyor Rhett.

"Aynen öyle."

Kollarım hazinelerle dolu, gülümsüyorum. Sanki bu şehrin parçalarını eve götürecekmişim gibi hissediyorum. Kasaya doğru ilerliyoruz ve her şeyi masaya koyup çantamdan cüzdanımı çıkarıyorum.

Sonra olanlar o kadar hızlı gerçekleşir ki, neredeyse farkına bile varmam. Gözümün ucunda bulanık bir hareket görürüm, sonra elimden bir şey çekilir ve aniden çantamın askısı koparılır ve çantam bir anda kaybolur. Nefesimi tutarak arkama dönerim. Gri kapüşonlu bir adam, çantamı koltuğunun altına sıkıştırmış, kapıya doğru koşmaktadır.

"Hey!" diye bağırarak kapıya koşuyorum. "Durdurun onu! Çantamı çaldı!"

Ama tabii ki, dışarıdaki kalabalık neredeyse hiç tepki göstermiyor. Times Meydanı gürültüyü yutuyor ve bir çılgılık daha hiçbir şey ifade etmiyor.

Ne yapacağımı düşünemedim, Rhett yanımdan geçip gider. Siyah paltosuyla ve kararlılıkla kapıdan fırlar ve hırsızın peşinden kapıdan dışarı çıkar. Kalbim sıkışır.

"Rhett!" diye bağıryorum, ama o da beni duymuyor, ya da duyuyorsa da durmuyor.

Dükkan sahibi bir şeyler bağıryor ama ben anlayamıyorum. Rhett ve hırsız köşeyi dönüyor ve ben kapıdan geriye doğru sendeleyerek, dengeyi sağlamak için tezgaha tutunuyorum, böylece pencereden binanın diğer tarafını görebiliyorum. Rhett'in avını yakalamış bir avcı gibi kalabalığın arasında dolaştığını görebiliyorum. Hırsız sola, sonra sağa, sonra tekrar sola koşuyor.

Yine, turist kalabalığı içinde onu kaybetmeye çalışıyor, ama Rhett diğerlerinden en az bir baş daha uzun olduğu için onu gözden kaybetmiyor. O acımasız. İkisi aralarında zikzaklar çizerek ilerlerken insanlar bağıyor ve dağılıyor. Nefes alamıyorum ve göğsüm sıkışıyor. Adrenalin vücudumu kaplıyor, ellerim titriyor.

Sonra olanlar olur. Hırsız bir adımını yanlış atar ve balon satan bir adamla çarpışır. Adam sendeler ve Rhett bu anı değerlendirir. Bir eliyle çantamın askısını, diğer eliyle hırsızın kapüşonunu yakalar. Adam kendini kurtarır ve kalabalığın içinde kaybolur. Rhett ayakta kalır, çantam onun elinde güvende.

Dükkana doğru koşarak geri gelir ve içeri girer, doğrudan bana doğru gelir, göğsü keskin nefeslerle inip kalkar, ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardır. Bana ulaştığında, çantamı uzatır.

"Sanırım bu senin."

Dizlerim neredeyse tutmaz oluyor. Rahatlama hissi beni o kadar güçlü vuruyor ki, tekrar tezgaha tutunmak zorunda kalıyorum.

"Aman Tanrım, teşekkür ederim. Çok tehlikeliydi. Neden adamı kovaladın? Ne düşünüyordun? Ya silahlı olsaydı? Burası New York. Hırsızlar silah ve bıçak taşır, biliyorsun. Bu sadece River Island'da indirimden aldığım ucuz bir çanta. 39,99 sterlin için ölebilirdin," diye kontrolsüz bir şekilde bağıyorum. Hiperventilasyona girmek üzere olduğumu fark edip aniden duruyorum. Derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Sen... sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diyor nazikçe, gözlerimin derinliklerine bakarak. Saçları biraz dağınık, gözleri biraz vahşi, ama onun dışında çılgınca sakin görünüyor. "Adam gitti. Eşyalarını geri aldın. Ben iyiyim. Her şey yolunda."

Titrek ellerimle çantayı alıp göğsüme bastırıyorum. Kalbim kelebekler gibi çarpıyor ve boğazım garip davranıyor. Neyim var benim? Neden ağır siklet bir boksör tarafından

Bu şoktan olmalı. Beni çok korkuttu.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, o nefes nefese kaldığımız anda, onu izlerken, aramızda hala adrenalin dolaşırken, inkar edilemez bir şeyin farkına vardım: Ben... Ben... Tanrım! Ona aşık oldum. Tamamen. Çaresizce. Umutsuzca. Onu kucaklayıp bir daha asla bırakmak istemiyorum. Bir daha asla böyle çılgınca bir şey yapmasına izin vermemek istiyorum. Onun için kalbimin acımadığını iddia edemem. George için hiç bu kadar acı çekmemiştim. Sadece kendimi güvende ve rahat hissediyordum.

"Rhett," diye başlıyorum, ama sözlerim takılıyor. Çünkü ne diyebilirim ki? Çantamı kurtardığın için teşekkürler, ve ayrıca, kötü haber, sana aşığım. Her zaman tebrik kartları yazarak bir gelecek kurabilirim diye düşünmüşümdür.

Bir an beni inceler, yüzündeki ifade okunamaz, sonra bakışlarını başka yere çevirir, sanki ne olduğunu anlayamıyormuş gibi, bana kendimi toparlamam için zaman tanır. Yutkunurum ve bir karar veririm. Küçük bir hırsızın bu geceyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Pizza," diyorum, sesim hissettiğimden çok daha sağlam. "Pizza alacağız. Çünkü görünüşe göre, çanta hırsızıyla karşılaştığım bu durumu şu anda ancak böyle atlatabilirim."

Ağzı bir gülümsemeye dönüşür. "Pizza mı? İşte şimdi konuşuyorsun."

New York pizzası, memleketimizdeki pizzaya hiç benzemiyor. Dilimler çok büyük ve kendi ağırlığıyla bükülecek kadar ince. Meydanın hemen yanında, eski moda aydınlatması ve çatlak kırmızı koltukları olan, kapısına kadar uzanan bir kuyruk olan küçük bir yer buluyoruz. Havada mayalı hamur, köpüren peynir ve zengin domates sosunun kokusu var.

Her birimiz gövdem kadar büyük bir dilim pizza alıp köşedeki bir kabine sıkıştık. İlk ısırıkta dilimi yaktım ama umurumda bile değildi.

"Aman Tanrım," ağzım doluyken inliyorum. "Bu şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey."

"Kendine hakim ol, Pippa Fairfax. Kulağa çok müstehcen geliyor."

Ben onu onu alt masa masanın gülümseyerek gülümsüyor . "Kapa çeneni. Harika olduğunu biliyorsun."

O da bir ısırık aldı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Fena değil."

"Fena değil mi?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Bu dini bir deneyim."

Bu, daha yüksek bir gücün varlığının kanıtı. Bu..."

O, tabağımdan kenarını çalarak sözümü keser. "Hey, bir tane daha al, seni açgözlü," diye azarlarım.

Sonra gülmek zorunda kalırım. Onun ifadesi. Ve bir anda, göğsümdeki gerginlik eriyip gider. Bir an için, parmaklarımızda pizza sosu olan sadece biz varız, neon ışıklar hala pencereden zayıf bir şekilde yanıp sönüyor.

Telefonum masada titreyerek bir mesaj geldiğini bildirir. Sandra veya Lucy'nin haber beklediğini düşünerek bakarım. Ama ekranda yanıp sönen isim midemi bulandırır. George. Telefonu elime almadan mesajı okurum. Mesaj kısadır.

Annen New York'ta olduğunu söyledi. Seni özledim. Lütfen, bir an önce eve dön.

Sonunda küçük bir kalp emoji'si bile var.

Bir saniye boyunca ona bakakalıyorum. Bir zamanlar kafamda çok yer kaplayan George'dan bir mesaj gelmiş. Tüm kalbimle sevdiğimi sandığım George. O, kalpsizce kalbimi kırıp beni Claudia'yla birlikte yaşamaya devam ederken, benim acı çekmemi neden olduğu günden beri duymak istediğim şeyi söylüyor. Ama şimdi, en son ne zaman onu özlediğimi bile hatırlamıyorum. Bugün kesinlikle hiç özlemedim. Rhett ile tanıştığımdan beri hiç özlemedim. Parmağım ekranın üzerinde duruyor, ama cevap verme isteğı hiç yok. Ekranın kararmasına izin veriyorum.

Yukarı baktığımda, Rhett beni izliyor. Sormuyor. Sormasına gerek yok. Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor, sanki

cevabı zaten biliyormuş gibi. Gözlerimi devirip, farkında değilmiş gibi davranarak pizzadan bir ısırık daha alıyorum. Ama yine de içimi bir sıcaklık kaplıyor, parmağımdaki ısıltılı yüzük kadar inkar edilemez bir sıcaklık.

Otuz Beşinci Bölüm

Pippa

<https://www.youtube.com/watch?v=cz0FF3vJ2TM&list=RDm5N9IHqqGcA&index=27>

-Yaz şarabı-

Rhett ve ben pizzamızı yedikten sonra ne kadar uzun süre oyalanırsak, şehir etrafımızda o kadar hareketli görünmeye başlıyor. Neon ışıklar şimdi daha parlak, kalabalık daha yoğun ve trafik gürültüsü daha yüksek. Her şey daha yoğun hissediliyor. Belki de vücudum hala adrenalinle doludur, belki de Rhett benim bakmadığımı sandığı zamanlarda bana bakıp durmasıdır, sanki gerçekten burada olup olmadığını, gerçekten güvende olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi.

Meydana geri dönüp, kalabalığın arasından geçerek ilerliyoruz. Sokak sanatçıları yaya bölgesinin yakınında toplanmışlar. Bir breakdans ekibi kaldırımın bir bölümünü işgal etmiş ve danslarını sergiliyorlar. İzleyenler alkışlayıp tezahürat ederken, dansçılar dönüp taklalar atıyorlar. Ben de kendimi alkışlarken buluyorum, o anın büyüüne kapılmışım. Rhett eğilip kulağıma fısıldıyor, sesi tenime sıcaklık veriyor.

"Böyle devam edersen kalabalığın içine çekileceksin."

Gülerek başımı sallıyorum. "Kendi ayaklarımın üzerine takılıp düşmemi istemiyorsan tabii."

Eli benimkine dokunuyor. Tesadüfi temas biraz fazla uzun sürüyor ve kolumda bir heyecan dalgası yaratıyor. Ben çekilmiyorum. O da çekilmiyor.

Bir an için, yapay ışığın altında, dünyanın en büyük ekranının parıltısıyla sarılmış olarak öylece duruyorum. Evde her şey daha sessiz, daha küçük. Burada ise, daha büyük bir şeyin merkezindeymişim gibi hissediyorum.

"Heyecanlı görünüyorsun," diyor Rhett yumuşak bir sesle, neredeyse eğlenerek. "Nasıl heyecanlı olmayayım? Sanki bütün şehir beni beni göz kamaştırarak boyun eğdirmeye çalışıyor gibi." "İşe yarıyor mu?"

Ona bir bakış attım ve kalbim bir an durdu. Işıklar yüzünden değil. Onun yüzünden. "Belki," diye fısıldadım, ama cevap zaten hissettiklerimde yazılıydı.

Ayrılmaya karar verdiğimizde, gece karanlık ve uğultulu. Metro bizi şehirden çıkıp sahile doğru götürüyor, ama Times Meydanı'nın enerjisi, silkelenemeyen bir parıltı gibi bana yapıyor. Günün her anını zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum. Aldığımız hediyeler, çanta hırsızlığı, Rhett'in tereddüt etmeden hırsızın peşinden koşması, pizza ve George'un bana gönderdiği, benim ise görmezden geldiğim mesaj. Ve şok ve rahatlamanın karıştığı bir anda kalbimin Rhett'e ait olduğuna karar vermesi.

Plaj evine döndüğümüzde, dışarıda dalgalar kıyıya fısıldayarak vuruyordu. İçeri giriyoruz, sessizlik Times Meydanı'nın kaosuyla tam bir tezat oluşturuyor. Çantamı yere bırakıyorum, kalbim hala şehirden dolayı hızlı atıyor ve Rhett'e bakıyorum. Kapıyı kapatıyor, geri döndüğümüz için omuzları gevşemiş, ama gözleri benimkilerle daha önce olmayan bir sıcaklıkla buluşuyor. Ya da belki de vardı ve ben sadece şimdi farkına varıyorum.

Bir an için ikimiz de kıpırdamıyoruz. Sonra odayı yavaşça, kasıtlı olarak geçiyor. Bana geri çekilme şansı veriyorsa, ben bunu değerlendirmiyorum. Bana ulaştığında, elini kaldırıyor ve parmaklarını çeneme doğru kaydırıyor, sanki bir soru sormak istercesine. Nefesim kesiliyor. Kalbim çarpıyor, ama korkudan değil. Gelecek olan şey hakkında kesin ve heyecanlı bir beklentiden.

"Pippa," diyor, sesi alçak, her zamankinden daha sert. "Neden bu kadar güzelsin?"

"Değilim," diye mırıldanıyorum.

Ağzının köşesi hafifçe kıvrılır. Sonra beni öper. Tereddütlü değil, gösterişli değil, başkalarının gözü önünde paylaştığımız sahnelenmiş anlar gibi değil. Bu gerçek, yavaş, derin ve yüksek sesle söylemediğimiz her şeyle dolu. Ellerim omuzlarını, göğsünü bulur, dünya çöküp giderken kendimi ona tutunurum. Evren boşalır. Bizden başka hiçbir şey yoktur.

El ele, Rhett'in yatak odasına doğru koşarız, öpüşmeler arasında kahkahalar patlar, ben kendi ayakkabılarımla neredeyse takılıp düşerim. Beni kolayca yakalar, dudaklarıma bir şeyler fısıldayarak beni titretir. Ama sonunda yatağa ulaştığımızda, durur, hareketsiz kalır.

"Üstün çok mu önemli senin?" diye sorar sertçe. "Hiç de değil," diye fısıldarım.

"Güzel," diyor ve üstümü ortadan yırtıp atıyor.

Havada bir şey var. Aramızda titreşiyor. Bir şey beni rahatsız ediyor. Bir zamanlar erotik bir aşk romanında okuduğum bir şey. O zaman içimi ürpertmiş olsa da, onu iğrenç bir fantezi olarak görmezden gelmiştim. Bana asla yapılmasını istemeyeceğim bir şey. Ama şu anda, Rhett'in gözlerindeki ifadeyle... meme uçlarım ağrıyor ve klitorisim bunun için zonkluyor.

Ağzımı açıyorum ve boğuk sözler dökülüyor.

"Kadınlarının saçlarını sıkıca kavrayan ve tutan kötü adamlardan biri mi olacaksın?"

Kalın, sert, nabız gibi atan penislerini kadınların ağızlarına sokarken kafalarını mı? Partnerlerinin o büyük, sert penislerle boğulduğunu görebiliyorlar, ama erkekler onların kaçmasına izin vermiyor. Hayır, bırakmazlar. Doğrudan ağızlarına boşalırlar ve onları yutmaya zorlarlar. Sıcak tohumlar, nabız nabız, doğrudan kadınların ağızlarına boşalır. Mideleri dolana kadar. Kadınların ağızlarının köşelerinden akan spermlerini memnuniyetle izlerler ve kadınları övürler, onlara teşekkür ederler ve iyi kızlar derler, şişkin penislerini ağızlarında tutarak onları temizleyene kadar emmelerini sağlarlar.

Bazen bu adamlar kadınları bağlar, ellerini arkadan bağlar ve çıplak olarak önlerinde diz çökmelerini isterler. Kadınlar, sadece onların kullanımı için müstehcen bir sunum haline gelirler.

Rhett'in gözlerinde hayvani bir şehvet görüyorum. Ereksiyonu pantolonuna çarparak sallanıyor. Parmakları sütyenimin ön kopçasına dokunuyor ve göğüslerim dışarı çıkıyor. Göğüslerimi kavırıyor ve meme uçlarımı sıkıyor.

Dudaklarımdan çıkan iniltiyi engelleyemiyorum. Koyu renkli başı aşağıya doğru eğildiğinde külotum sıırılsıklam oluyor. Ağzı meme ucumu emiyor ve çekiyor, vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum, ama derin bir nefes alıp devam ediyorum.

"Sonra kirli arzularını fısıldar. Ona yapmak istediği şeyleri kısık bir sesle anlatır. Onun bu kadar işbirlikçi ve itaatkar olduğu için onu övür. Ne kadar iyi bir kız. O ise bağlı, çaresiz ve kontrolünü tamamen kaybetmeyi kabullenmiş bir şekilde bekler. Bir erkeğin vücudunu kullanmasına izin vermek ve onunla istediği her şeyi yapmasına izin vermek çok kirli... çok yaramazca olurdu."

Aniden, elleri göğüslerimle oynamayı bırakır ve ağzı meme ucumu emmeyi keser. Başını kaldırır ve gözleri erimiş şehvetle doludur. Soğuk hava ıslak meme ucuma çarparak beni bir fahişe kadar küstah hissettirir. Sessizce, elleri kot pantolonumun beline gider. Fermuarını açar. Sert. Hareketleri serttir. Ona ulaştım. Beni yatağa iter

ve tek bir hareketle beni yataktan itip kot pantolonumu çıkarır. Minik tangamın hiç şansı yoktur. Bir anda yok olur.

Yatağa çıplak uzanıyorum. Birkaç saniye boyunca, sanki birbirimizi ilk kez görüyormuşuz gibi birbirimize bakıyoruz. Sonra yavaşça bacaklarımı açıyorum ve ona ıslak amımı gösteriyorum. Ona, beni cinsel olarak kullanmasını bekleyen kadın olduğumu gösteriyorum.

Hırlayarak, yatağın kenarından atılmış bir kravatı alır ve ellerimi bağlar. Sonra beni başlığa bağlar. Uyluklarımı açar ve kalın parmakları yeni traşlanmış kasıklarımın temas eder. Elinin topuğuyla kasıklarımı okşar. Vücudum onu davetkar bir şekilde kıvrılırken bacaklarımı genişletirim. Parmakları klitorisimle, ıslak cinsel organımın kıvrımlarıyla oynar. Oradaki ıslaklığı toplayarak parmaklarını ağızma sokar ve emmemi söyler. Ben de itaat ederim ve kendi tadımı alırım. Aynı parmaklar aşağı inerek göğüslerimi eziyet eder, meme uçlarımı büker ve benden acı ve zevk dolu inlemeler koparır.

Sonunda, parmakları sertçe içime girer.

Aklım sıcaktan beyazlaşıyor. Beni elle manipüle ederek gürültülü bir orgazma ulaştırıyor. Tek yapabildiğim titremek ve çaresizce fişkırmak, o ise bana iyi kız diyor. Sonra parmakları bir kez daha ıslak, sıcak ve kaygan bir şekilde kıvrımlarımın içine giriyor.

Tekrar tekrar beni doruğa ulaştırıyor.

Saatlerce süren bu acımasızlık, ben artık dayanamayacak hale gelene kadar devam ediyor. Klitorisim çok şişmiş ve hassaslaşmış olduğu için durması için yalvarmak istiyorum, ama o zaman iyi bir kız olamam, değil mi? Bunu ben istedim.

O anda, öfkeli, şişmiş penisini ağızma sokuyor. Sadece ucunu değil, ağızma sığan kısmını değil, tamamını. Ucu boğazıma giriyor ve burnum onun pelvisine değiyor. Beni överek ağızma ve boğazıma tamamen girip çıkıyor. Onun için ne kadar harika bir yaramaz kız olduğumu. Gözleri sürekli beni izliyor. Aç, açgözlü. Ve başka bir şey daha.

Bana tamamen yabancı bir şey. Sahiplenici. Sanki ben onun oyuncayıymışım ve tek oyuncayıymışım gibi.

Sonunda, testisleri çeneme degecek şekilde, kendini ağzımın derinliklerine gömer. Zirveye ulaşırken kendini orada tutar, zonklayarak ve titreyerek, sert eti boğazımın derinliklerinde kasılırken, sıcak, yapışkan tohumlarını doğrudan bekleyen, istekli karnıma birbiri ardına boşaltır. Parmakları tekrar cinsel organımı bulur ve içine girer. Kendimi bağlı, bağlanmış, başlığa sabitlenmiş, itaatkar ve ona hizmet ederken hayal ediyorum ve heyecandan zihnim boşalıyor.

Çıglık atarım. Göğsüm inip kalkar ve kalçalarım sallanmaya başlar, başka bir orgazm beni sarar.

O beni çözüyor ve sanki çok değerli bir şeymişim gibi öpüyor. İçimde hala onun için yanan bir ateş var, ama bana karşı tavrı neredeyse saygı dolu. Az önce yaptığımız seks değildi. İki varlığın, iki ruhun birleşmesi gibi hissettiriyor.

Yatakta birbirimize sarılmış yatıyoruz, pencere açık ve deniz esintisi içeri giriyor. Başım onun göğsünde, kalbi kulağımın altında düzenli bir ritimle atıyor. Bir parmağımla onun teninde daireler çiziyorum, gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Times Meydanı göz kamaştırıcı, ezici ve unutulmazdı. Ama bu, bu patlayıcı seks ve bu sıcaklık, bu yakınlık, ölene kadar hatırlayacağım şey. Çünkü mesele ışıklar, şehir ya da uydurduğumuz saçma nişan hikayesi değil. Mesele biziz. Ve ilk kez, Rhett'e aşık olduğumu tamamen kabul ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, uyku beni içine çekiyor, hala ona, bize sarılmış halde, bu gece bir şeylerin değiştiği ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı kesinliği içinde.

Otuz Altıncı Bölüm

Pippa

Hawthorn düğününün günü geldi ve Rhett'in şoförü bizi düğün mekanına götürürken heyecan ve gerginlik karışımı bir duygu içindeyim. Hawthorn'ların Hamptons malikanesi arabayla sadece kısa bir mesafede. İstersek yürüyerek de gidebilirdik. Araba çift şeritli yolu tırmanırken, her şey rüya gibi görünüyor. Bakımlı çitler yolu çevreliyor. Burada burada, gerçek olamayacak kadar mükemmel görünen kıvrımlar ve şekiller halinde budanmış süs çalıları var.

Kusursuz yeşil çimin ötesinde, uçak hangarı büyüklüğünde beyaz bir çadır, öğleden sonra güneşinde parıldıyor, tepesinde altın süslemeler var. Uzaklarda okyanus parıldıyor, uçurumların ötesinde sonsuz bir gümüş tabaka uzanıyor.

Arabanın penceresinden bile, bunun sıradan bir düğün olmadığını anlayabiliyorum. Bu, yılın düğünü. Ve bu malikane bambaşka bir şey. Rhett'in sahil kenarındaki malikanesi, bunun yanında kulübe gibi kalıyor. Tanrım, bu insanlar benim küçük dairemi görseler ne düşünürlerdi acaba? Muhtemelen o anda kalp krizi geçirirlerdi.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, üniformalı görevliler arabaları vale park yerine yönlendirirken pencereden dışarı bakıyorum. Smokinli erkekler ve çeşitli renklerde elbiseler giymiş kadınlar, mücevherleri parıldayarak, şampanya kadehleri ellerinde Hawthorn malikanesinin merdivenlerini çıkıyorlar.

Rhett gülümsüyor. "Oh, bekle. Henüz içini görmedin."

Koltuğumda hareket ettiğimde pembe elbisenin etekleri bacaklarımın üzerinde dalgalanıyor. Bu elbiseyi Maria ile East Hampton'da alışverişe çıktığımızda seçmiştik. Satın aldığım file şapka saçlarımın üzerinde eğik duruyor, bu vintage dokunuş beni eski bir Hollywood fotoğrafından çıkmış gibi hissettiriyor. Nude rengi topuklu ayakkabılarım biraz sıkıyor ama bacaklarımı daha uzun gösteriyor, o yüzden katlanacağım. Kucağımdaki altın rengi çanta yumuşak bir şekilde parlıyor. Tek sorun, kendimi bırakırsam beni aşağı çekecek gibi görünen sinirlerim.

Garaj yolunun sonuna vardığımızda şoför arabayı durdurur. Ben arabanın kapı kolunu tutamadan Rhett benim tarafıma gelir. Sanki eski bir filmdeymişiz gibi bana elini uzatır. Kameralar flaşlar patlar ve içim panikle dolup taşar. Bir gün Hello dergisinin bloopers köşesinde yer alacak mıyım? Kim kimdir, kim değildir. Onların paparazzi değil, sadece düğün fotoğrafçıları ve gelenleri çeken diğer konuklar olduğunu fark edince biraz rahatlarım. Yine de sırtımı düzelterip çenemi hafifçe kaldırırım, aniden her ayrıntının farkına varırım: deniz melteminde uçuşan elbisem, Rhett'in beni sabitleyen eli, tenimi ısıtan bir şey ile üzerimde dolaşan bakışları.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, o kadar alçak sesle ki neredeyse duymayacaktım

Yanaklarım kızarıyor. "Hiç de güzel hissetmiyorum."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, okyanustan daha koyu. "Sen girdiğin her odada en güzel kadın olacaksın."

Cevap veremeden, bir görevli bizi önümüzdeki büyük merdivenlerden yukarı yönlendirir. Hava tuz ve gül kokuyor.

Bahçeler çiçeklerle doludur. Beyaz orkide, soluk pembe akayık, kemerlere ve korkuluklara tırmanan pembe gller dikkat çekmek için yarışır. Sanki biri bu malikanenin yaşayan bir buket gibi olması gerektiğine karar vermiş gibi her yerde çiçekler vardır. Girişin yakınında bir yaylı dörtlüsü yumuşak bir şekilde çalar, büyüleyici notalar konukların kahkahalarıyla i içe geçer.

İçeride, dönüştürülmüş büyük bir odaya ynlendiriliyoruz. Krem rengi sandalyeler, aralarında bir koridor bırakılarak odanın bir ucundan diğer ucuna uzanıyor ve üstüne çiçeklerle süslenmiş yükseltilmiş bir platforma bakıyor. n tarafta, arkasında bulunan devasa pencerelerden güneş ışığını yakalayan ve aşağıdaki konukların üzerine gökkuşağı saçan kristal bir kemer duruyor. Her şey krem, fildişi ve altın tonlarında süslenmiş, o kadar zarif bir renk paleti ki, bakmak bile neredeyse acı veriyor.

Rhett'in arkadaşlarıyla birlikte yerlerimizi arıyoruz. Max bizi ilk gören oluyor ve hemen ayağa kalkıp bizi selamlıyor. Uzun boylu ve geniş omuzlu, mükemmel dikilmiş bir takım elbise giymiş, yüzünde rahat bir gülümseme var. Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Vay vay, bakın kim gelmiş. Remington'dan sıkılıp onu terk etmiş olursun diye umuyordum."

"Buna güvenme," diyor Rhett kuru bir şekilde, sıraya yerleşirken.

Onun yanına oturuyorum.

Maria bana gülümser, koyu renk saçları güneş ışığında parlar. "Pippa, harika görünüyorsun. O elbise senin için dikilmiş gibi."

"Teşekkürler," diyorum gergin bir gülümsemeyle. "Sen de o elbiseyle muhteşem görünüyorsun." Elbisesi yumuşak şeftali rengi ipek bir elbise, arkası cesurca dekolte. "Bu kadar doğal bir zarafet için her şeyi yapardım."

Başka bir cevap beklemiyormuş gibi omuz silkiyor. "Bu eski şey," diyor küçümseyerek, sonra bana göz kırıyor.

Maria'nın diğer yanında uzanan Harrison, güneş gözlüklerini burnuna indirip bana bakıyor. "Remington çok şanslı bir herif."

Gözlerimi deviriyorum, ama Rhett elimi buluyor ve hafifçe sıkıyor. Bu hareketle kalbim hızla atmaya başlıyor.

Sonra Vanessa gelir.

Onu gördüğümde nefesim kesildi. Şık bir lacivert elbise giymişti ve saçları yüzünün etrafında birkaç yumuşak dalga şeklinde toplanmıştı. Makyajı kusursuzdu. Ama yalnız değildi. Güvercin grisi takım elbise giymiş uzun boylu, yakışıklı bir adam ona eşlik ediyordu, eli sırtının alt kısmında sabit duruyordu. O ıslıl ıslıl parlıyordu, adamın fısıldadığı bir şeye gülüyordu, sanki onu uzun zamandır tanıyormuş gibi ona yaslanıyordu.

Kalbim biraz sıçradı. Hile işe yaradı. Vanessa hayatına devam etmiş. Burada yeni biriyle birlikte, Rhett ve bana özlem dolu bir bakış bile atmadan gözlerini üzerimizden geçiriyor. Rahatlamam gerekirdi. Tam da istediğimiz buydu, değil mi? Ama ani, beklenmedik ve davetsiz bir hüznü beni sarmalıyor. Vanessa hayatına devam etmişse ve George beni geri istiyorsa, o zaman nihai hedefimize başarıyla ulaştığımız demektir. Oyun bitti. George'a geri dönmek istemiyorum, ama bu düğün maskaralığı bittiğinde bu Rhett ve benim için ne anlama gelecek?

O ve randevusu birkaç sıra önümüze otururken zorla gülümsüyorum. Maria eğilip fısıldıyor.

"Vay canına, Vanessa iyi bir seçim yapmış, değil mi?"

"Evet," diyorum, altın rengi çantamı daha sıkı tutarak. "İyi birine benziyor."

Müzik yükseldiğinde, Vanessa'nın randevusu hakkında daha fazla tartışmaktan kurtuldum. Elliot ve sağdıçları kemerin önündeki sıraya girmişlerdi ve nikah memuru da şimdi orada duruyordu.

Konuklar sessizleşir, kalabalığın üzerine bir sessizlik çöker. Camile Chambers görünür görünmez odanın arkasına doğru bakarım. Fildişi dantelli gelinliğiyle nefes kesici bir güzelliكتedir, eteği arkasında su gibi dalgalanır. Uzun bir duvak omuzlarından sarkar, elindeki buket ise beyaz güllerden oluşan bir buluttur. Işıl ışıl, sakın görünür, sanki bu rüya gibi manzaraya aitmiş ve burada yaşıyormuş gibidir. Yanında,

babası olduğunu düşündüğüm bir adam, kolunu onun koluna takmış, gururla gülümsüyor.

Boğazım beklenmedik bir şekilde sıkışır. Düğünler bana hep böyle gelir, Rhett'ten önce, ona sırlıslıkla aşık olmadan önce bile. Havada bir vaat var, iki insanın birbirine başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bakışları... Rhett'e bakarım, acaba o da aynı şeyi hissediyor mu diye merak ederim, ama herkes gibi onun da bakışları geline çevrilmiştir, ifadesi tarafsızdır.

Camile, dörtlü Pachelbel'in Kanonunu çalarken, her adımı ölçülü bir şekilde yavaşça koridordan yürür. Elliot Hawthorn, siyah smokininde yakışıklı bir şekilde sunakta bekler, onu gördüğünde yüzünde onu ikiye bölecek kadar geniş bir gülümseme belirir. O gülümsemedeki aşk, açık, saf ve gerçektir.

Göğsüm ağrıyor.

Camile öne ulaşır ve Elliot'un yanına geçer, nedimleri arkasında durur. Babası ön sırada oturur ve tören başlar.

Ciddiyetle cüppesini giymiş olan nikah memuru, sevgi ve birliktelikten, aileden ve mirastan bahsediyor. Etrafımdaki konuklar, ipek mendillerle gözlerini gizlice siliyorlar. Güneş batmaya başlıyor, arka plandaki okyanusu altın rengi bir ışıkla kaplıyor, tüm manzara erimiş altınla kaplanıyor, daha da parlaklaşıyor.

Camile ve Elliot, duygudan titrek seslerle evlilik yeminlerini ederler. Elliot, Camile'i koruyup kollayacağına ve her zaman yanında olacağına söz verir. Camile ise gülüşler, sabır ve sarsılmaz bir bağlılık vaat eder. Ellerini sıkıca tutuşurlar, parmak eklemleri beyazlaşır, sanki bırakmak gibi bir seçenek yokmuş gibi. Elliot, güneş ışığında parıldayan elmaslı yüzüğü Camile'in parmağına takarken, kalabalık topluca iç çeker, sanki ağaçlarda hafif bir yaz rüzgarı esiyormuş gibi.

Rhett'in başparmağının avucumda daireler çizdiğini hissediyorum. Aşağıya bakıyorum. Bir anda, farkında olmadan, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirmişim. Sıcaklık göğsümde çiçek açıyor.

tehlikeli ve tatlı. Bunun gerçek olmaması gerekiyor. Ama şu anda, havada yeminler asılı dururken ve eli benim elimi tutarken, bunun sadece rol olduğunu kendime inandıramıyorum.

Rahip onları karı koca ilan eder. Camile ve Elliot öpüşür ve kalabalık alkışlarla coşar. Görünmeyen bir yerden çiçek yaprakları yağar ve onlar koridordan geri dönerken kar gibi uçuşur. Camile sevinç gözyaşları döküyor.

Diğer herkesle birlikte alkışlıyorum, gülümsememe parlaklık katmaya çalışıyorum. Ama içimde bir şeyler değişıyor. Onları izlerken, ben de böyle bir şey istediğimi fark ediyorum. Elmaslar ya da ihtişam değil, Elliot'un Camile'e sanki dünyada onun için tek kadınımış gibi bakışı. Yüzündeki ifade kesin ve sadakat dolu. Ve aniden, göğsümdeki acı keskinleşiyor, çünkü ilk kez kendime itiraf ediyorum: Rhett ile olan bu ilişkinin bitmesini istemiyorum.

Yeni evliler tebrik yağmuruna tutulurken, görevliler tüm konukları evden dışarıya, resepsiyon çadırına doğru yönlendirmeye başlar. Etrafımda sesler yükselir, kahkahalar patlar. Hava kutlama havasıyla elektriklenir. Rhett ayağa kalkar ve beni nazikçe ayağa kaldırır. Gözlerimiz buluşur ve bir an için, yeminler sadece Elliot ve Camile için değil, bizim için de bir hatırlatma, bir uyarı, bir dilekmiş gibi gelir.

El ele tutuşarak tören alanından çıkıp, alacakaranlığın ışığına doğru, bu gecenin diğer her şeyi gibi göz kamaştırıcı olacağına söz veren resepsiyona doğru yürüdük.

Otuz Yedinci Bölüm

Pippa

<https://www.youtube.com/watch?v=Hphwfq1wLJs>

-Sence ben seksi miyim?

Resepsiyon çadırı, alacakaranlık gökyüzünde bir mücevher gibi parıldıyor. Dışarıdan bakıldığında devasa bir fener gibi görünüyor, krem rengi kumaş duvarları içinden binlerce altın ışıkla aydınlatılıyor. İçerisi ise daha da nefes kesici. Kristal avizeler alçakta sarkıyor, beyaz keten masa örtüleri ve fildişi güllerle süslenmiş masaların üzerine gökkuşağı ışıkları saçıyor. Her yüzey parıldıyor. Gümüş çatal bıçaklar ayna gibi parlatılmış, cam eşyalar mum ışığının titremelerini yakalıyor. Her masanın yanında parlak gümüş kovalar içinde soğutulmuş şampanya şişeleri var. Seslerin mırıltısı, farklı bir yaylı dörtlüsünün melodileriyle karışarak, gerçek dışı hissettiren o kadar zengin bir atmosfer yaratıyor ki.

Rhett beni masamıza götürür, Max, Maria ve Harrison bizi beklemektedir. İlk şampanya kadehlerinin yarısını içmişler, aralarında bir şaka yapıp gülmektedirler. Maria beni ilk fark eder ve gülümseyerek eliyle beni çağırır.

"Pippa, canım, gel, bize katıl. Tüm eğlenceyi kaçırıyorsun."

Max selam vermek için kadehini kaldırır. "Nihayet. Remington'un seni skandal bir yere götürdüğünü düşünmüştüm."

Rhett, sandalyemi çekerek sırtıyor. "Biraz zaman tanı."

Yanına otururken yanaklarını kızarıyor.

Maria masanın üzerine eğilir, gözleri parıldıyor. "Bütün burası bir film seti gibi görünüyor, değil mi? Açıkçası, birinin 'kes ve sahneyi topla' diye bağırmasını bekliyorum."

Harrison tehlikeli bir şekilde sandalyesini geriye doğru eğerek güldü. "Eğer bu bir filmse, bahse girerim bir Bond filmi. Her an bir helikopter alçalıp inebilir."

"Peki Bond'u kim oynayacak? Sen mi?" Max karşılık verir.

"Hayır, kadınlarla yeterince iyi anlaşıyorum." Harrison, Rhett'e bakar. "Bu rol için hazır mısın, Remington?"

Onların şakaları beni rahatlatıyor. Şampanya bolca akıyor ve kovaları boşaldığında garsonlar kristal kadehler dolu tepsilerle yanımızdan geçip gidiyor. Benimkini yavaşça yudumluyorum, taze köpüklerin tadını çıkarıyor, sıcaklığın göğsüme yerleşmesine izin veriyorum. Etrafımızdaki resepsiyon salonu hızla doluyor ve kısa sürede tüm koltuklar mükemmel kesimli smokinler giymiş erkekler ve ışıltılı elbiseler giymiş kadınlarla doluyor. Hava kahkahalar, kadehlerin çınlaması ve kutlama coşkusuyla doluyor.

Akşam yemeği, sohbet ve daha fazla şampanya eşliğinde geçiyor. Kızarmış somon, filet mignon ve narin sebze kuleleri tabakları ortaya çıkıp kayboluyor, her yemek bir öncekinden daha da lezzetli. Maria, ünlü konukların moda tercihleri hakkında çok komik yorumlarla bizi eğlendiriyor. Beklediğimden daha fazla gülüyorum, önceki gerginlik kayboluyor.

"Yani, şuradaki elbisesine bak," diyor Maria, sis gibi süzülen soluk yeşil bir elbise giymiş bir kadına başını sallayarak. "Güzel, evet, ama aman Tanrım, şu ayakkabılar."

dramatik bir şekilde başını sallar ve ifadesi o kadar komik ki, gülmemeye çalışsam da kahkahayı patlatırım.

Maria sırtarak bardağını bana doğru kaldırır, ışıklar hafifçe kararır ve çadırda bir sessizlik dalgası yayılır. Rhett'in Elliot'un kardeşi olduğunu söylediği bir adam, odanın başında kurulan mikrofon standına yaklaşır.

"Bayanlar ve baylar," der Elliot'un kardeşi sıcak bir şekilde, kol düğmelerini düzelterek odadaki herkese gülümser. "Bir dakikanızı alabilir miyim lütfen? Kardeşim ve onun muhteşem yeni eşine kadeh kaldırmak istiyorum."

Bu sözler birkaç alkışla karşılanır ve adam konuşmasına devam eder.

"Şimdi, duygusal bir hale gelmeden önce, Elliot hakkında dürüst olalım. O her zaman çelişkili bir adam olmuştur: çekici biridir, ancak çoraplarını toplamaktan tamamen acizdir. Ve hepinizin bildiği gibi, oldukça zekidir, ancak yine de bir keresinde kedisine terliklerini getirmesini öğretmeye çalışmıştır. Gerçekten, bu efsanevi bir olaydı."

İnsanlar gülerken bir saniye duraksıyor ve sonra devam ediyor.

"Ve Camile," diye devam ediyor. "Cesur olmalısın. Elliot ile evlenmeyi kabul etmekle kalmadın, aynı zamanda mısır gevreğinin çorba olup olmadığını tartışan bir ailenin parçası olmayı da kabul ettin. Ama ciddi, ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız ve ikinizi birlikte izlemek, en nadir görülen yıldızların hizalanışını izlemek gibi: ışıltılı, biraz öngörülemez ve son derece güzel.

"Öyleyse, Elliot ve Camile'e kadehlerimizi kaldıralım. Birlikte geçireceğiniz hayatınız kahkahalarla, ara sıra pizza malzemeleri üzerine tartışmalarla ve sonsuz sevgiyle dolu olsun. Şerefe."

Çadır alkışlar ve tezahüratlarla çınlar, insanlar kadehlerini yüksekçe kaldırır. Elliot'un kardeşi biraz utanmış ama açıkça memnun bir şekilde gülümser.

Sırada Camile'in baş nedimesi var. Notlarını sıkıca tutarak, gergin bir gülümsemeyle öne çıkar. Boğazını temizler.

boğazını temizleyerek, önce Camile'ye bakıp sonra konuklara dönerek.

"Herkese merhaba," diye başladı, sesi yumuşak ama kendinden emindi. "Camile'in baş nedimesi olarak burada durmaktan büyük onur duyuyorum. Benden konuşma yapmamı istediğinde, ona samimi ve eğlenceli olacağıma ve onu çok utandırmayacağıma söz verdim, ama Camile'den bahsederken bunun imkansız olduğunu hepimiz biliyoruz.

Camile ve ben birlikte çok şey yaşadık, gece geç saatlere kadar süren ders çalışmalardan berbat saç kesimlerine, ayrılıklara, barışmalara ve aradaki her şeye kadar. Ve tüm bu süreçte, odayı aydınlatan kahkahalarını, saatlerce ona sarılmak isteyeceğiniz gözyaşlarını ve geri kalanımızı biraz kıskandıran şiddetle Elliot'u sevdiğini gördüm.

"Ve Elliot," diye devam ediyor, notlarından başını kaldırıp ona göz kırparak. "Bu çılgınlığa hoş geldin. Artık resmi olarak hiç susmayan, önemsiz şeyler için tartışan ve bir şekilde her zaman kahkahalara boğulan bir ailenin parçasısın. Ama dürüst olmak gerekirse, sen onun için mükemmelsin. Ona meydan okuyorsun, onu güldürüyorsun ve onu gerçekten önemli olan tüm küçük şeylerle seviyorsun.

Camile bana Elliot'tan ilk kez bahsettiği zamanı hatırlıyorum. Yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu, gözleri neredeyse evlilik yüzüğündeki elmaslar gibi parıldıyordu. Soğukkanlı davranmaya çalışıyordu ama ben bunun doğru kişi olduğunu anında anladım. Ve şimdi ikinize bakın. Burada oturmuş, ıslıl ıslıl, gülünç, güzel ve tamamen, muhteşem bir şekilde aşık.

"Öyleyse, bir kez daha Camile ve Elliot'a kadehlerimizi kaldıralım. Evliliğiniz yıllar boyunca yankılanan kahkahalarla, her zorlukla derinleşen sevgiyle ve birbirinize bakıp 'iyi gidiyoruz, değil mi?' dediğiniz sayısız anlarla dolu olsun. İkinize de şerefe."

Kalabalık tekrar kadehlerini tokuşturur. Camile arkadaşına gülümser, Elliot ise gerçekten duygulanmış görünür ve alkışlar devam ederken başını sallayarak

alkışlar devam ederken sırtarak başını sallar.

Elliot'un kardeşi tekrar ayağa kalkar.

"Ve şimdi, bir gelenek zamanı. Çoğunuz ne olacağını biliyorsunuz. Bilmeyenler için, sizi bir sürpriz bekliyor."

Kalabalık bilmiş bir şekilde kıkırdar. Rhett'e bakarak kaşlarını çatır. "Neden bahsediyor?"

Rhett bana yaklaşır, omuzu omzuma değiyor. "Bu bizim yaptığımız bir şey. Üniversitede, mezuniyette başladı. Biri birlikte geçirdiğimiz yılların bir montajını yaptı, fotoğraflar, videolar, tüm saçma sapan şeyler. Bu gelenek devam etti. Şimdi, ne zaman büyük bir olay olsa, biri bir film yapıyor. Her zaman gülünç oluyor."

İşaretle birlikte, çadırın önündeki ekran titreyerek canlanıyor. Elliot ve Camile'in görüntüleri oynamaya başlayınca toplu bir iç çekiş yükseliyor. Görüntüler, ikilinin ilk kayak gezisinden, karda gülüşmelerinden başlıyor, ardından havai fişek gösterisi altında dans ettikleri bir yat partisi var. Sonra Camile'in başını geriye atarak güldüğü, Elliot'un ise ona yıldızları asmış gibi baktığı bir görüntü var. Romantik ve büyüleyici, kalbimizi sızlatmak için mükemmel bir şekilde düzenlenmiş. Onları pek tanımamama rağmen, hikayelerine kapılıp gülümsüyorum.

Montaj alkışlarla sona erer, ancak ekran tekrar aydınlanır.

"Ve şimdi," Elliot'un kardeşi gülümseyerek diyor. "Hepinizin beklediği kısım - diğer arkadaşların en önemli anları."

Klipler gösterilirken kahkahalar yükselir. İlk olarak Maria, bir yatın güvertesinde TikTok dans yarışmasına katılır, saçları rüzgarda dalgalanırken hareketleri kusursuz bir hassasiyetle yapar. Sonunda kameraya dramatik bir şekilde el sallar ve masamızdan alkış alır. Sırada Harrison vardır, yatın kenarından denize atlar, suya çarpmadan önce iki kez takla atar ve mükemmel bir dalış yapar. Daha fazla kahkaha, birkaç etkileyici ışık. Sonra Max

gömleksiz ve sırtarak, çatıdan aşağıdaki ısıltılı yüzme havuzuna atlar ve etrafındaki insanlar onu alkışlar. Kalabalık coşar.

Gülümserim ve Rhett'e bakarım. "Seninkini görmek için sabırsızlanıyorum. Ne buldular?"

"Düşünmek bile istemiyorum," diyor Rhett gülerek.

Ama bir sonraki klip başladığında yüzümdeki gülümseme donuyor. Ekranı benim yüzüm dolduruyor. O saçma sapan payetli elbiseyi giyiyorum – evet, Jessica Rabbit elbisesi. Sanki göğüs dekoltesi olan bir kadın gibiyim. Tanrım, işte oradayım, Jessica Rabbit gibi yürüyerek, kalçalarımı abartılı ve kaba bir şekilde sallayarak Rhett'e yaklaşıyor ve ona çıkma teklif ediyorum. Biri Rod Stewart'ın *Da ya think I'm sexy* şarkısının nakaratını koymuş ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. Midem yerden bayağı bir düşerken, şarkı kulaklarımda yankılanıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, yanaklarım kızarıyor.

Çevremdeki kahkahalar devam ediyor. Bazıları sevinçli, bazıları şaşkın, bazıları ise sadece şaşkın bir sessizlik içinde izliyor. Ben bakamıyorum bile. Tek görebildiğim, yılın en şık düğünü olması gereken bu yerde, karikatürize edilmiş, müstehcen bir şekilde ekranda kendimi görmek.

Masanın altına girip kaybolmak istiyorum. Hepsi gördü, tüm konuklar, tüm arkadaşlar, tüm yabancılar. Rhett'in ailesi. Tanrım, Lois ve Wayne. Onların bunu izleyip beni yargıladığını düşününce tenim yanıyor. Beni çöp gibi görüyor olmalılar. Onların zarif çevresinde ucuz bir şaka.

Şampanya kadehim elimde titriyor. Etrafımda insanlar gülüyor, fısıldaşıyor ve alkışlıyor. Ekran kararır, montaj biter, ama ben nefes alamıyorum. Kimseye bakamıyorum. Ne Rhett'e, ne Maria'ya, ne Max'e, ne de Harrison'a. Özellikle de bizim masanın yanındaki masada oturan Rhett'in ailesine. Yanaklarım gittikçe kızarıyor, utanç dalgalar halinde içimi kaplıyor.

Şamdanların ve kahkahaların ışığında, ısıltılı elbiseler ve özel dikim smokinlerle çevriliyken, kendimi acımasız bir şakanın hedefi gibi hissediyorum.

Sanki başından beri bana g l yorlarmış, bu anı bekliyorlarmış, buraya ait olmadığımı kanıtlamak için. Beni hoş karşıladılar gibi davrandılar, ama başından beri bana bunu yapmayı planlıyorlardı.

Kucak çantamı dizlerime sıkıca bastırarak, yerin altımda açılmasını diliyorum. Çünkü bu ışıltılı dünyada, tüm bu ışıkların altında, hiç bu kadar yok olmak istememiştim.

Otuz Sekizinci Bölüm

R hett

<https://www.youtube.com/watch?v=8OFnMa84aSk>

-aptalca bir şey-

Pippa kaçtığıında, etrafımdaki kahkahalar hala kulaklarımda yankılanıyor. Bir an önce yanımda oturuyor, elini elime koymuş, sıcaklığını hissediyorum; bir an sonra, masaların arasından geçip serin gece havasına çıkmış, ortadan kaybolmuş.

Yüzümden kanın çekildiğini hissediyorum, geride boş bir acı bırakarak. Şu anda nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirim. Arkadaşlarımla ona bunu yaptığına inanamıyorum. Öfkemin arka planında Maria'nın özür dilemeye çalışan sesini duyabiliyorum, sesi camda tırnaklar gibi tırmalıyor beni. Ona dönüp sert bir bakış atıyorum ve konuştuğumda sesim düz ve buz gibi.

"Ne halt ediyordun sen? Neden o klibi seçtin?"

Maria ağzını açar, kekeler, açıklamaya başlar ama ben beklemiyorum. Ayağa fırlayıp çadırın diğer tarafına geçiyorum. Sanki zihnim yetişmeden bacaklarım hareket ediyor gibi hissediyorum. Bulmam gerek.

Pippa. adır uzamış gibi görünüyör, tavandaki avizeler bulanıklaşıyor, müzik uzak bir uğultuya dönüşüyor. Onu bulmam gerek.

Çadırın girişinden fırlayıp dışarıya, geceye çıkıyorum. Okyanus havası beni keskin ve canlandırıcı bir şekilde sarıyor. Bahçenin kenarlarını ve araba yolunu, soluk ışıklarla aydınlatılmış yolları tarıyorum. İşte orada, araba yolunun sonunda, kaldırımın yanında duruyor. Ona doğru yürümeye başlıyorum. Parmakları cep telefonunun ekranında uçuyor ve yüzü telefonun mavimsi ışığıyla aydınlanıyor. ılgınca ve bir şekilde daha küçük görünüyör.

"Bu aptal yerde Uber'i nasıl çağırayım?" diye küfrediyor ve sesinin ağlamak üzere olduğunu duyunca şok oluyorum.

"Pippa," diye sesleniyorum yumuşak bir sesle.

O irkilir ve telefonunu çantasına atar. Omuzlarındaki gerginliği, yüzünü saklamaya, kendini daha da içine çekmeye çalıştığını görüyör. Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyorum. Ona ulaştığımda, tepki veremedten onu kollarıma alıyorum.

Kısa bir an için bana sarılır ve iyi olacağını düşünürüm, ama sonra donar ve titrek ellerle beni iterek kendinden uzaklaştırır.

"Yapma," diye fısıldadı, sesi gergin, o kadar kontrollü ki artık arkasında gözyaşlarını duyamıyorum. "Lütfen. Bana dokunma. Bırak beni."

Onu tutabileceğimi ve kurtulamayacağını biliyorum, ama içimde karışıklık ve incinme hissi olsa da, onun isteği üzerine kollarımı indiriyör.

"Pippa, dinle. Özür dilerim. O klibin gösterildiğini bilmiyordum. Bana inanmalısın."

Kafasını sallar, dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirir. "Sorun değil. Sana inanıyorum. Gerçekten. Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Buradaki işimiz bitti. George beni geri istiyor ve Vanessa ipucunu anladı ve yoluna devam etti. Artık rol yapmayı bırakabiliriz. Ve bu gece herkesin bana gülmesi, arkadaşların neden ayrıldığımızı sorduğunda

arkadaşların neden ayrıldığımızı sorduğunda, benim ayrılmam için mükemmel bir bahane olacak."

Göğsüm sıkışıyor. Bana yine hüznü bir gülümseme atıyor ve sonra yüzüğüne uzanıyor. Ben donakalmış bir şekilde, yüzüğü parmağından çıkarıp bana doğru uzattığını izliyorum. Elmas ay ışığını yakalıyor ve acımasız bir alaycılıkla parıldıyor.

"Yüzüğü geri verme zamanı," diyor yumuşak, neredeyse şefkatli bir sesle. "Al. Al şunu. Kuyumcun geri isteyecektir."

Yüzüğü almak için kıpırdamıyorum ve konuştuğumda sesim zar zor çıkıyor. Çıkan ses kaba ve alçak.

"Pippa, lütfen. Yapma bunu."

Kafasını sallar, gözünün köşesinde tek bir gözyaşı parlar. "Zorundayım, Rhett. George'un yanına, eve dönüyorum. Sevdiğim kişi o. Bu eğlenceliydi, evet, ama asla gerçek olmadı. Bu gece mi yoksa sabah mı eve uçmamın ne farkı var ki?"

Boğazımda bir yumru oluşur, zorlukla yutarım. Tartışmak, kavga etmek, onu geri çekmek ve yanıldığını söylemek isterim - aramızdaki gerçek olabileceğini, onun eve gitmesini hiç istemediğimi, ama kelimeler ağzımdan çıkmaz.

O uzaklaşıyor ve ben hiç bilmediğim bir şekilde kendimi güçsüz hissediyorum. Bana aşık olmaya başladığını sanmıştım. Onu asla bırakmayacağımı sanmıştım... ama aslında, onun iradesine karşı onu tutamam. Ayrılmak istediği için onu suçlayamam bile. Anlaşma böyleydi ve ona aşık olmam onun suçu değil. Ama yine de bunun tek taraflı bir şey olmadığını hissediyorum. Onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Ama o onu seçiyor. Çok üzgün. Yapabileceğim tek şey onu bırakmak... bu gece için. Sabahleyin kendimi toparlayıp onu geri kazanmak için çabalarımı yenileyeceğim.

Cebimden telefonumu çıkarıp şoförüne kısa bir mesaj gönderiyorum. Pippa beni izliyor, yüzündeki ifade okunamıyor.

"Şoförüm seni almaya geliyor. Seni istediğin yere götürecektir," diyorum ona.

"Buraya," diyor ve yüzüğü tekrar uzatıyor.

Öne çıkıp elini tutuyorum ve elim bir anlığına onun elinin üzerinde kalıyor, ama o yaklaşıyor. Ve ben onun bunu istemediğini biliyorum. Anlıyorum. Anlıyorum. Arabam geliyor ve içimdeki her şey bana onunla birlikte arabaya binip sahil evine dönmeme ve kalması için yalvarmamı söylüyor. Ama onun suçluluk duyduğu için kalmasını istemiyorum.

"Bu gerçekten en iyisi," diye fısıldadı.

"Ben... Sana ömür boyu mutluluklar dilerim, Pippa."

"Sana da aynısını diliyorum. Bir daha seninle iletişime geçmeyeceğim, sen de benimle iletişime geçmemelisin." Alt dudağını ısırır. "Belki numaramı engelleyebilirsin."

Kaşlarımı çatıttım.

"Sarhoşken seni ararsam diye. Sorun değil, merak etme, numaranı silerim."

Geri adım atıp telefonumu ve yüzüğü ceketimin cebine atıyorum. Kollarım yanlarıma düşüyor ve bacaklarım kurşun gibi ağırlaşıyor. Bana son bir kez bakıyor, yumuşak ve hüzünlü ama kararlı bir bakışla. Sonra benden uzaklaşıyor, topuklu ayakkabıları kaldırımında tıklıyor, beni terk edecek arabaya doğru yürüyor.

Onun gidişini izliyorum, göğsüm boş ve ağrıyor. Gece havası bir dakika öncesine göre daha soğuk geliyor. Gözlerim araba gözden kaybolana kadar onu takip ediyor ve ezici bir netlikle, onu kaybetmiş olabileceğimi fark ediyorum. Numaramı sileceğini söylerken gerçekten ciddi olduğunu. Tam da onu kazanmış olduğumu düşündüğüm anda, elini sonsuza kadar tutma ihtimalini neredeyse tadabileceğim anda, o gitmiş.

Dönüp kaldırımdan uzaklaşıyorum. Ayaklarım beni düşünmeden evden uzaklaştırıp sahile doğru götürüyor, her adım ağır, her nefes kaybettiğimi hatırlatıyor. just lost. The tent behind me glimmers with light.

Oradan, uzaklardan gelen kahkahalar ve müzik hala geceye yayılıyor. Aşkın kutlaması...

Kendimi boş, içi boş, tamamen bitkin hissediyorum. Hayatımda ilk kez, yalnız olmanın ne demek olduğunu, bir kadın için acı çekmenin ne demek olduğunu anlıyorum.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

P ippa

<https://www.youtube.com/watch?v=JS8LWRCS6do>

-yanlış anlaşılma izin verme-

Plaj evine dönüş yolculuğu bulanık geçiyor. Işıkların hızla geçip gitmesini izliyorum, neon ve sokak lambaları odaklanamadığım uzun bir şerit halinde birbirine karışıyor. Okyanusun orada olduğunu biliyorum, karanlık ve sonsuz, ama göremiyorum. Sanırım gerçekten bakmıyorum. Sanki sersemlemiş gibiyim.

Ellerim, el çantamın üst kısmını o kadar sıkı tutuyor ki, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Ağlamamak ve düğündeki olayları hatırlamamaya çalışmak için tüm kararlılığımı kullanıyorum. Ancak bu çok zor, çünkü gözlerimi her kapattığımda, her şey yeniden gözümün önüne geliyor. Dev ekran, Jessica Rabbit klibi, kahkahalar, yüzlerindeki şaşkın bakışlar. Midem ağır ve batıcı bir ağrıyla kıvrılıyor ve korkunç bir an için Rhett'in arabasında kusacağım sanıyorum, ama bu his geçiyor ve ben iç çekiyorum.

Hawthorn malikanesi, Rhett'in sahil evine oldukça yakın ve araba kısa süre sonra

"Uzun sürmez," diyorum şoföre.

"Acele etmeyin hanımefendi. Bu gece emrinizdeyim" diye cevaplar.

Ona teşekkür edip arabadan iniyorum. Dışarıda, artık tanıdık gelen tuz ve kum kokusunu, bahçedeki çiçeklerin ve otların hafif tatlı aromasıyla karışmış olarak bir an için içime çekiyorum, ama bundan zevk almıyorum. Bana hiçbir şey hissettirmiyor. Bu geceye kadar, rahatlatıcı, sakinleştirici geliyordu, ama artık öyle değil. Sadece bir ev, sadece bir koku. Kırık bir aşkın parçalarını bir araya getirmek için bir yer.

İçeri giriyorum, cilalı parke zeminde ayak seslerim yüksek çıkıyor. Odalar boş, tanıdık mobilyalar yüksek pencerelerden içeri giren ay ışığında uzun gölgeler oluşturuyor.

Yukarıdaki misafir odasına çıkıyorum ve el çantamı yatağın üzerine bırakıyorum. Üstümü değiştirmeli miyim diye düşünüyorum ama bu çok fazla çaba gerektiriyor gibi geliyor. Eşyalarımı toplamak için zar zor enerjim var ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Giyinme odasından valizimi çıkarıyorum ve eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Yatak odası ile banyo arasında gidip gelerek kıyafetlerimi ve banyo malzemelerimi topluyorum. Hareketlerim mekanik, zihnim başka yerde. Eve götüreceğim hediyeleri topluyorum ve onları satın aldığım anı hatırlayarak hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

Durup son kez pencereden dışarı bakıyorum. Gökyüzü mor görünüyor ve okyanus kumsalı aşarak uzanıyor, dalgalar kıyıya yumuşakça vuruyor. Görüyorum, ama gerçekten görmüyorum. Göremiyorum. İçim boş, gecenin duygusal kalıntıları bana yapışmış durumda. Avuçlarımı cama bastırıyorum, kendimi sabitlemek, adını koyamadığım bu duygu karmaşasını anlamlandırmak için.

Düşüncelerim George'a kayıyor. Onu düşünmek eskiden bende güçlü duygular uyandırırды, beklenti, özlem, karnımda sıcak bir heyecan. Ama şimdi? Onu düşündüğümde hiçbir şey hissetmiyorum. Kesinlikle hiçbir şey. Bir an için zihnimde onun görüntüsünü tutuyorum ve tek hissettiğim boşluk ve garip bir

önemsiz hissi. Şimdi onun için ne kadar önemsiz olduğumu anlıyorum. Beni ne kadar hafife aldığını. Sadece şimdi, benim hayatıma devam ettiğimi düşündüğü için, beni geri istiyor. Yani, istediğimi sandığımı, dişimi tırnağıma takarak mücadele ettiğim şeye sahibim. Yine de, ona geri dönme fikri beni soğuk bırakıyor.

Ve onunla tekrar yatma düşüncesi. Tanrım, hayır. Hayatımın geri kalanında yine aynı misyoner pozisyonu...

Durumumun gerçekliği bana acımasız bir netlikle çarpıyor. O kadar haftadır dilediğim ve umduğum şeyler şimdi boş ve boşa gitmiş gibi geliyor. Hatta aptalca bile. Sandra ve Lucy başından beri haklıydılar. Beni devam ettiren inatçılık, gurur ve cehaletti. Nasıl olabileceğini bilmiyordum. İlk kez gerçek bir bağın nasıl olması gerektiğini tattım. Aşkın ne olması gerektiğini anladım ve o George değil. Rhett. Rhett, sessiz gücüyle, alaycı gülümsemesiyle, olayları fark etme şekliyle, beni görme şekliyle, beni gerçekten görme şekliyle. Ve bu farkındalık hem heyecan verici hem de korkutucu.

Bir başka eşyayı valize koyarken hayretle başımı sallıyorum.

Ama şimdi ne önemi var ki? Yapamam. Ona sahip olamam. Onun dünyasına uymuyorum. Ben Pippa Fairfax, dağınık, bazen sakar ve doğrusu, onun zarif çevresi için biraz fazla gürültücü bir serbest grafik tasarımcıyım. O düğünde tek bir görevim, tek bir rolüm vardı: ona bağlanmayacak ve onu utandırmayacak sevgi dolu kız arkadaşı olmak. Ama bu görevde feci şekilde başarısız oldum. Ona bağlandım ve onu utandırdım. Düğünün maskarası oldum. Herkesin alay konusu oldum, hatta onun ailesi bile.

Bu üzücü karışıklıktan çıkan tek iyi şey, artık George'u istemediğimi bilmem ve bu da hayatıma devam edebileceğim anlamına geliyor. Artık geçmişe takılıp kalmam gerekmiyor. Şu anda pek teselli olmuyor ama yakın gelecekte benim için daha anlamlı olabileceğini düşünüyorum.

Bavulun kapağını bir çırpıda kapatıp, fermuarını çekerken ellerimle bastırıyorum. Ses, olması gerekenden daha yüksek ve kesin geliyor. Sessiz evde yankılanıyor. Eşyalarımı topladım ve onlarla birlikte, bu fırtınalı aşk ilişkisinden sonra kendimden geriye kalanları da toplamaya çalışıyordum gibi hissediyorum. Seçimler yaptım, uzaklaştım ve kaybedene kadar istediğimi bile bilmediğim bir şeyi kaybettim.

Bavulumu merdivenlerden aşağıya beceriksizce indirip ön kapıya doğru yuvarlıyorum, tekerlekler yerde yüksek sesle gıcırıyor. Duruyorum, elim ön kapının kolunda, ve son bir kez etrafa bakınıyorum. Ev sessiz ve boş, ama yine de anılarla, olabileceklerin ağırlığıyla dolu gibi geliyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve kendime sorun olmadığını söylüyorum. İyi olacağım. Sonra dışarı çıkıyorum. Serin gece havası üzerime çöküyor. Arabaya doğru yürümeye başlıyorum. Her adımım ölçülü, kasıtlı, tutunmaya çalıştığım duygusal kontrolün fiziksel yankısı gibi.

Arabaya neredeyse vardım. Şoför, valizime yardım etmek için arabadan indi. Valizimi bagaja koyabilmesi için bagaja doğru yöneldim. Parmaklarım valizimin sapını sıkıca kavradı. İşte bu. Son adım, geri dönüşü olmayan nokta. Yola, havaalanının beklediği karanlık ufka doğru baktım.

Ve sonra bir ses duyuyorum, geçmişten gelen bir ses, adımımı çağırıyor.

Kırkıncı Bölüm

Pippa

<https://www.youtube.com/watch?v=jSPpbOGnFgk>

-benim bebeğim ol-

Dönüp bakıyorum. Görmeyi en son beklediğim kişi Max'tir, ama işte orada, araba yolunda bana doğru büyük adımlarla geliyor.

"Pippa," diyor yine, bana ulaştığında, sesi sessiz geceyi yırtıyor. "Düğüne geri dön."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Bu senin şaka anlayışın mı?"

"Hayır. Bu benim şaka anlayışım değil. Seni geri getirmek için geldim

geri getirmek için geldim."

"Hangi kısmı anlamadın? Az önce olanları anlamadın mı?"

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Az önce Rhett'in en yakın arkadaşlarının, ailesinin, tüm sosyal çevresinin önünde kendimi rezil ettim. Onu herkesin önünde utandırdım. Bundan geri dönüş yok."

Max başını eğdi, gözleri eğlenceyle parıldıyordu. "Dalga mı geçiyorsun? Pippa, o düğünde, bundan sonra sana ilgi duymayan tek bir erkek bile yok."

Gerçekten kimsenin senin utanman gerektiğini düşündüğünü mü sanıyorsun? İnan bana, kimse öyle düşünmüyor. Sen bir efsane oldun."

Ona inanamadan bakıyorum. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim," diye kesin bir şekilde cevaplıyor.

Ama ben başımı sallıyorum. Onun tatlı sözlerine kanmıyorum. "Sadece utanç verici video değil. Hepiniz yüzüme karşı naziktiniz, gülümsüyordunuz, benimle sohbet ediyordunuz, beni hoş karşıladınız, ama aslında hepiniz arkamdan bana gülüyordunuz. Ben bir şakaydım. Saçma Jessica Rabbit klibi sadece esprinin son kısmıydı. Ben buraya ait değilim. Buraya ait değilim. Hiçbir zaman bu dünyanın bir parçası olmadım ve şimdi herkes benim burada kendimi tamamen rezil ettiğimi gördü."

Max iç çekerek saçlarını elleriyle taradı. Bana baktı, bakışları sabit ve samimiydi. "Pippa, bunların hiçbirisi doğru değil. Hiçbiri. Klipleri Maria seçti. O videoyu sevdiği için seçti. Onu zekice, komik ve evet, sevimli buldu. Seni kötü göstermeye çalışmıyordu. Herkesin ne kadar cesur ve komik olduğunu görmesini istedi. Bu tam da onun yapacağı türden bir şey."

Söylediklerinde bir parça doğruluk var. Bu tam da Maria'nın komik bulacağı türden bir şey. Ama Maria eşsiz biridir. Diğer insanlar onun gibi değildir. Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikirken başımı sallıyorum. "Önemli değil. Yapamam... Üzgünüm, gitmem gerek. Uçağıma yetişmem lazım."

Max şok olmuş bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Neden? Neden gidesin ki? Öncelikle, Rhett'in seçimle hiçbir ilgisi yoktu. Ve daha da önemlisi, Rhett'i hiç böyle görmedim. Hiç. O sana tamamen ve tamamen aşık. Sana olan sevgisi mide bulandırıcı derecede."

Dudaklarım küçük, acı bir gülümsemeyle kıvrılır. "Hayır, değil. Hepsi rol yapmaktı. Vanessa'yı korkutmak için. Hiçbiri gerçek değil."

Max bana bakarak gözlerini kırıştırdı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum, sesim alçalıyor. "Bu gece bana, herkese karşı davranışları, hepsi planın bir parçası. Hepsi sahteydi. Gösterdiği hiçbir şey, gerçekten umursadığını göstermiyor."

Max başını sallayarak, içten ve yüksek sesle güldü.

"Pippa, burada çok yanılıyorsun. Rhett, mesajını iletmek için yardıma ihtiyaç duyan türden bir adam değil. Eğer onunla birlikteysen, bunun nedeni onun seni orada istemesi. Strateji ya da planın bir parçası olarak değil. O sana aşık. Bu kadar basit. Bu yüzden bütün gece seni izledi, şakalarına güldü, doyamayacakmış gibi seninle dalga geçti. Ve parmağındaki o yüzük kimsenin dikkatinden kaçmadı. Kimse bundan bahsetmedi çünkü başka birinin düğününde bunu yapmak uygun olmazdı, ama evet, hepimiz gördük."

"O da gerçek değil," diyorum.

"Oh, inan bana, o elmas gerçek," diyor Max.

Kendime acıma duygusu kaplar beni ve burnumu çekerim. "Öyle demek istemedim. Yani, o gerçekten benim değil ve biz gerçekten nişanlı değiliz. O almadı. Kuyumcusundan ödünç aldı."

"Onun bunu kendi başına keşfetmiş olması umurumda değil. Bu, onun sana aşık olduğu gerçeğini değiştirmez. Onu hatırlayabildiğimden daha uzun süredir tanıyorum ve beni kandıramaz," diye karşılık verir Max.

Göğsüm sıkışır ve kalbim boğazıma kadar çıkmış gibi hissederim. "Aşık mı?" diye fısıldarım, neredeyse buna inanmaya cesaret edemiyorum. Bu düşünce beni korkutmalı, ama korkutmuyor. Aksine, içimdeki acıyı daha da keskinleştiriyor. "Ben onun dünyasına ait değilim. Buradaki herkes zengin, kibar, zarif. Beni kabul etmezler... Rhett her zaman bir seçim yapmak zorunda olduğunu hissedecek."

Max yine güldü, düşük, samimi bir kahkaha attı ve bu benim gerginliğimi biraz azalttı. "Bak, her zaman parası olanların diğerlerinden daha iyi olduğunu düşünen insanlar olacaktır. Ama o düğünde herkesin gümüş kaşıkla doğduğunu düşünüyorsan,

yanılıyorsun. Pippa, ben bir karavan parkında büyüdüm. Harrison'ın annesi bir uyuşturucu bağımlısı ve babası hapiste. O düğünde herkes zengin ailelerden gelmiyordu. Bazılarımız bunu hak ettik ve eski zengin ailelerden gelenlerin hepsi yargılayıcı pislikler değil, sana söz veriyorum. Rhett sana geldiğin yerden dolayı aşık olmadı. Sana kim olduğun için aşık oldu."

Onun sözlerini sindirmeye çalışarak zorlukla yutkunuyorum. Elbette haklı. Biliyorum. Rhett bile peşimden geldi ve bana kızgın değildi. Kızgındı çünkü ben üzgündüm. Ama korku, kendime olan güvensizlik, aşağılanmışlığımın hatırası, hepsi çok ağır geliyor, silip atmak imkansız gibi. Kısa bir süre kendimi kucaklayıp titrek bir nefes alıyorum. Bu gece oraya geri dönemem ve bunu Max'e söylüyorum.

Max bir an beni inceleyerek tereddütümü okur. "Senin utanç kaynağı değil, bir yıldız olduğunu kanıtlamak için sana bir teklifte bulunacağım. İşlerimden biri reklamcılık şirketi. Ürünleri için elçiler arayan birkaç büyük şirket var. Bunlardan biri, yepyeni bir gazlı içecek piyasaya sürmek üzere olan büyük bir çokuluslu şirket. Bu iş için mükemmel olacağını biliyorum, bu yüzden seni RIP'in yüzü olarak işe almak istiyorum. Üç yıllık bir sözleşme olacak ve değeri 1,2 milyon dolar olacak."

Ağzım açık kalır. "Ne?"

"Bak, anlıyorum. Zamana ihtiyacın var. Biraz düşünmelisin. Ama burada kal. Rhett ile konuş. İş konusunda, hazır olduğunda bana geri dön. İşte kartım."

Bunu hiç düşünmüyorum bile. Ona uzattığı kartı alıp başımı sallıyorum. "Tamam," diyorum ve biraz daha ikna edici bir şekilde tekrar ediyorum. "Tamam. Kalacağım ve iş konusunda seni arayacağım."

"Seninle beklememi ister misin?" diye soruyor Max.

Kafamı sallıyorum, dudaklarım hafifçe gülümsüyor. "Hayır. Ben iyiyim. Gerçekten. Sen düğüne geri dön. Biraz yalnız kalmam lazım. Küçük beynimde çok fazla düşünce dolaşıyor."

Hala endişeli olduğu belli olsa da başını sallar, ama kararımı kabul eder ve bu hoşuma gider. "Tamam. Ama söylediklerimi unutma. O sana aşık. Bunu unutma. Ve bunu hiç saklamıyor."

Onun uzaklaşıp düğün mekanının yönünde kayboluşunu izliyorum. Sözleri kafamın içinde yankılanıyor, zihnimin duvarlarına çarpıp geri dönüyor. Rhett bana aşık. Vay canına. Bu gerçek olabilir mi? Rhett bana aşık. Ve Max beni gazlı içeceğin yüzü olarak işe almak istiyor. Ve bana 1,2 milyon dolar ödemeye hazır. Vay canına! Ne şok edici bir gelişme.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Karar vermem gerekiyor. Max'e kalacağımı söyledim, ama gidersem, Rhett'in beni unutacağından eminim ve Max, RIP'in yüzü olacak başka birini bulacaktır. Gidebilir, havaalanına çekilebilir ve bildiğim güvenli ortama dönebilirim. Ya da kalabilir, bekleyebilir ve Rhett ile nihayet, samimi bir şekilde, rol yapmadan konuşabilirim.

Gerçek şu ki, bu zor bir karar değil. Kalmak istiyorum. Dünyadaki her şeyden daha çok kalmak istiyorum. Ama bu gece için ciddiydim. Düğüne geri dönüp o insanları görmek istemiyorum. Kendi şartlarımla onu görmem, kendi cesaretimi bulmam gerekiyor.

Arabanın sürücü tarafına dolaşıp camı hafifçe tıklatıyorum ve sürücü dışarı çıkıyor. Valizimi almaya başlıyor.

"Havaalanına mı gidiyoruz?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Aslında burada kalacağım. Beklemenizi istediğim için özür dilerim."

"Önemli değil hanımefendi," diyor. "İyi geceler." "İyi geceler. Ve teşekkür ederim."

Arabasına binip uzaklaşır. Onu, araba yolundan çıkıp gözden kaybolana kadar izlerim. Yavaşça dönüp eve doğru yürümeye başlarım. Akşam ışıklarının yumuşak parıltısı beni sarar, ama

umudun sıcaklığı korkuyu aşıyor. Ya Max haklıysa? Rhett bana aşık mı?

Ve belki, sadece belki, benim de buna inanmamın zamanı gelmiştir.

Kırk Birinci Bölüm

Pippa

Zaman sonsuz bir gelgit gibi uzayıp gidiyor ve her dakika bir öncekinden daha uzun ve ağır geliyor. Sahil evinde volta atıyorum, valizim artık bir köşeye düzgünce yerleştirilmiş, kutlamanın yokluğunun bıraktığı sessizliği klima uğultusu dolduruyor. Düğünden gelen uzak müzik, ağaçların arasından hafifçe geliyor, geri çekildiğim dünyayı hatırlatıyor. Ve her zayıf notayla, göğsümde bir şüphe hissi belirliyor. Belki de ayrılmak bir hataydı. Belki de kalmalı, aşağılanmayla yüzleşmeli, gecenin akışına bırakmalı ve Rhett ile olacaklarla yüzleşmeliydim.

Pencerenin önünde durup, kıyıya vuran karanlık dalgalara bakıyorum. Ay ışığı suda parıldıyor, ufka doğru uzanan gümüş bir yol gibi, ve kendimi bakarken ama hiçbir şey görmeden buluyorum. Düşüncelerim dönüyor ve göğsümdeki ağrı hissedilir derecede. Rhett'i düşünüyorum ve midemde mide bulantısı hissediyorum. Eğer hala düğünde, gülüyor ve sanki ben yokmuşum gibi gecenin tadını çıkarıyorsa, belki de gitmemek yanlış bir seçimdi. Belki de Max'in, Rhett'in beni sevdiği yönündeki sözleri ve şok edici iş teklifi ile kafamı karıştırmasına izin verdim.

Yine volta atıyorum, ellerimi ovuşturuyorum, Rhett'i aramalı mıyım, mesaj mı atmalıyım yoksa sadece beklemeli miyim diye karar vermeye çalışıyorum. Ama gerçek şu ki, ne kadar uzun beklersem, onun duyguları üzerinde kontrolüm olmadığını o kadar çok anlıyorum. Nerede olduğunu, ne yaptığını bilmiyorum. Belki endişeleniyordur, belki de endişelenmiyordur. Bu düşünce dayanılmaz.

Sonunda, iki saatten fazla zaman geçtikten sonra kararımı veriyorum. Artık burada daha fazla oturamam. Bir şeyler yapmam, harekete geçmem, karar vermem gerekiyor. Max, Rhett'in bana aşık olduğunu söylediğinde ona inandım çünkü bunun doğru olmasını istiyordum. Max'in de buna inandığını düşünüyorum, ama yanılıyor olabilir. Görünüşe göre ikimiz de yanılıyoruz, çünkü Rhett düğünde partiye devam ettiyse, benimle barışmak için acele etmiyor demektir.

Çantamı alıp omzuma asıyorum. Sonra valizimi alıp kapıya doğru yöneliyorum. Valiz arkamda yuvarlanıyor, tekerlekleri zemine hafifçe vuruyor. Kapı koluna uzanıyorum, ama ben açmadan kapı içe doğru açılıyor.

Rhett orada duruyor ve kalbim bir anda duruyor. Yorgun görünüyor, saçları biraz dağınık ve omuzları çökmüş. Gözleri yere bakıyor ve bir an için hayal kırıklığına uğradığını ya da daha kötüsü, kayıtsız olduğunu düşünüyorum, ama sonra beni görüyor ve yüzü aydınlanıyor, rahatlama hissi onu kaplıyor.

"Oh, şükürler olsun," diyor, bana doğru adım atarak. "Havaalanından geldim. Seni kaçırdığımı sandım."

Gözlerimi kırıştırıyorum, hazırlıksız yakalanmışım. Kenara çekilip onu içeri alıyorum, kapıyı kapatıp bir kez daha ona dönerek.

"Sen... sen havaalanında mıydın? Düğünde değil mi?"

O başını sallar, bana yaklaşır, elleri uzanır ama sonra aramızdaki havada tereddüt eder ve sonra tekrar yanlarına iner. "Evet. Önce oraya gittim, senin orada olacağını düşündüm. Gitmemeni rica etmek istedim. Bunu burada da yapabilirim. Gitme, Pippa. Lütfen. Kal. Bir çözüm buluruz. Aramızda güzel bir şey var."

"Ama havaalanında koşarken bu kadar dramatik olmuyor," diyorum.

O gülümser, ben de gülümserim.

"Seni seviyorum," diyor yumuşak bir sesle. Sesi neredeyse bir fısıltı, ama tonunda şüpheyi yer bırakmayan bir kararlılık var. "Seni fark ettiğimden daha uzun süredir seviyorum ve gitmeni istemiyorum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Bu sözler bir tsunami dalgası gibi beni vurdu, son korkularımı, tereddütlerimi ve kendime olan güvensizliğimi silip süpürdü. Düşünmeden bir adım öne çıktım ve kollarıma onu sardım.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım göğsüne. Bu sözler bir anda özgürlük, sıcaklık ve rahatlama gibi geldi.

O, yumuşak ve nazık bir gülümsemeye kollarını bana sıkıca doladı ve beni o kadar yakın tuttu ki kalp atışlarını duyabiliyordum. Hiç düşünmediğim bir şekilde kendimi güvende, anlaşılmış ve sevildiğimi hissettim. Çenemi kaldırdı ve dudaklarımız, hissettiğimiz ama söyleyemediğimiz her şeyi onaylayan, hassas ve elektrikli bir öpücükle buluştu.

Ayrıldığımızda, cebine uzanıp yüzüğümü çıkarır. Garip bir şekilde, onu otomatik olarak benim olarak düşünürüm. Parmaklarım tereddütle yüzüğe dokunur ve o küçük bir gülümsemeye başını sallar, gözlerindeki gerginlik ve endişe kaybolur.

"Bu asla sadece ödünç değildi," diye utangaç bir şekilde itiraf eder ve kalbimi sızlatan bir saygıyla yüzüğü parmağıma takar. "Onu satın aldım. O senin. Her zaman senin oldu."

Elimi göğsüne bastırıyorum, avucumun altında kalbinin düzenli atışını hissediyorum. Oda sıcak, hava duygularımızla dolu. Ve sonra, neredeyse içgüdüsel olarak, merdivenlere doğru ilerliyoruz. Merdivenlere ulaştığımızda, neredeyse koşuyor ve giderken giysilerimizi çıkarıyoruz. Rhett'in yatağına yuvarlandığımızda çıplakız – ya da belki artık bizim yatağıımızdır.

Derin bir açlıkla öpüşüyoruz, ama artık acele yok, sadece fiziksel olmaktan öte, şefkatli, bilinçli bir yakınlık var. Bu, sevgi, güven ve teslimiyetin ifadesidir. Her öpücük,

her dokunuş yumuşak ve dikkatli, derin bir bağdan, tanımaktan ve tanınmaktan kaynaklanan bir tutkuyla dolu.

Sessiz, şefkatli bir ritimle sevişiyoruz, Rhett beni sertçe orgazma ulaştırırken dış dünya yok oluyor. Ona sarılıyorum. Bunun hiç bitmemesini istiyorum. Birlikte hareket etmeye devam ediyoruz, vücutlarımız mükemmel bir uyum içinde yuvarlanıyor ve boğuşuyoruz, önce o üstte, sonra ben, sonra yine o. Rhett doruğa ulaştığında ben üstteyim. Kalçalarımı tutuyor, büyük, kalın penisi içimde çılgınca hareket ederken beni yerinde sabitliyor. Kendimi ona sıkıca sarıyorum ve o benim adımları haykırıyor. Sonunda, işimiz bittiğinde, yanına uzanıyorum ve nefesimizi topluyoruz.

Fısıldadığımız sözlerde sevgi ve hayranlık, paylaştığımız gülümsemelerde sıcaklık ve odanın her köşesini dolduran bir doğruluk hissi var. Belki de ilk kez, kendimi tamamen evimde, tamamen kendim ve tamamen sevildiğimi hissediyorum.

Elimi her hareket ettirdiğimde, parmağımdaki yüzük parıltıyor ve bunun gerçek olduğundan emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyorum. Ama gerçek. Gerçek olduğunu biliyorum. Ve bunu kabul ettiğimde, korkularımın, aşağılanmalarımın, şüphelerimin artık önemsiz olduğunu fark ediyorum. Önemli olan, Rhett ve benim nihayet birlikte olmamız ve birbirimize karşı açık ve dürüst olmamız. Ona Max'in teklifinden bahsediyorum ve o gülümsüyor.

"Bunu yapmak ister misin?" "Bilmiyorum.

Belki."

"Güzel. Bu, New York'a taşınman gerekeceği anlamına geliyor."

"Evet, sanırım öyle olacak."

Hayatımın aldığı yeni yönü ve önümde uzanan heyecan verici ve güzel geleceği düşünerek uykuya dalıyorum. Kemiklerimin derinliklerinde, tam da buraya ait olduğumu biliyorum.

Kırk İkinci Bölüm

Pippa

Sabah güneşı mutfak pencerelerinden içeri girerek odayı altın ve pembe tonlarıyla boyuyor. Masada oturmuş, önümde bir fincan kahveyle sahili seyrediyorum. Dün geceki olaylar hala zihnimde canlı ve uyuyamıyorum, ama bu kötü bir his değil. Sanırım beni erken uyandıran daha çok heyecan. Rhett'i, sözlerini, yüzüğü düşündüğümde yüzümden gülümsemeyi saklayamıyorum. Hâlâ onun sıcaklığını, güvenliğini, sevgisini hissedebiliyorum. Hepsi gerçek. Rol değil. Hiçbir zaman olmadı. Muhtemelen Max'e bir teşekkür notu göndermeliyim, çünkü o olmasaydı, çoktan Londra'ya dönmüş, hayat seçimlerimden nefret ediyor olurdum.

Rhett mutfağa girer, üzerinde sadece beyaz bir şort vardır ve hala kalbimi sıkıştıracak kadar mükemmel görünür.

"Günaydın," diyor yumuşak bir sesle.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, hem utangaç hem de başım dönüyor. Neredeyse boşalmış fincanıma başını sallıyor.

"Yeniden doldurmamı ister misin?" "Evet, lütfen," diyorum.

Bardağımı doldurur ve kendine de bir tane yapar. Gelip karşımda oturur, bardağımı önüme koyar.

Bardağı alıp kahvemi yudumlarken, aniden utangaç hissediyorum. Önemli bir konuşma yapmamız gerekiyor, ama nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Bir süre sessizce oturup, sessizliği içimize çekiyoruz, sonra o sessizliği bozuyor.

"Pippa, bizim hakkımızda konuşmamız gerek."

Başımı salladım, ağır veya dramatik bir şey bekliyordum. Ama o sadece bana sıcak ve sakin bir şekilde gülümsedi ve ben bir rahatlama hissettim. Ben bilmesem de, o nereye varacağını biliyor gibiydi.

"Ciddiydim," diyor ve yanıma oturuyor. "Yüzüğü sana geri verdiğimde. Gerçekten nişanlanmamızı istiyorum. Gerçekten. Sen ve ben. Hepsi bu."

Kalbim hızla atmaya başlar. "Gerçekten Bayan Jessica Rabbit ile ciddi bir ilişki kurmak mı istiyorsun?" diye sorarım, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

Yüzümü nazikçe avuçlar. "Evet. Bayan Jessica Rabbit ile ciddi bir ilişki kurmak istiyorum, çok ciddi."

"Tamam, bu iyi. Çünkü Bayan Jessica Rabbit de bunu istiyor," diyorum, her zaman beni gülümseten yüzüğümü seyrederek, bu sefer de istisna değil. "Ve başka ne var biliyor musun? Sanırım Max'in teklifini kabul edeceğim."

"İyi. Çünkü seni burada, New York'ta, benimle birlikte istiyorum. Birlikte bir hayat kurmak istiyorum. Benimle birlikte yaşamaya başlamanı istiyorum, sadece kolaylık olsun diye değil, seni burada istediğim için. Her gece yanında uykuya dalmak ve her sabah seninle uyanmak istiyorum."

Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikir, ama bunlar mutlu gözyaşlarıdır. Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılırım. "Ben de bunu istiyorum," diye fısıldarım. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

O yumuşak bir şekilde gülüyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor. "Bu gerçek, Pippa. Ve bu bizim."

Hazırlanıyoruz ve sonra günümüzü taşınmamın lojistiği ve programlarımızı nasıl yöneteceğimiz hakkında konuşarak geçiriyoruz. Her plan, her kelime hayatı daha somut, daha bizim hissettiriyor. Sadece öğle yemeği için ara veriyoruz ve sonra hemen işimize geri dönüyoruz.

Sonunda, planımızın bir heves gibi görünmemesi için yeterince ayrıntıyı hallettiğimizi hissettiğimde, telefonumu alıp ailemi arıyorum. Hat hemen bağlanıyor ve onlara haberimi verdiğimde heyecanlı, ılık atan sesleri kulaklarımı dolduruyor. Gölüp ağılıyorum, ayrıntıları paylaşıyor, her şeyi onlara açıklıyorum. Yeni hayatım ve kariyerim için duydukları heyecan kalbimi kabartıyor.

Telefonu kapattıktan sonra, grup sohbetinde Sandra ve Lucy'yi arıyorum. Sevinç çığlıkları o kadar yüksek ki, yine gözyaşlarıma hakim olamıyorum. Uzun ve neşeli bir yarım saat boyunca düğün planları, Manhattan'daki hayat ve RIP'in yüzü olarak Jessica Rabbit rolünü nasıl oynamam gerektiği hakkında konuşuyoruz.

Rhett, alışma odasına giderken yanımdan geçerken bana hoşgörölü bir gülümsemeyle bakar. Sonunda telefonu kapatıp yanına gittiğimde, beni kendine çeker.

"Bu akşam yemeğe bir arkadaşımız geliyor," diyor sanki önemsiz bir ayrıntıymış gibi, ama gözlerinde bir ışıltı var. "Sen yukarı çıkıp güzelleşmek istersen ben yemek yaparım."

"Kim o?" diye soruyorum.

"Görürsün," diyor gizemli bir gülümsemeyle.

Yukarı çıkarken heyecan ve gerginlikle dolup taşarken gülüyorum. Ne giyeceğimi düşünürken bir anlığına yatağa oturuyorum. Kesinlikle kalacağıma karar verdikten sonra, konuşurken eşyalarımı tekrar açtım ve şimdi Rhett'in odasındalar. Oops, bizim odamızda.

Tam kıyafetimi seçmeye başlamışken, cep telefonum alıyor. Ekrandaki isim beni duraklatıyor. Maria. Cep telefonumu alıp, kaydırarak aramayı cevaplıyorum. Cep telefonunu kulağıma götürüyorum.

"Alo," diyorum.

"Pippa, merhaba," diyor, sesi telaşlı, biraz paniklemiş. "Sadece arayıp özür dilemek istedim. Video hakkında. Seni üzeceğini düşünmemiştim. Düşündüm ki... Komik tarafını göreceksin diye düşündüm."

Cep telefonumun ekranında onun adını gördüğümde beri ne kadar gergin olduğumu fark ederek yavaşça nefes alıyorum. "Ben de özür dilerim. Aşırı tepki verdim. Beklenmedik ve utanç verici bir durumdu, evet, ama ben... O kadar aceleyle çıkmamalıydım."

Bir duraklama olur, ardından telefonda bir kahkaha duyulur. "Pippa, sen delisin, biliyorsun. Senin videon harika bir dokunuştı. Gerçekten. Onu seçtim çünkü seni komik, kendine güvenen, çekici, herkesin seveceği biri olarak gösteriyor. Bu yüzden onu bir araya getirdim. Grubumuzun onu seveceğini biliyordum."

Gülümsüyorum, içimi sıcak ve rahatlatıcı bir his kaplıyor. "Beni öyle gördüğün için teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Yine gülüyor, hafif ve melodik bir gülüş. "Rica ederim. Cuma günü için plan yapma. Kokteyl içmeye gideceğiz. Sadece sen ve ben ve erkek arkadaşlarımdan sana nasıl ulaşabileceğimi soran tüm o mesajlar."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum.

Telefonu kapatıyoruz ve kendi kendime gülümsüyorum. Max haklıydı. Gerçekten benimle ilgileniyorlar ve arkadaşım oluyorlar.

Hazırlanmayı bitiriyorum, şık ama samimi ve zarif, doğru hissettiren bir kıyafet seçiyorum. Saçımı yapıyorum, bukle yapıp açık bırakıyorum ve biraz makyaj yapıyorum, sonra gizemli konuğu karşılamak için aşağı kata iniyorum.

Yemek odasına girdiğimde, Vanessa'nın masada rahatça oturmuş, bir bardak suyu yudumlarırken gördüğümde şok oldum. Kafasını çevirdi ve ben bir şey söylemeden, ayağa kalkıp beni kucakladı.

"Tebrikler," diyor beni bıraktığında, gülümsemesi parlak ve samimi.

Biraz geri çekilip, kaşlarımı çatarak şaşkınlıkla bakıyorum. "Şey... teşekkürler? Bekle, ben..."

Rhett arkamda gülüyor, yaklaşıyor. "Ne oluyor?" diye soruyorum ona.

"Pippa, Vanessa benim eski kız arkadaşım değil. Teknik olarak öyle sayılır, ama biz sekiz yaşındayken çıkmıştık. O zamandan beri en yakın arkadaşlarımdan biri oldu. O gece barda George'u kıskandırmak için plan yaptığımda, seni ondan kazanmak istediğimi zaten biliyordum. Senin evlenmek istediğim kız olduğunu biliyordum, ama seni kazanmam gerektiğini de biliyordum, bu yüzden yapışkan eski sevgili hikayesini uydurdum. Vanessa'nın yapışkan, cadaloz eski sevgili rolünü mükemmel oynayabileceğini biliyordum. Beni affedersin, değil mi?"

Kahkahayı bastım ve odadaki gerginlik anında dağıldı. "Vanessa, oyunculuğa başlamalısın. Huysuz, yapışkan eski sevgili rolünü kusursuz oynadın."

O, dramatik bir şekilde ellerini sallayarak sırtıttı. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim. Ama sahilde, nişanlandığını öğrendiğimde bir kez hata yaptım ve Rhett'e bunun istediği şey olup olmadığından emin olup olmadığını sordum."

"Fark etmedim," diyorum dürüstçe. "Ama şimdi söylediğine göre, anlıyorum. O zamanlar kıskançlıktan doğru düzgün düşünemiyordum. Hiç şüphelenmedim."

Rhett hala gülümseyerek başını salladı. "Yemek yakında hazır olacak. İkiniz oturun, rahatlayın ve tadını çıkarın."

Ve biz de keyfini çıkarıyoruz. Oturup hikayelerimizi ve kahkahalarımızı paylaşıyoruz. Vanessa, Rhett hakkında komik ve utanç verici hikayeler, çocukluğundaki bazı talihsizlikleri ve daha yakın zamandaki bazı maceralarını anlatarak beni eğlendiriyor. Vanessa, şeytani bir gülümsemeyle hemen konuya giriyor.

"Rhett sana dokuz yaşındayken bir ağaca tırmanıp aşağı inemediği zamanı hiç anlattı mı? Tabii ki beni etkilemek için ağaca tırmanmış, sonra da aşağı inemediğini kabul etmemiştir. Babası itfaiyeyi aramak zorunda kalmıştı."

Ağzımı elimle kapatıp gülüyorum. "Hayır. Kesinlikle bundan bahsetmedi."

Rhett inler. "Abartma. İtfaiye gelmedi. Sadece merdiveni olan bir komşumuz geldi."

"Tabii," diye alay eder Vanessa. "Sonra da bütün mahalle izlemeye toplanmadı mı diyeceksin?"

Tabii."

O, adam tekrar sözünü kesmeden önce kendini beğenmiş bir şekilde devam eder.

"Üniversitede nasıl biri olduğunu anlatmaya bile başlamayayım. Bir keresinde, havuz partisinde dalış tahtasından üçlü takla atarak herkesi etkileyeceğini düşünmüştü. Sonunda o kadar gürültülü bir şekilde suya düştü ki, cankurtaran düdüğünü çaldı ve tıbbi yardım gerekip gerekmediğini sordu."

Rhett başını sallar, ama dudaklarında bir gülümseme belirir. "Dikkatli ol Vanessa, yoksa bir daha akşam yemeğine gelemezsin."

Vanessa bana göz kırptı. "Neye katlandığımı görüyor musun? Ona evet dediğin için sen bir azizesin."

Rhett'e sevgiyle bakıyorum, gülümsemeden duramıyorum. "Sanırım bu hikayeleri dinlemeyi seviyorum. Onu gerçek kılıyorlar."

"Ve sevimli," diye ekliyor Vanessa, kadehini kaldırarak. "Ama sakın onun sizi kandırmasına izin vermeyin - o hep böyleydi."

Bana anlattığı her hikaye, onu beni yanaklarım ağrıyana kadar güldüren bir ışıktaki resmediyor. Rhett'e bakıyorum, o da hoşgörülü bir şekilde gülümsüyor, arkadaşının onu kızdırmasından açıkça keyif alıyor. Atmosfer sıcak, rahat ve kahkahalarla dolu. Akşamın sonunda, sadece Rhett'e değil, etrafındaki insanlara da derin bir bağ hissediyorum. Vanessa'nın sıcaklığı ve mizahı, yeni bir en iyi arkadaş edindiğimi hissettiriyor.

Yemeğimizi bitirdikten sonra bulaşıkları kaldırırken, arkanıza yaslanıp derin bir nefes alıyorum, kalbim mutlulukla dolu. Rhett ile aramızda filizlenen aşkın güvenliğini ve kesinliğini hissediyorum. Başka ne olursa olsun, istediğim hayatın bu olduğunu ve hayatımda olmasını istediğim insanların bunlar olduğunu biliyorum. Daha önce kıskandığım Elliot ve Camile arasındaki aşk, birdenbire benim de aşkım gibi geliyor.

Kırk Üçüncü Bölüm

R hett

Bir Yıl Sonra

Düğünümün sabahı. Etrafımdaki her şey daha yoğun hissediliyor. Havadaki ferahlık, mekanın içinde hareket eden personelin sessiz telaşı ve gelen arkadaşlarımla ve ailemin saygılı, sessiz sesleri. Tüm bunları fark ediyorum, ama içimde neredeyse sinir bozucu bir sükunet var. Tam olarak sakin değil, ama sanki bir parçam tüm hayatım boyunca bu günü beklemiş ve sonunda, sonunda bu güne gelmişim gibi, sabit duruyorum.

Pippa ve ben düğünümüz için Hamptons'ta, denize bakan bir yer seçtik. Plajda yapmayı düşündük, ama yemeğin içine, gelinliğinin her yerine ve herkesin saçına kum girme düşüncesi onu caydırdı.

Bunun yerine, ihtişam ile samimiyeti dengeleyen bir mekan olan burayı seçtik. Pippa ile ilk kez burayı gezerken, saçları ışığı yakalarken, kahkahası esintiyle karışırken, gecenin sonunda kaçınılmaz olarak ayakkabılarını çıkararak çıplak ayaklarıyla çimlerde yürürken onu burada görebiliyordum.

esintiyle karışan kahkahasını, gecenin sonunda kaçınılmaz olarak ayakkabılarını çıkarıp çimlere çıplak ayakla basışını hayal edebildim. Bugün, tüm bunlar gerçeğe dönüştü.

Beyaz taştan yapılmış geniş teraslar okyanusa doğru hafifçe kıvrılıyor ve bahçelerde yumuşak beyaz keten ve sarmaşık güllerle süslenmiş bir pergola bulunuyor. Tüm bunların arasında, çimlerin üzerine beyaz fiyonklarla süslenmiş sandalyeler mükemmel sıralar halinde dizilmiş. Çiçekler taze, okyanus sanki biri yüzeyine elmaslar serpiştirmiş gibi parıldıyor. Tüm mekan beklenti ve heyecanla dolup taşıyor.

Max yanımda, ön tarafta duruyorum. Alışılmadık bir şekilde sessiz, ama gülümsemesi sürekli yüzüne yansıyor, hem gurur duyduğunu hem de benimle dalga geçmek için sabırsızlandığını ele veriyor. Muhtemelen bu yüzden sessiz kalıyor. Konuşmaya başlarsa, beni kızdırmaya dayanamayacaktır. Sanki haklı olduğumu kanıtlamak istercesine, konuşmaya başlıyor.

"Bundan emin misin?" diye mırıldanıyor, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Ona bir bakış attım. "Tabii ki. Şimdi sus."

Sırtarak, "Emredersiniz, Kaptan," dedi.

Konuklarımız gelip koltuklarına yerleşirken, nefesimi verip sıraları gözden geçiriyorum. Annem ve babam ön sırada oturuyorlar, annem şimdiden gözlerini siliyor, babam ise sanki bir konuşma yapacakmış gibi dik ve sert bir şekilde özel dikim takım elbisesiyle oturuyor. Onların arkasında Harrison ve Maria'nın anne babasını görüyorum. Onların yanında ise daha çok zorunluluktan dolayı davet ettiğim birkaç iş ortağım oturuyor. Onlarla kazara göz teması kurmadan önce hızla başka yere baktım. Pippa'nın annesini, gururla dolu bir şekilde oturduğunu gördüm. O da başını kaldırıp benimle göz göze geldi. Bana gülümsedi. Ben de gülümsedim ve ona başparmağımı kaldırarak onay işareti yaptım.

Tam zamanında, müzik yükselir ve törenin başladığını haber verir. Midem düğümlenir ve nabzım hızlanır, ama bu gerginlikten değil, heyecandan dolayıdır. Önce nedimeler ortaya çıkar, şampanya rengi elbiseleriyle tek tek koridordan yürürler.

Sandra ilk sırada, sarı saçları zarif bir topuz şeklinde toplanmış. Buketini neredeyse askeri bir hassasiyetle taşıyor, ama gözlerime baktığında attığı sinsi gülümseme, daha sonra yapacağı keskin bir yorum için şimdiden malzeme topladığını gösteriyor.

Lucy onun arkasında geliyor, bukleleri sallanıyor, yürürken bile kahkahaları patlıyor. Işıltılı, biraz yaramaz görünüyor ve varlığı törene güneş ışığı gibi yayılıyor.

Sırada Maria var, göz ardı edilmesi imkansız bir şekilde nedime kıyafetini giyiyor. Bana ince bir göz kırptıyor.

Vanessa, her zamanki tavırlarından farklı, sessiz bir zarafetle sırayı tamamlıyor. Gözlerimi ona çeviriyorum, bir kez başını sallıyor ve bir an için, onunla Pippa arasında filizlenen beklenmedik dostluk aklıma geliyor. Bu düşünceyle gülümsüyorum.

Sonra müzik değişir ve yemin ederim ki tüm dünya onunla birlikte değişir. Herkes ayağa kalkar. Kalbim durur. Ve sonra o oradadır. Benim Pippa'm.

Terasın kemerli girişinde, babasının koluna tutunmuş duruyor. Hiç itiraf etmeye cesaret edemediğim tüm hayallerimin vücut bulmuş hali gibi bana doğru yürümeye başlıyor. Sanki bir prensesle ya da tanrıçayla evleniyormuşum gibi. Elbisesi kesinlikle muhteşem. Beyaz ipekten yapılmış ve vücuduna tam oturuyor, alt kısmı ise dalgalı. Omuzlarından kollarına kadar uzanan narin danteller güneş ışığını yansıtıyor ve sanki parıldıyor gibi görünüyor. Saçları geriye toplanmış, ama şeffaf duvağından sanki ateş gibi parıldıyor.

Ona baktığımda nefesim kesiliyor. Ama bunun nedeni elbise değil. Onun güzelliği de değil, her ne kadar Tanrı biliyor ki o nefes kesici bir güzelliğe sahip olsa da. Nedeni onun ifadesi. Bana sanki ben onun varış noktasıymışım gibi bakıyor. Sanki ben onun yürümesinin, kirpiklerinde titreyen gözyaşları arasında gülümsemesinin sebebiyim.

Bu beni neredeyse mahvediyor.

Bana ulaştığında, babası yanağına hafifçe öpücük konduruyor. Elini bir anlığına onun elinde tutuyor, sonra onu bana veriyor. Boğazım düğümleniyor, kelimeler çıkmıyor, ama elini sıkıca, kararlı bir şekilde tutuyorum.

"Harika görünüyorsun," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Sen de fena görünmüyorsun," diye fısıldar.

Rahip herkesi selamlayarak başlar. Sözleri aşk, bağlılık, hayatların birleşmesi hakkında ama benim odaklanabildiğim tek şey, elimdeki eli, cildinin sıcaklığı, parmaklarının sanki oraya aitmiş gibi avucuma kıvrılması.

Sonra yeminlerimizi değiş tokuş etme zamanı geldi. Kendi yeminlerimizi yazmaya karar verdik. Bunun kolay olacağını düşünmüştüm. Pippa'yı ne kadar sevdiğimi biliyorum ve kelimeler benim silahım, kalkanım olmalıydı, ama yazmak için oturduğumda, onun için hissettiğim duyguların büyüklüğünü hiçbir kelimeyle ifade edemeyeceğimi düşündüm. Wordsworth'un bile bu kadar derin bir duyguyu ifade edecek kelimeleri bulabileceğini sanmıyorum.

Yine de denedim ve bir şekilde içimdeki duyguların soluk bir taklidini ortaya çıkardım. Boğazımı temizledim ve doğrudan ona baktım.

"Pippa," diyorum, sesim duygu dolu. "Senle tanışmadan önce, hayatımın ne anlama geldiğini bildiğimi sanıyordum. Her şeyi çözdüğümü sanıyordum. İş, başarı ve kontrol dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Sonra sen hayatıma girdin ve her şeyi alt üst ettin. Bana meydan okudun, beni öfkелendirdin ve artık gülemeyeceğimi düşündüğümde bile beni güldürdün. Bana aşkın hesaplanabilir veya uygun olması gerektiğini hatırlattın. Aşkın gerçek olması gerektiğini. Dağınık. Canlı. Bana bunu verdin. Bana kendini verdin. Ve sana söz veriyorum, hayatımın geri kalanında senin için savaşmayı, seni korumayı, seni güldürmeyi ve en önemlisi seni sevmeyi asla bırakmayacağım. Benim için tek sensin

Sen her zaman öyle oldun. Jessica Rabbit kostümünle geldiğin ilk günden beri.

Gözleri yaşlarla parıldıyor ve göğsüm parçalanacakmış gibi hissediyorum.

"Rhett," diyor yumuşak bir sesle, ancak her kelimeyle sesindeki güç artıyor. "Seninle tanıştığım da, kim olduğunu tam olarak bildiğimi sanıyordum. Kibirli, ulaşılmaz, benim gibi birine asla ikinci kez bakmayacak biri. Ama yanılmışım. Çünkü sürekli somurtkan yüzünün altında, sen nazik, cömert ve sadık birisin. Beni görüyorsun, yani gerçekten görüyorsun, ben kendimi görünmez hissettiğimde bile. Ben kendime inanmadığımda sen bana inanıyorsun. Ve bana aşkın gerçekte ne olduğunu öğrettin. Aşk, büyük jestler ya da mükemmel anlarla ilgili değildir. Aşk, küçük ve büyük şeylerle ilgilidir. Aşk, benim sevdiğim şekilde kahve yapman ya da yıkıldığımda beni kucaklamandır. Seni, birini sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok seviyorum ve ne olursa olsun, senin yanında olacağıma söz veriyorum. Çünkü sen de benim için her şeysin."

Orada gözyaşı dökmeyen kimse yok. Gözlerim bulanıklaşıyor ama umurumda değil. Rahip yüzüklerin getirilmesini istiyor. Max bana Pippa'nın yüzüğünü uzatıyor, geri çekilmeden önce parmaklarıyla omzumu kısa bir süre sıkıyor ve Sandra da Pippa'ya benim yüzüğümü uzatıyor.

Yüzüğü parmağına geçiriyorum, kalbim hızla atarken sesim sabit. "Bu yüzükle sana kalbimi veriyorum. Asla yalnız olmadığını hatırlatması için onu tak."

Pippa yüzüğü alıp parmağıma takarken elleri hafifçe titriyor. "Bu yüzükle," diye fısıldıyor, "sana aşkımı veriyorum. Onu takarken, her zaman senin olduğumu bil."

Rahip gülümser, tekrar konuşurken sesi teras boyunca yankılanır. "Bana verilen yetkiyle, sizi karı koca ilan ediyorum."

Ve sonra beklediğim sözler, hayatımın tüm ağırlığıyla üzerime çöken sözler.

"Gelini öpebilirsin."

Bir anlığına, ona bakıyorum, onu içime çekiyorum, onun benim olduğuna inanamıyorum. Karım. Bu dünyada her şeyden çok sevdiğim kadın. Bir duygu dalgası beni sarıyor. Rahatlama, sevinç, hayret ve hepsinden güçlü olan, beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürecek kadar şiddetli bir aşk.

Ona eğilip onu öpüyorum... ve her şey yok oluyor.

Kırk Dördüncü Bölüm

Pippa

Biz yeminlerimizi ederken teras başkalaşmıştı. Daha önce, her şey yumuşak bir romantizm ve güllerle doluydu, arka planda okyanus imkansız derecede mükemmel bir fon gibi parıldıyordu. Şimdi, güneş batarken ve gökyüzü pembeye boyanırken, resepsiyon hayatla dolmaya başlıyor. Sıcak ışıklar pergola arasında dolanarak çimlere yayılıyor. Her masada beyaz ve pembe çiçeklerle çevrili cam mumluklarda mumlar parlıyor ve titriyor. Köşede bir canlı müzik grubu kurulmuş. Enstrümanlarını akort ediyorlar, basların düşük uğultusu sohbetlerin altında hafifçe titreşiyor.

Bu büyülü. Bu çok etkileyici. Bu bizim.

Rhett, resepsiyona girerken elimi sıkıca tutuyor ve herkes alkış ve tezahüratlarla ayağa kalktığında neredeyse sendeliyorum. Ama o elimi daha sıkı tutarak beni sabitliyor, yere basmamı sağlıyor. Ona bakıyorum ve o sadece benim için gülümsüyor. Sanki sihirli bir şekilde, tüm sesler arka planda kayboluyor ve tek gördüğüm ve duyduğum şey o oluyor. Sonra biri bağırıyor, o an geçiyor ve ben tekrar odaya dönüyorum.

Masalar arasında dolaşarak tüm konuklarımızla konuşmaya başlıyoruz. Rhett'in iş arkadaşlarıyla, eski dostlarıyla, daha önce sadece bir veya iki kez görüştüğüm ama sanki uzun zamandır arkadaşmışım gibi bana sarılan insanlarla konuşuyoruz. Yanaklarım ağrıyana kadar gülümserim, bir elimde buketimi tutarım, Rhett ise sanki beni asla bırakmayacakmış gibi kolunu koluma dolamıştır. Herkes törenin ne kadar güzel olduğunu, mekanın ne kadar hoş olduğunu, gelinliğimin bana ne kadar yakıştığını söyler. Bu hoş bir şey, ama zoraki görünmeden teşekkür edip gülümsemeyi ancak belli bir süre yapabilirim.

Ve sonra onları gördüm – kurtarıcılarım. Sandra ve Lucy. Barın yanında duruyorlardı, ikisi de hala güzel nedime elbiseleri içindeydiler, başlarını birbirine eğmiş, Lucy'nin telefonundaki bir şeye gülüyorlardı.

Neredeyse yanlarına geldiğimi fark ettiklerinde, aynı anda çılgılık attılar.

"Bayan Remington," diye mutlu bir şekilde bağılıyor Lucy.

Gülüyorum ve onların açtıkları kollarına atlıyorum. İkisi de yanağımı öpüyor ve beni neredeyse nefesimi kesecek kadar sıkı bir kucaklaşmaya çekiyorlar.

"İnanılmaz görünüyorsun," diyor Sandra heyecanla, sanki hala bunun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi elbisemi okşayarak.

"Ve deli gibi aşık. Dürüst olmak gerekirse, bu iğrenç," diye ekledi Lucy, gözleri parlayarak. "Senin adına mutluyum, ama aynı zamanda biraz da midem bulanıyor."

Onu şakacı bir şekilde tokatladım. "Seni mide bulandıranın George olduğunu sanıyordum."

"Oh, lütfen bana o kötü günleri hatırlatma. Onu zehirlemeyi düşünmüştüm."

"Kötü eski günlerde ikiniz beni ayakta tuttunuz. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

Sandra sırtıyor. "Muhtemelen yanıp kül olurdum."

Lucy ciddiyetle başını sallar. "Ya da Max'le kaçırdım. O oldukça yakışıklı."

Kaşlarım yükselir. "Max mi? Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," der çok çabuk.

"O zaman onunla ve başka bir arkadaşıyla akşam yemeğine gelmekten rahatsız olmazsın, değil mi?" diye soruyorum nazikçe.

Saçlarının köklerine kadar kızarır. "Sandra da gelirse olur."

Sandra güler. "Evet, izlemeye gelirim."

"Cidden," diyor Sandra, bana dönerek. "Seninle gurur duyuyoruz. Seni o koridorda yürürken izlemek? Neredeyse kendimi kaybedecektim."

"Neredeyse mi?" Lucy kaşlarını kaldırır. "Hıçkırarak ağlıyordun, yalan söyleme."

Sandra onu itiyor ve ben orada durmuş, sevgiyle dolup taşıyorum. Onlar benim kızlarım, benim dayanaklarım. Onların burada olması, bu günü benimle paylaşması, her şeyi daha da özel kılıyor.

Daha fazla bir şey söyleyemeden, kaşığın bardağa çarpmasıyla herkesin dikkati baş masaya yönelir. Max ayağa kalkar, smokini kusursuzdur, yüzünde sabit bir gülümseme vardır ve şampanya kadehini havaya kaldırır. Hızla baş masadaki Rhett'in yanındaki yerime dönerim. Oturduğumda gülümser ve elimi tutar.

"Bayanlar ve baylar," diyor Max, sesi terasta kolayca duyuluyor. "Lütfen bir dakikalığına dikkatinizi bana verir misiniz?"

Kalabalık sessizleşir, havada heyecan doludur.

"Sağdıç olarak, bu gece Rhett'i utandırmak benim kutsal görevim. Merak etmeyin, hazırlıklı geldim. Bu adamı çok uzun zamandır tanıyorum ve inanın bana, o her zaman şu anda hepinizin tanıdığı gibi pürüzsüz, korkutucu derecede verimli bir iş adamı değildi. Hayır. Bir zamanlar, trajik bir saç kesimi, şüpheli müzik zevki ve - buna hazır olun - ebeveynlerinin onu evlatlıktan reddetmeyi düşündürecek kadar büyük bir çizgi roman koleksiyonu olan sırık gibi bir gençti."

Kalabalıkta kahkahalar yükselir. Rhett yanımda sessizce inler, elini benimkine sıkıca tutar.

"Ama ciddi," diye devam ediyor Max, "dürüstçe söyleyebilirim ki, onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Pippa, imkansızı başardın. Onu romantik birine dönüştürdün. Onun en keskin kenarlarını yumuşattın ve içindeki en iyi yanları ortaya çıkardın. Onu güldürdün, gerçekten güldürdün, benim yapabileceğini düşünmediğim bir şekilde. Ve Rhett? Seni gördüğünde sadece başarıyı, gücü veya parayı görmeyen, tüm dünyada tek bir kadın buldun. Nasıl görebilirdi ki? Seni Londra'da çalışan, somurtkan bir Amerikalı adam olarak görüyordu. Senin Londra şehrini ele geçiren Amerikalı bir milyarder olduğunu bilmiyordu. Şimdi bile, sadece seni görüyor. Ve gördüğü şeyi seviyor. Rhett ve Pippa, hayatınız neşe, kahkaha ve hepimizin yaşlanıp saçları ağarana kadar konuşmalar yapmamı sağlayacak kadar utanç verici hikayelerle dolu olsun.

Herkes alkışlar, kadehler çınlar. Rhett, Max'i daha sonra öldüreceğine dair bir şeyler mırıldanır, ama dudaklarında beliren gülümseme onu ele verir. Sonra Sandra ayağa kalkar. Kalbim sıkışır. Ne olacağını bilmiyorum, ama eminim ki harika olacaktır.

"Merhaba millet," der, kadehini sıkıca tutarak. "Ben Sandra, baş nedime ve Pippa'nın sonsuza dek suç ortağıyım. Her şeyi birlikte yaşadık: kalp kırıklıkları, berbat moda seçimleri, yeni işler ve hayatımıza giren ve çıkan insanlar. Pippa'yı en iyi ve en kötü halleriyle gördüm. Ve size şunu söyleyeyim, bana ilk kez New York'ta Rhett ile kalacağını söylediğinde, onun için mutlu oldum, ama aynı zamanda biraz da endişelendim, çünkü aklını kaçırdığını düşündüm."

Kalabalık gülüyor. Ben inliyorum.

"Ama sonra," Sandra devam ediyor, sesi yumuşuyor. "Onu onunla gördüm. Onun hakkında konuşurken gülümsemesini, onun yanında ışıldamasını gördüm. Ve onunla tanıştığımdaya anladım. Çünkü Rhett, ona hak ettiği şekilde bakıyorsun. Sanki o senin dünyanmış gibi. Ve Pippa, sen birini bu kadar çok sevecek kadar cesursun. Bu

nadir bir şey. Bu çok güzel. İkiniz için daha mutlu olamazdım."

Sesi sonunda hafifçe titriyor ve boğazımın sıkıştığını, gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissediyorum. Alkışlar tekrar patlıyor, yüksek ve sıcak, beni bir kucaklama gibi sarıyor. Sonra ışıklar kararır ve bandonun yanına kurulan ekran titreyerek canlanır.

Rhett ve benim birlikte olduğumuz yumuşak, romantik kliplerin klasik bir montajıyla başlıyor, müzik eşliğinde. Nişan partimizden bazıları, mutfakta geçirdiğimiz aptalca anlarımızdan bazıları ve daha önceki düğünde kameraya yakalanan birkaç kaçamak bakış var - belli ki biri törenin ardından çok meşgul olmuş. Çok güzel, çok özenli ve şimdiden gözlerim doluyor. Ama sonra eğlenceli kısım başlıyor.

Sandra, açıkça gizlice çekilmiş bir videoda ekrana çıkıyor ve benim gençlik yıllarımdaki felaketlerden birini anlatırken yüzünü buruşturuyor. Saçımı boyamaya çalışırken başarısız olmuş ve haftalarca saçımda parlak turuncu çizgiler kalmıştı. Kalabalık kahkahalarla gülüyor. Sandra'nın ardından Lucy'nin klibi geliyor. Sahte kimliklerle bir kulübe gizlice girmeye çalıştığımız ve kapıya bile ulaşamadan yakalandığımız o meşhur geceyi anlatıyor.

Maria, her zamanki gibi göz alıcı bir şekilde ortaya çıkar ve topuklu ayakkabılarla en az bir kez bile tökezlemeden yürüyemediğim için beni sevgiyle alay eder. Haksız da değildir. Bugün koridoru tek parça halinde geçebildiğim için mutluyum. Sonra Vanessa geliyor, şeytani bir gülümsemeyle. Rhett hakkında bir hikaye anlatıyor, özellikle de on dört yaşındayken aynada aşk itirafını prova ederken yakaladığı anı. Rhett yüzünü kapatarak inliyor ve herkes gülüyor.

Elliot ve Camile birlikte ortaya çıkarlar ve üniversitede ilk kez yemek pişirme girişimlerinin felaketle sonuçlandığını, duman dahil dahil. Max arada tabii ki tabii ki aşırı aşırı dramatik canlandırma Rhett'in Rhett Rhett'in bir üniversitede , bu da saçlarını sallayıp göz kırpmayı içeriyor.

Peki ya Harrison'ın videosu? O, ifadesiz bir yüzle, Rhett'in gece yarısı onu arayıp bana dair bir şeyler anlatmak için gönderdiği tüm mesajların ve yaptığı aramaların listesini okuyor. "Bu seferki

bugün bana gülümsediğini söylüyor. Bu ne anlama geliyor?" Harrison, ifadesiz bir yüzle okuyor ve ben gülmekten boğulmak üzereyim.

Bütün oda gülmekten kırılıyor. Ve sonra tüm ihtişamıyla karşımızda. Lanet olası Jessica Rabbit videosu.

Kendimi hazırlarım, ama bu sefer çekinmem. Ekranda, alter egom, bir zamanlar beni utandıracak olan, ama şimdi... şimdi içindeki mizahı görebildiğim, şehvetli ve gülünç bir parodi olarak yürüyüş yapmaktadır. Kahkahaları duyuyorum, ama acımasız değiller. Sevgi dolu, hoşgörülü kahkahalar. Bana gülmüyorlar, benimle birlikte gülüyorlar. Rhett'in ailesinin bunu ikinci kez yaşamak zorunda kalmasından çok da memnun olduğumu söyleyemem ama.

Görüntü kaybolduğunda, Rhett'e yaklaşıyorum, kalbim videolardan çok daha kişisel bir şeyle çarpıyor.

"Biliyor musun," diye fısıldıyorum. "Yakında kendi tavşanımız olacak."

Bana göz kırpmıyor, anlamadan önce kafası karışıyor. Elini benimkine sıkıca tutuyor, gözleri büyüyor.

"Pippa... Ben... Vay canına," diyor. Sesi bir kez çatlıyor.

Gülümsüyorum, gözyaşlarım yine akmaya başlıyor.

"Bu gece içtiğim şampanya alkolsüz."

Bir an için konuşamaz. Sanki ayaklarının altındaki dünya değişmiş gibi bana bakıyor. Sonra nefesini verip beni kollarına alıyor, nefes alamayacak kadar sıkı sarıyor.

"Tanrım, gerçekten mi?" diye sorar. Sesi kısık, şaşkınlıkla doludur.

Gülümserim, gözyaşlarım arasında gülümserim. "Şey, yani, bir nevi. Bir bebeğimiz olacak, ama o bir insan olacak, gerçek bir tavşan değil."

Herkesin önünde, şiddetle, saygıyla beni öper. Ve bir an için, etrafımızda patlayan tezahüratlar, onun bana bakışıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey ifade etmez.

Daha sonra babam, baba-kız dansı için elimi tutar. Müzik yavaş ve duygusal, ben de başımı onun omzuna yaslayıp, onun tanıdık kokusunu içime çekiyorum.

"Seninle gurur duyuyorum, tatlım," diye fısıldar. "Çok gurur duyuyorum."

"Seni seviyorum baba," diye fısıldarım, sesim duygu dolu.

Sonra sıra Rhett'e geldi. Karı koca olarak ikinci dansımız. Orkestra çalmaya başlar ve o beni kendine çeker, bir elini belime koyar, diğeri eliyle de benim elimi tutar.

"Merhaba karıcığım," diye mırıldanıyor, bana gülümseyerek. "Merhaba kocacığım," diye fısıldıyorum.

Ve birlikte sallanırken, dünya yok olup gidiyor, geriye sadece biz, okyanus, müzik ve sonsuza dek sürececek bir söz kalıyor.

Kırk Beşinci Bölüm

Pippa

Dans ederken etrafımızdaki hava sıcak ve elektrikli. Rhett kollarını bana sıkıca sarıyor, sanki bir saniye bile bırakırsa bütün gün mahvolacakmış gibi. Başımı göğsüne yaslayıp, sadece onun kokusunu içime çekiyorum, kalbinin düzenli atışlarını hissediyorum. Etrafımızda alkışlar ve kahkahalar odada yankılanıyor, ama bir an için, kendi sessiz balonumuzda saklanıyoruz.

"Hadi," diye fısıldıyor, dudakları kulağıma değiyor. "Pastayı kesmemiz gerek."

Gülerek ona sokuluyorum. "Sen pastayı pek sevmezsin, değil mi?"

"Ama bu bizim düğün pastamız, yani evet."

Gülümser ve beni tatlı masasına doğru yönlendirir. Düğün pastamız masanın ortasında bir heykel gibi durmaktadır. Dört katlı, fildişi rengi krema ile kaplı ve kenarları narin şeker çiçeklerle süslenmiş, her bir yaprak titizlikle işlenmiş ve inanılmaz derecede gerçekçi görünmektedir. Pastada tuhaf bir şey vardır, gözlerinizi hala iri iri açan türden basit bir zarafet. Rhett eğilip şakağıma öpücük kondurur.

"Önce bayanlar," diyor ve bana bıçağı uzatıyor.

Gölerek gözlerimi devirip bıçağı alıyorum. "Yüzüme pasta sürmeyeceksin, değil mi?"

"Evet, sen de" der, gözleri parıldayarak. Birlikte pastayı keseriz. İlk dilim berbat olur,

Bu yüzden ilk parçayı almamızın en iyisi olacağını düşünüyorum. Kabarık, kremsti ve ikimizin bir oturuşta yemesi gereken miktardan daha fazla şekerle dolu ama tadı mükemmel. Birbirimize yediriyoruz, burunlarımız ve dudaklarımız krema ile kaplanıyor ve arkadaşlarımız ve ailemiz bu anı fotoğraflarken kahkahalar yankılanıyor. Sandra ellerini çırpıyor.

"İşte bu. Artık mutlu bir şekilde ölebilirim," diyor.

Lucy kahkahaya boğulur. Maria, felaketi telefonuyla belgelemeye başlamıştır bile, Vanessa ise başını sallayarak bana sevgiyle gülümser. Pasta yenilip yüzlerimizdeki krema temizlendikten sonra, resepsiyona geçip konuklarla tekrar sohbet etmeye başlarız. Sanki görünmez bir sevgi ve kutlama akıntısında süzölüyormuşum gibi hissediyorum. Sandra ve Lucy ile yine sessiz bir an geçirmek için zaman buluyorum.

"Işıl ışıl parlıyorsun," diyor Sandra yumuşak bir sesle ve konuşabilmemiz için beni bir köşeye çekiyor. "Cidden Pippa, seni hiç bu kadar mutlu görmemiştım."

"Gerçeküstü bir his," diye itiraf ediyorum, derin bir nefes alıyorum. "Her şey aynı anda hem mükemmel hem de çılgınca."

Lucy gülümser. "Bunu hak ediyorsun. Sen ve Rhett, siz bambaşka bir şeysiniz. Bugün ikinizi birlikte izlerken, bunu kelimelerle ifade edemiyorum. Ön sıradan izleyebildiğim için çok mutluyum."

Onların ellerini sıkarım. "Siz ikiniz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, tüm desteğiniz, tavsiyeleriniz, çılgınlıklarınız ve tabii ki sürekli, saçma yorumlarınız olmasaydı şu anda burada duruyor olmazdım."

Sandra başını geriye atarak güldü.

"Oh, hayatının geri kalanında da yorumlarımıza devam edeceğiz. Bu bir söz."

Sıkıca sarılırız ve onların sevgisinin sıcaklığını hissederim. Bu, güven verici, ihtişamın ortasında bile bunun gerçek olduğunu hatırlatan bir şey.

Gece devam ediyor. Arkadaşlarımız bizi dans pistine geri sürüklüyor. Maria, Rhett'i saçma sapan bir koreografiye zorlarken, Harrison ise tek kollu moonwalk'u sergiliyor. Görünüşe göre bu, izlemek isteyenler için önemli bir şey. Max, kısa ve geçici bir zafer anı için bara atlıyor, ardından ıslık sesleri eşliğinde tekrar aşağı atlıyor. Kahkahalar odayı dolduruyor, müzik, kadehlerin tınlaması ve etraflarındaki saf neşeye açıkça hayran olan konukların hayranlık dolu mırıldanmalarıyla karışıyor.

Bir ara Rhett elimi tutar ve beni terasın kenarındaki daha sakın bir yere götürür. Okyanus ay ışığı altında parıldıyor, partiden gelen ışıklar üzerine altın bir parıltı saçıyor. Ona yaslanıp, onun kokusunu ve gece havasını içime çekiyorum.

"Bu, benim her zaman istediğim her şey," diye mırıldanıyorum.

O, başımın üstüne öpücük kondurur. "Sen de benim her zaman istediğim her şeysin. Ve daha fazlası."

Onun takım elbisesinin kumaşına gülümserim, kalbinin atışlarının benimkilerle uyumlu olduğunu hissederim. "Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar," diye fısıldar.

Gece doruk noktasına ulaştığında, havai fişekler çıkarılır ve konuklar Rhett ve benim iki yanımda iki sıra oluştururlar. Havai fişekleri havaya kaldırarak bizim için bir ışık tüneli oluştururlar. Kahkahalar ve tezahüratlar duvarlardan yankılanır. Ayrılma vaktimiz gelmiştir ve bu, insanlardan oluşan havai fişek tünelinden geçmek anlamına gelir. Sanki yıldızlardan oluşan bir tünelden geçecekmişim gibi hissediyorum. Rhett elimi sıkıca tutuyor, gözleri yaramazlık ve şefkatle parıldıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Hazır mısın?"

diye soruyor. "Her zaman," diye cevaplıyorum.

Birlikte ışık hüzmesine adım atıyoruz, etrafımızda havai fişekler cızırdayarak parıldıyor. Kalabalık alkışlıyor, rüzgâr tuz ve çiçek kokusunu taşıyor ve hayatımda ilk kez kendimi tamamen ve tamamen mutlu hissediyorum.

Ve işte böylece, düğün gecemiz mükemmel ve ışıltılı bir notayla sona eriyor, sadece ben, Rhett, en yakın arkadaşlarımız ve ailemiz ve önümüzde uzanan geleceğimiz, tıpkı bu gece sadece bizim için parlayan yıldızlar kadar sonsuz.

Kırk Altıncı Bölüm

R hett

Sekiz Ay Sonra

Masamda, hiyerogliflerle yazılmış gibi görünen bir hesap tablosuna bakarken cep telefonum çaldı. Ekranda Pippa'nın adı yanıp söndü ve kalbim çoktan çarpmaya başlamışken, hemen telefonu açtım.

"Rhett," diye nefes nefese, sesi gergin ve acil bir şekilde. "Oluyor. Ben... Hastanedeyim. Bebek tavşan geliyor."

Bir saniye her şey durur, sonra panik ve adrenalın dalgası beni vurur.

"Mercy Medical mı?" diye soruyorum, o kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalyem arkamdaki duvara çarpıyor.

"Panik yapma. Her şey prova ettiğimiz gibi," diyor ve telefondan keskin bir nefes sesi geliyor. "Ama doğum cehennem gibi olacak, o yüzden olabildiğince çabuk buraya gelsen iyi olur."

"Yoldayım tatlım," diyorum.

"Acele et lütfen."

Cep telefonumu cebime atıp anahtarlarımı alıyorum ve ofisten fırlıyorum. Arabama koşarak gidip motoru çalıştırıyorum, otoparktan hızla çıkıp ana yollara giriyorum. Sokaklar, beklenti ve güneş ışığıyla bulanıklaşıyor. Zihnim endişe ve beklentiyle dolu kaotik bir fırtına gibi. Sürerken Max'i arıyorum.

"Mercy'ye gidiyorum. Bebek geliyor."

"Tebrikler. Gitmemi ister misin?"

Direksiyonu sıkıca tutuyorum. "Sen daha yakındasın... Mümkünse oraya git. Birisi Pippa'nın yanında olmalı."

Hastaneye giden yolun her saniyesi işkence gibi geçiyor. Pippa'nın tek başına, zor nefes alıp verirken, hastane yatağına tutunmuş, sesinde acı ve kararlılık dolu bir şekilde konuştuğunu hayal ediyorum. Yarattığımız minik hayatı gözümün önüne getiriyorum ve içimi bir heyecan, korku ve şaşkınlık kaplıyor.

Sonunda hastaneye varıyorum ve araba hastane otoparkına kayarak giriyor. Arabadan atlıyorum, neredeyse koşarak girişe doğru ilerliyorum ve lobideki resepsiyon masasını geçiyorum. Asansör yolculuğu bitmek bilmiyor. Nabzım kulaklarımda atıyor ve asansörün diğer insanlar için durduğu her ses, göğsüme bir çekiç darbesi gibi geliyor.

Kapılar benim katımda açıldığında, dışarı çıkıp doğum servisine giriyorum. Bir hemşire beni koridorda koşarken görüyor.

"Bay Remington?" diye soruyor ve ben deli gibi başımı sallıyorum. "Eşiniz on ikinci odada. Lütfen beni takip edin, sizi ona götüreceğim."

"Karım iyi mi?" diye soruyorum, onu uzun koridorda takip ederken.

"O gayet iyi, efendim," diye cevaplar ve ben biraz rahatlarım.

Hemşire, üzerinde on iki rakamı yazılı bir kapıyı işaret eder ve ben de tam zamanında durup kapıyı açarım. Odaya dalarım. Pippa yatakta yatmaktadır, vücudunun alt kısmı beyaz bir çarşafı ile örtülüdür. Saçları terden ıslaktır ve yüzü kızarmıştır, ama lanet olsun, acı çekse bile çok güzeldir. Beni görür ve gözleri rahatlamayla

gözleri doluyor, yüzündeki her çizgide kazınmış acı ile karışıyor.

"Rhett," diye nefes nefese, elime uzanır. Yanına koşar ve anında elini tutarım, sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi parmaklarını sıkıca tutarım.

"Hey," diyorum yumuşak bir sesle. "Buradayım. Tam buradayım."

O başını sallar ve bir başka ağrı dalgası sırasında elimi sıkar. Hemşire pozisyonları, kasılmaları ve nefes egzersizlerini açıklar. Pippa'ya yaklaşır, alnındaki ıslak saçları kenara çeker, kolumla terini siler ve ona cesaret verici sözler fısıldarım.

"Başarabilirsin, canım. Ben yanıdayım."

Kasılmalar dalgalar halinde geliyor ve ben sessizce onları sayıyorum, her kasılda nefes verip inlerken sesimi onun sesine uyduruyorum.

"Neredeyse bitti," diye fısıldıyorum. "Harika gidiyorsun. Bana bak. Ben buradayım. Her nefes, her ıkınma, biz birlikteyiz."

"Aslında, şu anda içinden bir insan çıkmakta olan tek kişinin ben olduğumdan eminim," diye homurdanıyor.

"Haklısın," diye kabul ediyorum.

Zaman tüm anlamını yitirir. Saatler dakikalar halinde sıkışır. Her saniye uzar ve etrafımda kıvrılır. Hemşireler ve ebeler sakin bir verimlilikle hareket eder, yol gösterir, koçluk yapar ve cesaretlendirir. Bazen kendimi çaresiz hissedirim, ama bunu belli etmeyi reddederim. Parmaklarım onun parmaklarından hiç ayrılmaz. Gözlerim onun gözlerinden hiç ayrılmaz.

Ve sonra o an gelir. Oda değişir, sağlık ekibinin aciliyeti artar.

"Bir kez daha ıkın," diyor ebe. "Hadi canım, güzelce bir ıkın, tamam mı."

Pippa çığlık atıyor, göğsümde hissettiğim ilkel, korkunç bir ses. Robbie Williams'ın "Karının doğum yapmasını izlemek

en sevdiğin pub'ın yanıp kül olmasını izlemek gibidir" dediğinde ne demek istediğini anladım. Elini sıkarak ona fısıldarım.

"Yapabilirsin. Ben yanındayım. Başaracağız."

Bebeğin başı ortaya çıkar.

"Neredeyse bitti," diye heyecanla bağırırım.

Bebek tamamen dışarı çıkıyor, ağlamaya başlamasını bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Ağlama yok, ses yok, sadece mutlak korkunun sessizliği var. Midem ağzıma geliyor.

"Ne oluyor?" diye bağırdığımı duyarım. Dizlerim titriyor.

"Bebeğim. Bebeğim iyi mi?" Pippa boğuk bir sesle bağıırır.

Bir hemşire bebeği alır ve odanın diğer tarafına götürür. Göğsüm sıkışır. Ne oluyor lan? Ellerim titriyor. Hala Pippa'nın elini tutuyorum ama ona artık hiçbir şekilde teselli veremiyorum. Onu teselli edebilecek tek şey, canlı ve sağlıklı bebeğimizdir.

Ve sonra olur. İnce, öfkeli bir çığlık doğum odasını doldurur. Bu, dünyadaki en güzel sestir. Gerilim bir baraj gibi kırılır. Rahatlama, nefes alamayacak kadar yoğun bir dalga gibi beni sarar. Gözlerim yaşlarla dolar ve titreyerek gülerim.

"Pippa," diye fısıldarım, sesim kırılır. "Sorun yok. Sorun yok. Tavşanımız iyi."

Pippa titreyerek nefes verir, gözyaşları yüzünden akar. Yakınlaşır, nemli alnından saçlarını okşarım.

"Başardın," diyorum. "Başardın. Harikaydın."

Hemşire, battaniyeye sarılmış bebeği kucağında tutarak yanımıza gelir. "Tebrikler," der gülümseyerek. "Sağlıklı bir kızınız oldu."

"Bir kız," diyor Pippa.

"Babasının kızı," diye ekliyorum.

Hemşire bebeği önce Pippa'ya verir ve onu göğsüne yatırır. Onun aşağıya bakışını izlerim, gözleri hayranlıkla parıldıyor, acısı sevinçle gölgeleniyor. Yumuşak, titrek sözler fısıldayarak bebeği okşuyor. Sonra başını bana doğru çeviriyor.

"Rhett," diye mırıldanır. "Onu sen tut."

İleri adım atarım, kalbim patlayacak gibi olurken kızımı – vay canına, benim kızım – kucağıma alırım. Küçük, sıcak, kıvrılan mucizeyi kollarımda sallarım. Ağırlığı imkansız ve aynı zamanda mükemmeldir. Dudaklarımı bebeğin yumuşak alnına değdiririm, gözyaşlarım yanaklarımdan serbestçe akar.

"Merhaba, küçük tavşan," diye fısıldarım, sesim duygudan boğuklaşır. "Seni çok uzun zamandır bekliyordum."

Pippa bana yorgun ama ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle bakar ve ben içimi parçalayacak kadar büyük bir sevgi dalgası hissederim.

"Sen inanılmazsın," diyorum.

"Sophie," diyor Pippa aniden. "Bana Sophie gibi geliyor. Ne dersin?"

"Bence Sophie mükemmel." Dürüst olmak gerekirse, Pippa ona Bertha ya da Gwendoline demek isteseydi de umurumda olmazdı.

Oda yavaş yavaş ziyaretçilerle doluyor, önce annemler, yüzlerinde gözyaşları ve o kadar geniş gülümsemeler var ki, bunu neredeyse anlayamıyorum. Annem elini omzuma koyuyor, burnunu çekiyor ve aynı anda gülüyor.

"Ah, Rhett. Şu haline bak. Artık bir babasın."

Kafamı sallıyorum, kahkaha ve gözyaşları iç içe geçiyor.

"Biliyorum.

Bu... gerçek dışı."

Babam gülerek eğilip bebeğin başına öpücük kondurur. "O mükemmel. Kesinlikle mükemmel."

Sonra Max ve Maria gelirler, yüzlerinde kocaman gülümsemelerle odaya koşarlar. Max bana hafifçe dirsek atar.

"Şu haline bak. Resmen minik bir insan yarattın. Sende bu yetenek olduğunu bilmiyordum, Remington."

Gülerek, şakacı bir şekilde elini iteklerim. "Asıl övgü Pippa'ya ait. O harikaydı. Her şey büyüldü."

Maria, Pippa'nın yanındaki yatağa oturur. Bebeğin minik parmaklarına dokunmak için elini uzatır. "O çok sevimli," der. "Pippa, harika bir iş çıkardın. Ve Rhett... sadece... vay canına. Ona bak."

Ziyaret saatleri bittiğinde ve yine sadece ikimiz kaldığımızda, bebeğe bakıyorum, göğsüm onun geleceği için sevgi, umutlar ve hayallerle dolu. Her düşünce, her endişe, iş, hayat ve gelecekle ilgili her gece geç saatlerdeki gerginlik, hepsi bu mükemmel anda kristalleşiyor - çocuğumu kucağıma alıp, Pippa'nın gözlerinin sevgi ve hayranlıkla parladığını görmek. Alnımı Pippa'nın omzuna dayıyorum.

"Başardın. Artık bir ailemiz var."

"Başardık," diyor yumuşak bir sesle.

Eli elimi bulur, parmakları benim parmaklarımı kavrar ve şüphesiz hayatın böyle hissettirmesi gerektiğini anlarım.

Epilog

Pippa

İki Yıl Sonra

Daire sessiz, Manhattan'a bakan geniş pencerelerden içeri süzülen öğleden sonra güneşinin yumuşak ışığıyla aydınlanıyor. Rhett'in ofisten eve dönmesini beklerken, ellerimle süveterimin eteğini sıkarak, birkaç saniye aralıklarla kapıya bakarak biraz volta atıyorum. Bugün, her şeyin değişebileceği o nadir, kalp durduran anlardan biri gibi geliyor.

Halı üzerinde, küçük kızımız enerjiyle zıplıyor, minik ayakları cilalı zemine vuruyor. Pastel pembe tavşan kostümü giymiş, her döndüğünde kulakları sevimli bir şekilde sallanıyor. Ellerini çırpıtığında sırtındaki küçük kuyruk sallanıyor. Çömelip saçlarını düzeltiyorum. "Çok komik görünüyorsun," diyorum ona, hafifçe gülerek, amasesim yankılanıyor sıcaklığını sıcaklık . benim heyecanımın

"Saçma sapan sevimli."

Kıkırdayarak kanepeye doğru zıplıyor. "Tavşan," diye bağırıyor, gözleri parlak ve neşe dolu.

Asansörün lobiden gelen uğultusunu duyarım ve kalbim hızla çarpar. Rhett her an eve gelebilir. "Baban geliyor Sophie," derim.

"Yaşasın, babam geldi," diyor.

Saçımı düzeltip, süveterimi tekrar çekip, derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Bugün, Rhett'i özlediğim için onu görmek için beklemiyorum. Ona her şeyi değiştirecek bir şey söylemek üzereyim.

Kapı açılır ve işte orada, uzun boylu vücudu kapıyı dolduruyor. Gözleri odayı tarar ve sonunda tavşan kostümü giymiş Sophie'ye takılır. Kaşları havaya kalkar, ama kızının ne kadar sevimli görüldüğüne gülümsemeden edemez.

"Neden... bu kıyafet ne?" diye soruyor, yarı gülerek, yarı sinirli bir şekilde.

"Tavşanlar en iyi ne yapar?" diye sordum

küstahça. Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Doğru cevap, üremek." Gülümserim ve ona doğru adım atarım. "Bu yüzden, tavşan kostümünün, tavşan kardeşi olacak biri için uygun bir kıyafet olduğunu düşündüm."

Gözleri anında yumuşar ve diz çökerek kızını kucağına alır. Kız ılgık atar ve minik kollarını babasının boynuna dolandır. Nefesimi tutarak, kalbim hızla çarparak yaklaşıyorum. Daha fazla çocuk isteyip istemediğimizi hiç konuşmamıştık.

"Gerçekten mi?" diye sorar, sesi şok olmuş gibidir.

Kafamı sallayıp gülümserim, elim karnımın üzerinde. "Evet. Bir tane daha yapacağız."

Rhett'in yüzünde hızlı bir değişim olur: şaşkınlık, inanamama, sonra saf sevinç. Gözleri benimkilere kilitlenir ve bir anda sevgi, şaşkınlık ve hayret görürüm.

"Yani... hamile misin?" diye fısıldadı, sesi boğuktu.

Mutluluk gözyaşları dolarak başımı sallıyorum. "Evet. Sekiz buçuk ay sonra, bir tavşan yavrusu daha dünyaya gelecek.

Küçük ailemiz büyüyor, Rhett."

Derin, inanılmaz bir sesle gülüyor. Sophie'yi havaya kaldırıyor ve o sevinçle çığlık atarken onu yavaşça daireler çizerek döndürüyor.

"Bu... İnanamıyorum. Gerçekten bunu tekrar mı yapıyoruz?"

"Evet," diyorum yumuşak bir sesle, ona yaklaşarak. "Sen, ben, Sophie... ve bu yeni küçük bebek. Rhett, sen de buna sevindin, değil mi?"

Rhett Sophie'yi dikkatlice yere indirir ve bir an için ellerimi tutar, alnını alnıma dayar.

"Tabii ki, bundan çok mutluyum. Ben dünyadaki en şanslı adamım," diye mırıldanır. "Bütün bunlara sahip olacak kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Sana. Sophie'ye. Ve şimdi... yolda olan bir başka küçük mucizeye."

Gülümsüyorum, göğsüm sevgi ve beklentiyle dolup taşıyor. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye fısıldıyorum.

Küçük tavşanımızı tekrar kucağına alır, onu sıkıca sararken diğer elini hafifçe karnıma koyar. Orada duruyoruz, mükemmel bir aile, üçümüz, yakında dördümüz, bu anın sessiz büyüsünün tadını çıkarıyoruz. Dışarıda şehir uğultusu var, ama içeride sadece saf aşk ve yeni bir bölümün başlangıcı var.

Ve o basit ama mükemmel anda, ruh ikizimi gerçekten bulduğumu biliyorum. Adı Rhett Remington.

Coming Soon...

The Impostor And I

1

JULIET

Çalıştığım küçük kahve dükkanı Yellow Cup'ın kapanış saati yaklaşıyor. Dükkan, Manhattan'ın kalbinde, Nolita'daki Mulberry Caddesi'nde gizli bir köşede bulunuyor. Güneş sarısı rengine boyanmış uyumsuz ahşap masaları ve lavanta bitkileri için saksı olarak yeniden kullanılan paslı eski kahve tenekeleriyle dolu dağınık rafları ile tuhaf bir yer olabilir, ama bana göre burası gizli bir hazine.

New York'un en kaliteli yavaş kavrulmuş kahvesini ve ev yapımı hamur işlerini satıyoruz.

Cam pencerelerin ötesindeki gökyüzü çoktan koyu altın rengi bir turuncuya bürünmüş, sokak lambaları kaldırımları aydınlatmaya başlamış, ama telefonumdaki hava durumu uygulaması doğruysa, yaz sonu sıcaklığı hala 31 derece civarında seyrediyor. Ve başımın üzerinde tembelce dönen tavan vantilatörleri bu ılık sığağa karşı hiçbir işe yaramıyor.

Üniformam cildime yapışıyor ve mutfaktan muffin ve kruvasan tepsilerini taşıırken belim hafifçe ağrıyor. Sabahın erken saatlerinden beri ayaktayım

ve nemden dolayı at kuyruğu yaptığım çilek sarısı saçlarım kıvrılmaya başlıyor.

Bulaşık makinesini boşaltırken, espresso makinesi arkamda hafifçe tıslayarak, taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin zengin, cevizimsi aromasıyla havayı dolduruyor. Bugün bahşişler azdı. Kapımızın önünden aceleyle geçen turistler, latte içmek için durmaya vakit bulamıyor gibi görünüyordu. Müşterilerime daha nazik davranmanın yollarını düşünmem gerekecek. Cidden paraya ihtiyacım var. Maaşım, East Village'daki daracık dairemdeki kirayı zar zor karşılıyor. Sonsuz bir koşuşturmacadan daha fazlasını hayal ediyorum, ama bir molaya ihtiyacım var. Sadece küçük bir mola. İç çekerek, nemli bir bezle tezgahı siliyorum ve saate bakıyorum.

Tanrıya şükür, sadece beş dakika kaldı.

Ama tam o anda, kapının üzerindeki zil çınlar. Sıcak akşam havası içeri sızar ve tezgâhtaki peçeteleri dalgalandırır. Taksi kornalarının sesi ve şehrin kavurucu sıcak kaldırımlarının kokusu da beraberinde gelir. Kapıya bakarım, bir turist beklerim. Düzenli müşterilerim kapanış saatinde gelmemeleri gerektiğini bilirler.

"Üzgünüm, ama beş dakika sonra kapanıyoruz. Sadece paket servis yapabilirim," diyorum, sesim hafif, ama beş yıl Big Apple'da yaşadıktan sonra edindiğim New York tarzı doğrudanlık ile.

A kadın itmek kapıyı kapıyı kapıyı kapıyı kapıyı kesin kesin bir tıklama ile kapandı, acımasız sıcağı dışarıda bıraktı. Başı eğik, yürüyor yürüyor tezgah tarafa doğru Topuklu topukları keskin keskin bir ses çıkarıyordu. yıpranmış aşınmış sert zemine Opahalı pahalı giysiler giymiş giyinmiş bir fildişiipek gömlek ve bir çift zarif, özel dikim siyah pantolon giymiş. Kemerinde Gucci logosu var ve omzuna astığı çanta, Chanel'in en son çıkan siyah kapitone kapaklı modeli. Instagram feed'imden tanıyorum. Dik duruyorum, gözlerimi hafifçe kısıyorum. O bir turist değil ve onun gibi bir kadın bizimki gibi hiç de çekici olmayan bir mekanda görülmez. Ayrıca, neden başını eğik tutuyor? Sonra, o yaklaşırken

Tezgahın üzerinde, yavaşça başını kaldırıyor. Alçakta asılı olan sarkıt lambalar yüz hatlarını aydınlatıyor ve ben donup kalıyorum. Sinirleri bozulmuş parmaklarımdan bulaşık bezi tezgahın üzerine düşüyor.

Aman Tanrım!

Uсталıkla uyguladığı makyajının altında — cildini porselen gibi kusursuz hale getiren kusursuz fondöten, mavi gözlerini vurgulayan dumanlı göz farı ve kırmızı ruj — bana benziyor.

Aynen bana benziyor!

Benzerlik şaşırtıcı. Gerçekten de ürkütücü. Hayretle ona bakıyorum.

Aynı yüksek elmacık kemikleri, aynı hafif çene çukuru var. O da sarışın, ama saçları daha düzgün ve omuzlarının hemen üzerinde sallanan şık, asimetrik bir kesimi var. Görebildiğim tek fark, burnu benimkinden biraz farklı ve o daha zayıf. Belli ki, hiç artan hamur işlerini yememiş. Ben her vardiyanın sonunda bir tane aşırıyorum. Yine de, onun saç kesimi ve makyajına sahip olsaydım, ikiz kardeş gibi görünebilirdik.

Ona bakmak, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar ürkütücü. Aynaya bakmak gibi, sadece yansımam cilalanmış ve iyileştirilmiş. Şok ve tedirginlik karışımı içimi kaplıyor. Bu bir tür şaka mı? Yoksa çok fazla çift espresso içtiğim için halüsinasyon mu görüyorum?

Tezgahın önünde durur ve ellerini hafifçe kenarına koyar. Dudaklarında bir gülümseme belirir. Sadece memnun değil, önemli bir şey kazanmış gibi zafer kazanmış gibidir. Gözleri benimkine benzer bir mavi tonunda, ama belki biraz daha koyu, beni baştan aşağı değerlendirirken parıldıyor. Aklım deli gibi çalışıyor. Kim bu kadın? Ve neden doppelganger'ıyla bu tesadüfi karşılaşmadan bu kadar... mutlu görünüyor?

"Ben Carolyn Bessant," diyor, sesi yumuşak ve zarif. Sesinde, özel okullar ve göllerin kenarındaki yazlık evleri çağrıştıran, üst sınıf aksanının izleri var.

. Elini uzatarak, nötr renkte oje sürülmüş manikürlü tırnaklarını gösteriyor.

Tereddüt ediyorum, elim bir saniye tereddütle havada asılı kalıyor, sonra onun elini sıkıyorum. Onun eli serin ve kendinden emin, benimki ise sıcak ve gerginlikten nemli. Carolyn Bessant. Bu isim bana bir yerden tanıdık geliyor, belki bir sosyete sayfasında ya da dedikodu köşesinde geçmiştir, ama tam olarak hatırlayamıyorum. Düşüncelerim karmakarışık — gece geç saatlerde Reddit'te okuduğum doppelgänger hikayeleri, ürkütücü tesadüflerle uzun süredir kayıp olan kardeşlerin hikayeleri aklımda canlanıyor. Ama bu karşılaşma çok kasıtlı geliyor. Beni gördüğüne şaşırmıyor. Beni burada bulacağını biliyordu.

"Juliet," diyorum, sesim biraz nefes nefese. "Dediğim gibi, akşam için neredeyse kapanıyoruz, ama... sizin için ne yapabilirim?"

Yumuşak, boğuk bir sesle gülümsüyor, ama neşesi gözlerine yansımıyor. Sanki bir sır paylaşıyor gibi hafifçe eğiliyor. Parfümünün kokusu burnuma geliyor — karmaşık ve sofistike. "Bence sen ve ben birbirimiz için çok şey yapabiliriz, Juliet. Biraz sohbet edebilir miyiz?"

Daha fazlasını öğrenmek için merakımdan ölüyorum, bu yüzden isteğini reddetme şansım yok. Başımı sallayarak tezgahın etrafından dolaşıyorum ve pencere kenarında bir masa buluyoruz.

"Bir fincan kahve ister misin?" diye soruyorum kibarca, karşılıklı otururken.

Gülümser ve elini dikkatsizce sallar. "Kapanış saatine yaklaştın, unutma."

"Evet, doğru." Biraz incelik göstermek için bacaklarımı çaprazlamaya çalışıyorum, ama alçak masa yüzünden başaramıyorum. Omuzlarımı dikleştirip ona odaklanıyorum.

"Sen açıkça zekisin, bu yüzden muhtemelen bizim buluşmamızın tesadüfi olmadığını anlamışsındır," diye başlar. "Aslında, seni bulmak benim için çok zor ve çok pahalıydı. Beş ay önce, bir sürü özel dedektif tutmuştum. Onlara verdiğim talimat basitti. Benim ikizimi bulun. Onlar denediler ve ben de bana hiç benzeyen

benimle hiç alakası olmayan kadınların fotoğraflarına baktım ki neredeyse vazgeçiyordum. Neyse ki, içlerinden biri altın madeni buldu. Seni buldu." Bir ara verdi, bakışları benimkilerle buluştu.

Bir ürperti hissediyorum. Özel dedektiflerden oluşan bir ekip mi? Onun benzerini bulmak için mi? Bu, alışılmadık bir davranış olarak sınıflandırılmalı. Ne tür bir insan böyle bir şey yapar? Ve neden?

Neşeli ve kaygısız yapım, bunu, pek bir şeyi olmayan, sadece arkadaşlarıyla öğle yemeği yiyip iyi görünmek isteyen zengin bir kadının kaprisleri olarak gülüp geçmek istiyor, ama yüzündeki ifade o kadar yoğun ki, midem uyarıcı bir şekilde kıvrılıyor.

Boş kafede şaşkınlıkla etrafa bakınıyorum ve bir an için diğer barista Lena'nın burada olmasını diliyorum. Ona da Carolyn Bessant'ı görüp görmediğini sormak istiyorum, çünkü şu anda halüsinasyon görüyor gibi hissediyorum. Belki de yorgunluk beni etkilemiştir. Ayakta uyuyakalmışım ve tüm bunlar sadece çok çılgın bir rüya.

Dikkatle Carolyn'a dönüyorum. "Doppelgänger'ını bulmak için bir araştırma ekibi mi tuttun? Neden?"

Gülümsemesi genişliyor. Samimi görünüyor, ama gözlerindeki ifadede hesaplı bir keskinlik var, sanki bu sahneyi prova etmiş gibi. "Çünkü sana bir teklifim var. Seni üç ay boyunca benim yerime geçmen için işe almak istiyorum. Karşılığında, hesabına iki yüz bin dolar vergi muafiyeti ile aktaracağım." Bunu, bana bir latte ısmarlamak gibi, gayet sıradan bir şekilde söylüyor, ama sözleri sanki damarlarıma güçlü bir ilaç enjekte etmiş gibi beni etkiliyor.

Nefesim kesilir ve gözlerim büyür. Sadece üç ay boyunca onun yerine geçmek için iki yüz bin dolar mı? Bu hayatımı değiştirecek bir para — öğrenci kredimin geri kalanını ödemek, daha iyi bir daireye taşınmak ve hatta belki de hep hayalini kurduğum küçük sanat stüdyosunu kurmak için yeterli bir miktar. Heyecan ve korku karışımı midemde kabarcıklar oluşturur.

"Teklifimi kabul ettiğin gün elli bin ön ödeme," diye devam ediyor, "ve

kalani üç eşit parçaya bölünerek, karakterde kalmayı başardığın her ayın sonunda hesabına yatırılacak."

İfadesi ciddi. Şaka yaptığını gösteren en ufak bir işaret bile göremiyorum.

Sıcaklık ve nem koltuk altlarımda ter lekeleri oluşturuyor, ama o bundan rahatsız görünmüyor ve sıcağa aldırış etmiyor. Kendimi dengelemek için tezgahın kenarını tutuyorum. Ahşap avuçlarımda sağlam ve gerçekçi hissediliyor. Anlaşması gerçek olabilir mi? Bekle, Juliet... Bu çok kolay. Gerçek olamayacak kadar iyi. Ben nazık biriyim, ama saf değilim: New York'un bana öğrettiği bir şey varsa, o da her şeyi sorgulamaktır. İnsanlar bu kadar parayı boşuna vermezler.

Bu anlaşma ayrıntılı bir dolandırıcılık olabilir mi? Tasarruf hesabımdaki üç bin doları benden dolandırmaya mı çalışıyor? Ama onun gibi bir kadın üç bin dolar kazanmak için bu kadar zaman harcar mı? Sadece kemeri bile muhtemelen o kadar eder.

"Senin kimliğine mi girecek? Neden?" Sesim titriyor, ne kadar savunmasız hissettiğimi ortaya koyuyor.

O iç geçirip bana yaklaşıyor. Gözleri yumuşuyor ve beni içine çekiyor. "Sadece hayatımdan biraz uzaklaşmam lazım, Juliet. Yemin ederim, yoksa delireceğim." Bir an duruyor, bakışları altın rengi pencereye kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Sesi alçalıyor, sır veriyormuş gibi. "Hayatım... Beni boğuyor. Sadece biraz uzaklaşmam lazım, tekrar nefes alıp güçlenmem lazım. Yolumu kaybettim, Juliet. Bulmam lazım."

Şüpheliliğime rağmen empati duyuyorum. Ben de bu işte, bu şehirde kendimi kapana kısılmış hissettim. Ama onunki bir tasarımcı dünyası. Neye mutsuz olabilir ki? "Tamam, ama... hayatında kaçmak zorunda kalacak kadar dayanılmaz ne var?" Gözlerimi pahalı kıyafetine kaydırdım. "İlk bakışta, kıskanılacak bir hayatın var gibi görünüyor."

Kafasını sallıyor ve gözlerinde gerçek bir umutsuzluğa yakın bir şey parlıyor, ama konuşurken ses tonu canlı ve soğuk. "'da dayanılmaz olan ne? Nerede başlayayım

başlayayım.” Elini kaldırır ve parmaklarıyla saymaya başlar. "Listenin başında, kocam Blake var. O bir işkolik. Gece gündüz çalışır, başka hiçbir şeyi ve kimseyi umursamaz. Özellikle de beni, kendi karısını. Kabul etmek istemem ama bana olan ilgisini tamamen kaybetti. Öyle ki, odaya girdiğimi bile fark etmiyor.”

Orada gerçek bir acı var. Gözlerindeki acı da gerçek. Bu onu daha insan gibi gösteriyor. Ona inanıyorum ve ona karşı bir sempati duyuyorum. Blake. Bu isim, soğuk bir iş adamı imajını çağrıştırıyor.

"Üzgünüm. Kulağa zor gelmiş olmalı," diyorum.

O başını sallar ve parmaklarıyla saymaya devam eder. "Sırada üvey kızım Eloise var. Kötü üvey annesini ne kadar da nefret ediyor." Üvey anne kelimesini söylerken sesi biraz çatlar ve ben bu hikayenin ne olduğunu merak ederim.

"Kaç yaşında?" diye soruyorum.

"Beş yaşında ama on yedi gibi davranıyor," diye cevaplar, gözlerini devirerek.

Sesindeki alaycı ve küçümseyici ton, onun da çocuğu sevmediğini açıkça gösteriyor. Zavallı çocuk. Belli ki yetişkinlerin karışıklığına kapılmış.

"Sonra," diye devam ediyor, orta parmağını vurarak. "Sevgili kayınvalidem var." Alaycı gülümsemesi hayal kırıklığıyla dolu. "Beni deli ediyor. Ne tür biri olduğunu bilirsin, değil mi? Çok yargılayıcı, bilgece tavsiyelerle dolu. Her şeyi en iyi o bilir. Evliliğime müdahalesi çok iyi niyetli ve sonsuz."

Hayatı bir pembe dizi gibi geliyor, ama para... Tanrım, para. "Peki, tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"Tek yapman gereken üç ay boyunca benim hayatıma girmek. Onları tanımıyorsun ve onlara hiçbir borcun yok, bu yüzden hepsini görmezden gelebilirsin. Zamanının çoğunu alışveriş yaparak ve arkadaşlarıyla buluşarak geçir," diyor, sesi bir tatil satıyormuş gibi heyecanlanıyor.

Dudaklarımı ısııyorum. "Ben senin yerine geçecekken sen ne yapacaksın?"

"Avrupa'da olacağım," diyor basitçe.

Avrupa — güzel Paris kafelerinde kahve yudumlarken ve şirin İtalyan kasabalarında gün batımını izlerkenki görüntüler aklıma geliyor, terli gerçekliğimle tam bir tezat oluşturuyor.

"Kimsenin beni tanımadığı yerlerde biraz zamana ihtiyacım var," diye açıklıyor. "Böylece yenilenebilir ve içimdeki gücü bulabilirim, geri dönüp işleri farklı şekilde yapabilirim. İşleri elinden kaçırdığımı fark ettim ve hızlı bir şekilde bazı değişiklikler yapmazsam her şey parçalanacak. Ve her şeyi kaybedeceğim," diyor.

"Neden ailenize gerçeği söylemiyorsunuz? Bir süre uzaklaşıp kendinizi toparlamak istediğinizi. Eminim sizi destekleyeceklerdir."

"Bunu yapamam. Böyle bir yokluk, sosyal çevremde skandala neden olur. İnsanlar konuşur. Evliliğim acımasız dedikodulara dayanamaz."

Bana dikkatle bakarak tepkimi ölçüyor ve içimde gerginlik hissediyorum.

"Senden istediğim şey çok basit," diyor. "Benim gibi davran. Üç ay boyunca benim dünyamda yaşa. Hepsi bu. Sonra da çıkarsın. Beni ya da Addams ailemi bir daha asla görmek zorunda kalmazsın."

Tereddüt ediyorum, kafam sorularla dolup taşıyor. Onun hayatına girmek mi? Heyecan verici ve korkutucu geliyor. "Ama... peki ya samimiyet? Yani, kocanla..." Yanaklarım hafifçe kızarıyor.

Elini reddedercesine sallıyor. "Hiçbir şekilde samimiyet olmayacak, sana söz veriyorum. Kocamın benimle seks yapmak istemesi çok uzun zaman oldu. Ayrı yatak odalarımız var. Ara sıra yanağına öpücük kondurması ya da kazara tenine dokunması gibi şeylerden bile muzdarip olmayacaksın. Onun oldukça soğuk bir insan olduğunu göreceksin." Sesi düz ve boyun eğmiş, ama içinde bir hüznü seziyorum, bu da ona acımamı sağlıyor. Ayrı yatak odaları ve evlilikte kazara fiziksel temas bile yok mu? Bu yalnız ve üzücü geliyor.

Kafe birdenbire daha küçük gelmeye başladı ve hava sıcaklık, olasılıklar ve risklerle dolu gibi görünüyordu. Parmaklarım dalgın dalgın tezgahın kenarını okşuyordu, ahşabın dokusu parmaklarımın altında pürüzlüydü. Bu benim için her şeyi değiştirebilirdi... ya da beni mahvedebilirdi.

O beni bekleyişle izlerken, ben de kaçıışın cazibesini inkar edemiyorum
—kaçıışın cazibesini inkar edemiyorum, bu kaçış başkasının kaosuna olsa bile.

2. JULIET

Carolyn'in çiçeksi parfümü hala havada asılı duruyor, etkileyici ve pahalı, ve her zaman mevcut olan öğütülmüş kahve çekirdeklerinin aroması ve daha önce dökülen şurubun hafif, yapışkan tatlılığıyla karışıyor. Ellerim hafifçe titriyor, tezgahı yüzüncü kez siliyorum, nemli bez pürüzsüz ahşap üzerinde yavaş, dalgın daireler çizerek kayıyor.

Siyah önlüğümün altında terden cildim karıncalanıyor ve onun teklifi ateşli bir rüya gibi kafamda yankılanıyor: iki yüz bin dolar, hayat değişimi, seks yok, ayrı yatak odaları bile. Onun yüzünün görüntüsünü kafamdan atamıyorum; benim yüzüm, ama cilalı ve soğuk.

Hala her şey bir tür uyanık rüya gibi geliyor. Az önce onun yansımasının benimkine karıştığı buğulu cama bakıyorum. Bu gerçek miydi? Bana tıpatıp benzeyen bir kadın, benim yerime geçmem için para teklif ederek buraya mı geldi? Netflix'te izlediğim romantik komedi filmlerindeki gibi gerçek dışı geliyor, ama bana verdiği kartta zarif bir el yazısıyla yazılmış numarası, kot pantolonumun cebinde delik açacak kadar sıcak.

"Juliet? Juliet, dünyaya dön." Yellow Cup'ın sahibi Carla, beni hayallerimden geri getiriyor.

Sesi keskin ama kaba değil. Mutfakta yarınki hamur işlerini pişiriyor ve kapıdan bana bakıyor, kolları unlu önlüğünün üzerinde kavuşturulmuş, omzunda bir bulaşık bezi asılı. " 'deki aynı yeri 5 dakikadır siliyorsun. Kapanıyoruz, *chica*. Kilitleyip eve git, yoksa sana yerleri de sildirtirim."

Lavaboya doğru yürüdüm ve süngeri ıslak bir sesle içine attım. "Üzgünüm, Carla. Sanırım dalmışım." Sesim bana bile uzak geliyordu. Şokun etkisi kemiklerime işlemiş olmalı. İçimde düşüncelerim fırtına gibi esiyor, ama sonsuz vardiyaları atlatmamı sağlayan o gülümsemeyi zorla yüzüme takınıyorum. Tezgahın altından çantamı alıyorum — yıpranmış, sapları yıpranmış bir kanvas çanta — ve tabelayı "Kapalı" konumuna çeviriyorum.

Carla homurdanarak bana el salladı ve arka kapıyı kilitledi. Akşam karanlığına adım attım ve ılık hava beni bir battaniye gibi sardı. Köşedeki sokak satıcılarının kebab pişirirken yaydıkları kokular havada dolaşıyordu. Mulberry Caddesi'nin kaldırımları, tişört ve şort giymiş yerli halkla doluydu. Güneşin altın rengi ışığı, uzun ve serin gölgeler oluşturuyordu. düşürüyor tarihsel tarihi binalardan dökülüyor ben yürümeye yürümeye Doğu Köyü'ne doğru, ama aklım kilometrelerce uzakta.

Ya evet dersem?

Ya onun malikaneler, şoförler ve ona dokunmayan bir koca ile dolu dünyasına girersem?

Blake.

Sadece adı bile içimi garip bir ürpertiyle dolduruyor. Onunla hiç tanışmamış olsam da, onda beni cezbeden bir şey var. Kızına da merak duyuyorum. Üvey annesinden nefret eden Eloise. Ve gelinini deli eden annesi.

Carolyn, bu durumun boğucu olduğunu söyledi. Ama iki yüz bin dolar için...

Yıllardır ilk kez nefes alabilirim. Borçlarımı ödeyebilir, belki biraz seyahat edebilirim. Kalbim yine hızla atıyor, karışık duygularla...

korku ve yasak bir heyecan, sanki bir çatı kenarında durmak gibi. Bu düşünce adımlarımı sendeletir ve neredeyse Citi Bike'ta bisiklet süren bir adama çarpıyorum. Onun özürleri rüzgarda kaybolur.

Eve yürüyüş kısa sürüyor. Nolita'nın eklektik sokaklarından East Village'a doğru on beş dakikalık bir yürüyüş, grafiti kaplı duvarlar ve St. Marks Place'deki tuhaf dükkanların önünden geçiyor. Gökyüzü koyu bir indigo rengine bürünüyor. East 6th Street'teki dar merdivenli evime varıyorum — boyası dökülmüş, zili sıkışmış dar bir kahverengi taş bina — ve üç kat merdiven çıkıyorum. Koridordaki hava komşuların yemek kokularıyla bayatlaşmış.

Genellikle bu saatlerde rahatlamaya başlar ve televizyonun önünde bir kadeh şarap ve ev yapımı bir yemek eşliğinde keyifli bir akşam geçirmeyi dört gözle beklerim, ama bugün kendimi rahat hissedemiyorum. Bunu konuşmam lazım.

Telefonumu çıkarıyorum, anahtarlarımı ararken ekran loş koridoru aydınlatıyor. Saat 8:30, akşam daha yeni başlıyor. Kapı çerçevesine yaslanarak Emma'nın numarasını çeviriyorum, çantam omzumdan kayıyor.

"Selam Jules," ikinci çalınıştta cevap veriyor, sesi neşeli, arka planda televizyonun hafif sesi geliyor. "Ne haber? İşin bitti mi?"

"Hmmm... eve yeni geldim." Tereddüt ediyorum, başparmağım telefonun kenarını okşuyor. "Sen evde misin?"

"Tabii ki. Rory ve Lorelai ile takılıyorum. Neden sordun? Her şey yolunda mı?"

Gilmore Girls. Onu rahatlatan dizi. Dudaklarımı ısırıyorum, durumumun gerçek dışı niteliği yine beni vuruyor. "Seninle konuşmam lazım. Gelebilir miyim?"

Bir süre sessizlik olur, sonra sesinde endişe belirir. "Tabii ki, bebeğim. Şarabı hazırlarım."

"Metroyla geliyorum, yaklaşık otuz dakikada orada olurum."

Kalbim rahatlama ve gerginlik karışımıyla çarpıyor. Çantamı küçük stüdyoma atıp dışarı çıkıyorum. Sıcak

gece havası beni eski bir dost gibi karşılıyor.

İstasyona vardığımda MetroCard'ımı okuttum ve nemli yeraltına indim. Platform akşam iş çıkışı kalabalığıyla doluydu. Astoria çok uzak değildi, yaklaşık yirmi dakika mesafedeydi. Yol boyunca aklımdan bir sürü şey geçiyordu: Carolyn'ın gözleri, benimkilere çok benziyordu ama daha soğuktu. Çok daha soğuktu. Para. Bütün bu çılgınlık. Tren 30th Avenue'ye girdiğinde avuçlarım terlemişti.

Emma, savaş öncesinden kalma bir binanın üçüncü katında, rahat bir tek yatak odalı dairede yaşıyor. Mahalle, Village'a kıyasla sakin. Zili çalışıyorum ve o beni içeri alıyor. Kapı açılıyor ve Emma orada duruyor: vahşı koyu renk bukleler, yoga pantolonu, bol tişört ve elinde bir kadeh kırmızı şarap. Muhtemelen Malbec; onu çok sever.

"Hey, hayalet görmüş gibi görünüyorsun," diyor ve beni hızlıca kucaklıyor. Televizyon Gilmore Girls'te durmuş, Lorelai esprili bir cümle söylüyor, oda lavanta mumları ve dün akşamdan kalan Tayland yemeği kokuyor.

"Öyle de denebilir." Şarabı alıyorum, bardağın soğukluğu elime geçiyor ve onun yanındaki kanepeye çöküyorum. Malbec şarabı dilimde kadifemsi bir his bırakıyor, meyve aroması ve hafif bir baharat tadı var.

Bana döner, yeşil gözleri keskin. "Tamam, anlat. Neler oluyor?"

Nereden başlasam ki? Bunun oldukça çılgınca geldiğinin farkındayım. Derin bir nefes alıyorum.

"Bu akşam iş yerinde bir şey oldu. Kapanış saatinden hemen önce." Sesim titriyor. "Pahalı giysiler giymiş bir kadın içeri girdi. Yani, sanki Vogue dergisinin sayfalarından çıkmış gibiydi. Ve Emma... bana benziyordu. Biraz ya da geçici bir benzerlikten bahsetmiyorum. *Tamamen* bana benziyordu. Gerçek bir ikiz gibi."

Emma'nın kaşları yukarı kalktı, ama sözümü kesmedi, sabırla bekledi.

Öne eğildim, ellerimle hareketler yaparken kelimeler ağzımdan dökülüyordu. "Bir sürü özel dedektif tuttuğunu söyledi.

kendine benzeyen birini bulmak için. Onlardan biri beni buldu. Sonra bana, Avrupa'ya gidip enerjisini geri kazanırken üç ay boyunca onun yerine geçmem için iki yüz bin dolar teklif etti. Elli bin peşin, gerisi aylık olarak."

Emma içkisini boğazına kaçırır. Bardağını tıkırdatarak masaya koyar. "Ne? Ciddi misin? Bu... bu filmlerdeki gibi çılgınlık. Kim bu kadın?"

"Adı Carolyn Bessant." Bu isim dilimde yabancı geliyor. "Hayatının onu boğduğunu ve kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Görünüşe göre kocası ona olan ilgisini tamamen kaybetmiş, üvey kızı ondan nefret ediyor ve kayınvalidesi bir kabus gibi. Önemli olan şey... Seks olmayacak; ayrı yatak odaları var. Ben sadece içeri girip onun gibi davranmam gerekiyor."

Emma geriye yaslanır, yüzünde inanamama ve merak karışımı bir ifade vardır, parmakları koltuğun kolunu huzursuzca tıkırdatır. "Vay canına, Jules. İki yüz bin dolar mı? Bu hayat değiştirir. Ama... nasıl? Hayatları öylece değiştiremezsin. Ne kadar sana benzerse benzesin, kocası senin o olmadığını fark edecektir."

Kafamı sallayarak, cebimden Carolyn'ın kartını çıkarırım. Kağıt pürüzsüz ve kalındır. "Biliyorum. Ben de öyle düşündüm, ama o her şeyi planlamış. En ince ayrıntısına kadar. Kabul edersem, bir konuşma koçu önümüzdeki bir ay boyunca bana onun konuşma tarzını, tonlamasını, aksanını ve tüm bu tür şeyleri öğretecek." Carolyn'ın kesin sözlerini, bunu bir iş anlaşması gibi sunuşunu hatırlayarak duraksıyorum. "O ay boyunca, bana onun tavırları ve davranışları hakkında da rehberlik edecek. Temel olarak, bana onun rutinleri ve hayatı hakkında her şeyi öğretecek."

Emma'nın gözleri büyüdü. "Vay canına! Bu konuda gerçekten ciddi. Bir aylık eğitim."

"Evet," diyorum yumuşak bir sesle, gergin bir kahkaha atarak. "Ve burunlarımız biraz farklı olduğu ve benim göğüslerim daha büyük olduğu için, burun estetiği ve göğüs estetiği yaptırmış gibi davranacak, böylece görünüşünde küçük değişiklikler olmasını bekleyecekler."

Ben gelmeden önce birkaç hafta bandaj takacak. Böylece değişiklikleri ameliyatlara bağlayacaklar.

Kafasını sallayarak alçak sesle ısıklık çaldı. "Bu... ayrıntılı. Ürkütücü derecede ayrıntılı. Başka ne var? Daha fazlası olmalı."

"Hepsi bu kadar." Omuz silkiyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum. "Yarın benim aramamı bekliyor. Evet dersem, avukatı benim için bir gizlilik sözleşmesi hazırlayacak. İmzaladığımda, ameliyat planlarını ailesine açıklayacak ve sahte hikayeyi oluşturmaya başlayacak. Onlara 'iyileşmesi' için zaman gerekeceğini söyleyecek ve bu da örtbas hikayesi olacak."

Emma başını eğdi, merakla. "Peki ya hayır dersen?"

"O zaman başka birini bulur herhalde." Bu düşünce beklenmedik bir şekilde canımı yakıyor — o parayı ve kaçış fırsatını kaybetmek. "Ya da belki bulamayabilir. Benim gibi başka birini bulma şansı ne kadar olabilir ki? Yani onu."

Emma düşünceli bir şekilde başını sallar. "Anlıyorum." Onun düşünme sürecini hissedebiliyorum, ayağı dalgın dalgın yıpranmış parke zemine vuruyor. Bu tür bir tereddüt onda nadir görülür; genellikle hızlı karar veren, beni uçurumun kenarından geri çeken arkadaşımdır. Kendi düşüncelerim kafa karışıklığına yol açar, göğsümde şüphe ve cazibenin şehvetli bir akıntısı dolanır, tüylerim diken diken olur.

"Bu gerçek olamayacak kadar iyi mi? Çok riskli mi?" Tereddütle soruyorum.

"Bilmiyorum." Kaşlarını çatıyor. "İkiniz de aynı boyda mısınız?"

"Boylarımız aşağı yukarı aynı, ama ben ondan daha kalınım. O çok zayıf."

Cömert kıvrımlarıma bakarak iç çekiyorum. "Evet, yaklaşık beş kilo vermem gerekiyor. Ve kontakt lens takmam —gözlerim onunkinden daha açık mavi."

Emma'nın yüzünde birden heyecan belirir. "Beş kilo mu? Kontakt lens mi? Bandaj mı? Jules, olgun ve mantıklı davranmaya çalışıyorum

ve mantıklı davranmaya çalışıyorum ama bu çok çılgınca. Bir düşünsene — para, macera. Neye meyillisiniz?"

Hemen cevap vermiyorum. Dize ışıklarının yumuşak ışığı üzerimize sıcak bir parıltı yayarken, zihnim olasılıklar, korkular ve bilinmeyenin şehvetli çekiciliği ile dolup taşıyor. Carolyn'ın az önce koluma dokunuşunu düşünüyorum — serin, uzun süren ve hayatımda hiç deneyimleyebileceğimi hayal bile edemeyeceğim bir şey vaat eden bir dokunuş.

3. JULIET

"Ne istediğimi biliyorum, ama ya bu bir tür tuzaksa?"

Emma'nın kadehindeki Malbec, derin bir yakut rengiyle tembelce dönüyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra — belki iki dakika, ama gerginlikle dolu — Emma hareket ediyor, bana tamamen dönüyor, yoga pantolonu kanepeye sürtünüyor.

"Tuzak mı?" diyor yavaşça, sesi alçak ve ölçülü. "Senin sorunun bu. Evrene asla güvenmiyorsun. Sana bir hediye gönderdiğinde, o lanet şeyi elinden alıncaya kadar sürekli şüphe ediyorsun. Akıllı olalım. Bunun avantajları neler? Paradan öteye geçelim. Artıları ve eksileri listeleyelim. Kalem ve kağıt zamanı."

Yan masadan bir defter alır — spiral ciltli, kalpler ve yıldızlarla dolu bir defter. Sonra kalemini keskin bir sesle açar.

"Bekle, gerçekten mi? Bana almamamı söyleyeceğini sanıyordum. Bunun tam bir delilik olduğunu, çok tehlikeli olduğunu."

Kalemi sayfanın üzerinde durdurur, düşünceli bir ifadeyle duraksar, ama gözlerinde daha derin bir şey parlar.

Kalemi bırakır ve elimi sıkmak için uzanır. Dokunuşu sıcaktır, güven vericidir, parmakları nasırlıdır.

"Jules, hayat yaşamak içindir. Bazen delilik gibi görünen şeyler harika sonuçlara yol açabilir. Ayrıca, paraya ihtiyacın var. Gerçekten ihtiyacın var. Ailen yok. Güvenlik ağın yok. Finansal istikrar her şeydir. Kira ve bir türlü bitmek bilmeyen öğrenci kredileri yüzünden stres yaptığını gördüm."

Bir süre durur. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi beni düşündüğünde ortaya çıkan o koruyucu tonla doludur. "Bir gün yardıma, gerçek yardıma ihtiyacın olacağı ve başvuracak kimsesi olmayacağından hep endişeleniyorum. Bana bile, çünkü kabul edelim ki ben de pek varlıklı değilim. Bahşışlarla ve o berbat ek işlerle geçinmek ikimiz için de istikrarlı bir yaşam değil." Yutkunur, boğazı çalışır, bakışlarında duygularını gizleyemez. "Belki de bu, gizli bir nimettir. Garip, çarpık bir nimet, ama seni ayakta tutacak, sana hiç sahip olmadığın istikrarı sağlayacak bir şey. Teklifi iyice incelemeden reddedemeyiz."

Gerçek beni derinden vurur, neredeyse hiç hissetmediğim bir hüznün ve kırılganlık bir anlığına beni sarar. O haklı. Ben yalnızım, güvensizleri yutan bir şehirde bir yetimim. Anne babam yok, kardeşim yok, sadece ben bu zorlu yaşamla baş başayım. O para, o yastık düşüncesi içimi ürpertir, soğuk değil, sıcak bir ürperti, sanki derimin altında bir olasılık alevleniyormuş gibi. Başımı sallar ve ona yaklaşıyorum. Dizlerimiz birbirine değiyor. Ona gülümsüyorum.

"Tamam. Artıları ve eksileri. Hadi yapalım."

O da gülümser ve o kararlı ışıltı geri döner. Sayfanın üstüne dalgalı el yazısıyla "Artılar" yazıp, onu gösterişli bir şekilde altını çizdiğini izlerim.

"Tamam, en bariz olanla başlayalım: para. İki yüz Ama başka ne vaat etti?"

Nefes verirken, zihnim Carolyn'ın kafede yaptığı mükemmel sunuma geri dönüyor. Yüzü hayalet gibi anılarımda dolaşıyor. "

Olumlu tarafı, yepyeni bir tasarımcı gardırobu da kazanacağım. İş bittiğinde hepsi benim olacak."

Emma'nın gözleri parlar, kalemi hızla kağıda iner. "Tasarımcı kıyafetleri." Sayfayı hafifçe vurur, sinsi sinsi gülümser. "Ve çoğunu satabilir ya da daha fazla para karşılığında iade edebilirsin. Düşünsene, Chanel, Gucci, ne varsa. Bunları nakit paraya çevir."

Beyninin ne kadar hızlı çalıştığına gülüyorum. "Evet, bu araştırmaya değer bir şey. Ve sadece kıyafetler değil. Tüm kredi kartlarına, mağaza kredilerine, şoförüne ve özel spa üyeliğine tam erişim."

O başını sallayarak, hızla yazmaya devam ediyor. "Güzel. Çok güzel." Bir an durup, kurnazca kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ama harcama limitini netleştirmelisin. Sınırsız ya da ona yakın bir limit olduğundan emin ol. Bunları daha fazla alışveriş için kullan, ileride kar getirecek şeyler için. Mücevher, çanta, sanat eseri gibi ileride satabileceğin şeyler." Sesi coşkuyla doluyor, komplo kurarcasına fısıldıyor. "Durumu olabildiğince iyi değerlendir Jules. Bunu bir altın madeni haline getir."

Şüpheli bir hisse kapılıyorum ve vücudum geriliyor, dizlerimi çekince kanepenin minderleri altımda kayıyor. Vantilatörün esintisi çıplak bacaklarımda üzerinde dolaşıyor, sıcaklığa rağmen hafif bir tüylerim diken diken oluyor.

"Dur biraz. Carolyn'in yaptığı şey son derece ahlaksızca. Ve ben hayatımı tehlikeye atacağım. Bu iş patlak verirse, dolandırıcılık ya da başka bir suçtan hapse girebilirim." Sesim biraz titriyor, duygularım kabarıyor, korku ve o karanlık cazibe karışımı. "Eğer bunu yapacaksam, evet, belki de haklısın, bundan sonuna kadar yararlanmalıyım. Her damlasını sıkmalıyım. Ama... sanat eseri ve mücevher satın almak. Tanrım, Emma, bu yanlış geliyor."

Gözlerime bakıyor, ifadesi sabit. "Ben de tam olarak bunu demek istiyorum. Onun için şüpheli bir durum, o yüzden bunu kendi lehine çevir. Avantajları en üst düzeye çıkar."

"Ben suçlu değilim."

"Biliyorum. Bu suçtur. Ona yardım ediyorsun ve kendine de yardım ediyorsun. O zengin. Para onun ya da kocası için sorun değil. Anlaşılan çok fazla paraları var." Kalemı yumuşakça çizerek bir kalp çizip renklendiriyor. "Ve dedi ki, arkadaşlarını istediğin zaman, istediğin yere öğle yemeğine götürebilirsin, değil mi?" Per Se, Le Bernardin... Sınır yok, değil mi?

Yüzüme yayılan ani gülümsemeye engel olamıyorum. Emma gerçekten iflah olmaz. "Evet," diyorum hayalperest bir şekilde ve minderlere yaslanıyorum. Hayal ediyorum: tertemiz beyaz keten masa örtüleri, kristal bardaklar... sadece pencereden gördüğüm türden yerler. Lüksün fantezisi, duyularımı ipek gibi sarıyor. "Evet... bu sorun olmaz. İstersem her gün öğle yemeği yiyebilirim."

Emma bunu listeye ekler, heyecandan el yazısı eğrilir. "Arkadaşlarla sınırsız öğle yemeği – ben." Başını bir yana eğerek yukarı bakar. "Bir sorun olursa ne olur?"

"Onu gizli bir telefon numarasından arayabilirim. Bu bir can simidi gibi."

"Vay canına! Sorunlar için gizli bir yardım hattı." Kalemı bırakır, defteri aramızda açık bırakır ve ikimiz de ona bakarız, hava olasılıklarla doludur. Kalbim biraz daha hızlı atar, şarap damarlarımdan akarken, içimdeki çatışma yavaş, ateşli bir dans gibi kıvrılır — korku ve arzu, risk ve ödül, hepsi nemli gecede birbirine karışır.

4.

JULIET

Defter, kahve masasında aramızda açık duruyor, sayfalar Emma'nın aceleyle yazdığı notlarla dolu — avantajlar cazip bir şekilde sıralanmış, dezavantajlar ise kısa ama çarpıcı bir gölgeler listesi:

yasal riskler, duygusal yük, başkasının derisini giymenin tuhaflığı.

Cildim kızarmış gibi hissediyorum, sadece şaraptan değil, karnımın derinliklerinde gizli bir dokunuş gibi kıvrılan, şehvetli ve ısrarcı, beni yıpratın günlük rutinden kaçış vaat eden bir olasılıktan dolayı.

Emma'nın yeşil gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, bekliyor, sorguluyor. Kadehini tıkırdayarak masaya koyuyor, yakut rengi sıvı hafifçe sallanıyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğiliyor, büyük beden tişörtü bir omzundan kayarak çilli köprücük kemiğinin kıvrımını ortaya çıkarıyor. "Ee? Hiç cazip gelmedi mi? Birazcık bile mi?"

Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor ve parmağımın ucuyla şarap kadehimin sapını okşuyorum. Cazip mi? Bu kelime tek başına bile içimi elektriksel bir titremeye dolduruyor, sanki gece yarısı çıplak bacaklarıma ipek bir kumaş değiyormuş gibi. Elbette cazip. Kafedeki bitmek bilmeyen varlıklar, banka hesabımın sıfırda hayalet gibi dolaşması, bu hayatta yer bulamadığım için çekmecelere tıktırdığım hayallerim.

"Tabii ki öyleyim," diye itiraf ediyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. Gözlerine bakıyorum, gözlerim biraz yaşıyor ve itirafım devrilmiş bir bardaktan dökülen şarap gibi dökülüyor. "Emma, şu anda kira ve faturalarımı zar zor ödüyorum. Beklenmedik bir harcama, birikim hesabımı tamamen bitirir. İçinde sadece üç bin dolar olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve son üç yıldır bu seviyede." Duruyorum, göğsüm inip kalkıyor. "Ve biliyorsun, hep kendi sanat stüdyomu açmak istedim, hatırladın mı? Belki de bu, benim için istikrarlı, bana ait bir şey elde etmek için tek gerçek şansımdır."

Yavaşça başını sallıyor ve elimi tekrar kendi eliyle kapar, avucunun sıcaklığı ve sabitliği, düşüncelerimin girdabında beni sakinleştirir. Dokunuşunda yargılama yoktur, sadece boğazımı ağrıtan türden şiddetli bir sadakat vardır. Ama tekerleklerin döndüğünü kafasındakini görebiliyorum, kaşlarının hafifçe çatıldığını

sadece bir parça kırışıklıklar — pratik Emma, her zaman atlamadan önce delikler açan kişi.

"Evet," diye mırıldanır ve bir kez daha sıkıp bırakır. "Bu mantıklı. Ama... şimdi senin dublrnn masal uyduran bir dolandırıcı olmadığına dair kanıta ihtiyacımız var." Kanepenin kolundan telefonunu alır, ekran yüzünü soğuk mavi bir ışıkla aydınlatır ve parmakları hızlı ve emin bir şekilde ekran üzerinde uçar. "Google zamanı. İddialarını doğrulayalım, Carolyn Bessant'ın söylediği kişi olup olmadığını görelim."

Kalbim göğsümde hızla atarken, onun yazdıklarını izliyorum: Carolyn Bessant, New York.

Arama saniyeler içinde yüklenir, odanın yumuşak ışığı, o sayfayı kaydırırken yüzünde parıldar. Gözleri büyür, sonra daralır, dudakları hafifçe açılır ve yumuşak bir nefes verir. "Vay canına, Jules." Telefonu bana doğru çevirir. İşte orada— Carolyn, geçen yılki Met Gala afterparty'sinden parlak bir sosyete sayfası fotoğrafında, Tom Ford marka özel dikim smokin giymiş, eski paralı bir adamla kol kola.

"Yalan sylemiyormuş. Carolyn Bessant, kızlık soyadı Harrington, üç yıl önce son derece zengin Bessant ailesine gelin gitti. Blake Bessant — teknoloji devi, milyarlarca dolarlık gayrimenkul ve yatırımları var. Görünüşe göre Hamptons sosyetesinin Rockefeller'ları gibiler."

Telefonu aldım, parmaklarım onun parmaklarına değdi ve sonuçları kaydırdım — New York Post'un manşetleri, Town & Country'deki profiller. Bessantlar: demiryolu baronlarına kadar uzanan eski bir soy, şimdi lüks otellerden yeşil enerji girişimlerine kadar her alana yayılmış. Carolyn'in adı hayırseverlik galalarında, Nantucket açıklarındaki yat partilerinde geçiyor. Her şey orada, siyah beyaz, doğrulanabilir, bu da teklifi bir rüya gibi değil, daha çok açılan bir kapı gibi hissettiriyor.

Emma eğilir, omuzu benimkine sıcak bir şekilde yaslanır ve birlikte daha derine dalarız, telefon aramızda paylaşılan bir sır gibi dolaşır. nce görüntüleri açar —

Long Island'ın Gold Coast bölgesinde, Sands Point'in hemen dışında bulunan, geniş bir Gürcü malikanesi.

Fotoğraflar nefesimi kesiyor: Long Island Sound'a doğru uzanan bakımlı çimler, yaz sonu güneşinin suda dağınık elmaslar gibi parıldadığı yer; siyah panjurlu beyaz bir cepheyi çevreleyen görkemli sütunlar, taş duvarlara zarif bir şekilde tırmanan sarmaşıklar.

İçeride, zenginlik izleri görünüyor: geç açan ortancalar ve güllerle dolu resmi bahçelere bakan, tavandan tabana pencereleri olan güneşli bir kış bahçesi, deri ciltli ilk baskı kitaplarla dolu bir kütüphane ve devasa bir mermer şömine.

Üç ay boyunca orada yaşayacaktım. Paranın satın alabileceği en iyi keten çarşafar arasında uyuyacak, deniz manzarasına uyanacaktım. Bu düşünce içimi heyecanla dolduruyor, sanki o hayatı çoktan yaşamışım gibi tenim karıncalanıyor — çıplak bacaklara değen serin keten, açık Fransız kapılardan içeri süzülen Sound'dan gelen tuzlu esinti.

Sonra aile fotoğrafları, yüksek çözünürlüklü detaylarla ekranda büyütülmüş, kalbimin atışını hızlandıran fotoğraflar. Kocası Blake...

—İlk olarak, Tanrı aşkına, onu görmek yavaşça yanan, hafif ama ısrarcı bir acı gibi. Geçen yaz Hamptons'da bir polo maçından çekilmiş samimi bir fotoğraf: rüzgârla dağınık koyu saçlar, kalın kirpiklerin altında keskin buz grisi gözler. Fiziksel yapısı, dirseklerine kadar kıvrılmış bembeyaz bir gömleğin altında bir heykel gibi oyulmuş. Haki renkli pantolon, ince kalçalarını sarıyor.

Onu tanımlamanın başka bir yolu yok, göz kamaştırıcı derecede yakışıklı. Zahmetsiz bir erkeklik taşıyor, nefesini kesen, vücuduna yaşadığını hatırlatan türden. Orada oyalanıyorum, başparmağım havada, istemeden yasak bir sıcaklık birikiyor. Kim böyle gözlerle bakılınca kendini görülmüş hissetmez ki? Ama o onun, uzak ve ilgisiz, dedi.

Tekrar kaydırıyorum ve karşımda Carolyn'ın beş yaşındaki üvey kızı Eloise var — yabani çiçek desenli pembe bir sundress giymiş küçük bir tatlılık. Çiçek bahçesinde dizlerine kadar batmış duruyor, tombul yanaklarında gamzeler var. büyük, mutlu bir gülümseme

ön dişin olması gereken yerde bir boşluk olduğunu ortaya çıkarır. Kurdelelerle bağlanmış altın rengi bukleler, bir elinde doldurulmuş tavşan, diğer elinde kameraya filtrelenmemiş bir neşeyle el sallıyor. Carolyn'in tarif ettiği kırılmalardan etkilenmemiş, masum. Kalbim yumuşar ve beklenmedik bir anne sevgisiyle bir acı çiçek açar. Geleceğimde çocuk olacağını hiç düşünmemiştim, ama bu çocuk... boş odaları doldurabilecek bir ışık gibi görünüyor.

Son olarak, kayınvalide Frances. Güvercin grisi kaşmir ikili takım giymiş ve resmi bir portrede oturuyor. Zayıf, evet, gümüş rengi saçları topuz yapılmış, cildi ince porselen gibi soluk ve saydam, ama onda asıl bir duruş var. Gözleri parlak ve keskin. Blake'in, şüphesiz, bir ömür boyu süren otoritesi ve koluna asılı bastırmasına rağmen kraliçe gibi dik duruşu. Bir inci kolye boynunu süslüyor.

Carolyn'in yüzünü, onları anlatırken sesinde duyulan kızgınlığı düşünüyorum, ama şimdi onları görmek - acı verici derecede gerçekçi görünen piksellerde - bunu daha da derine işliyor. Bu artık soyut bir şey değil; bu insanlar gerçek. Fotoğraflar, benim dağınık hayatım ile onların ışıltılı hayatları arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyor.

Onların hayatlarının en mahrem kısımlarına giren sahtekar ben olacağım.

Emma telefonu geri kapar, nefesi hızlanır, heyecanı yüzünü havai fişekler gibi aydınlatır. "Bu kararı tamamen sana bırakabileceğimizi sanmıyorum, Juliet, canım. Her şeyi mahvedeceksin." Gülümser. "Spa'ya yapılan bu küçük geziler ve pahalı restoranlarda yenen öğle yemekleri beni endişelendiriyor. Bu yüzden bu işi kabul etmeni öneriyorum. Düşünsene... bir malikanede giyinip süslenmek için iki yüz bin dolar? Ve sonra hayatının nasıl değişeceğini düşün. Yaşayacağın deneyimler, sahip olacağın hikayeler. Hayır diyemezsin Jules. Diyemezsin. Bu bir suç olur."

Sözleri dışarıdaki ılık esinti gibi üzerime çöküyor, baştan çıkarıcı, çekici. Carolyn'in kartını cebimden tekrar çıkarıyorum — kalın ve krem rengi, numarası altın kabartmalı yazı ile kazınmış. "Bu onun numarası. kadar

yarın karar vereceğim." Sesim titriyor, içimde tereddüt kıvrılıyor, korkunun soğuk pençesi ile arzunun ateşli vaadi arasında şehvetli bir çekişme yaşanıyor. Ama Emma haklı; artıları gölgeleri ağır basıyor. İnternet bunu kelimenin tam anlamıyla bir öpücük gibi mühürledi. Karar kaçınılmaz, kaşıktan damlayan bal gibi, ya da gecenin derinleşmesi gibi.

"Tamam," diye fısıldıyorum, telefonumu alırken elim hafifçe titriyor. "Sanırım... Sanırım varım."

Emma şiddetle ve gururla başını sallar, uyluklarımız birbirine değene kadar yaklaşır, varlığı bir tanık, bir kalkan gibidir. "Ben buradayım," der yumuşak bir sesle. "Senin desteğinin. Bir sorun çıkarsa, birlikte hallederiz. Ve her şeyi kaydederiz."

"Tamam," diye cevap veriyorum.

Zamanı geldi. Carolyn'ın numarasını tuşluyorum, zil sesi gergin havada çınlıyor. Bir zil sesi. İki. Serbest elim kucağımda kıvrılıyor, tırnaklarım avucuma yarım ay şeklinde izler bırakıyor, nemli sıcaklık cildimi kayganlaştırıyor. Üç zil sesi ve sonra... klik.

"Carolyn Bessant." Sesi her zamanki gibi yumuşaktı, üst sınıf bir kibarlık kelimeleri kadife gibi sarıyordu.

"Bu... bu Juliet."

Bir an durup nefesimi tuttum, birdenbire fikrini değiştirmiş olabileceğinden korktum. Belki de başından beri hepsi sadece kötü bir şakaydı. Oda bu ana daraldı — vantilatörün uğultusu, Emma'nın sabit bakışları, uzaklardan gelen trenin gürültüsü, sanki kader yaklaşıyormuş gibi.

"Ben... Kahve dükkanında tanıştığımızda söylediğin şey hakkında arıyorum. Teklifin. Şey, ben... Kabul ediyorum."

Daha fazlasını okumak
ister misiniz? Lütfen
buradan ön sipariş verin:
[**THE IMPOSTOR AND I**](#)

About the Author

Bu kitap için yorum bırakmak isterseniz lütfen
buradan yapın:

[Amerikalı Milyarder](#)

Unutmayın

Okuyuculardan haber almayı **çok seviyorum**, bu yüzden lütfen buradan merhaba
deyin:

Also by Georgia Le Carre

42 Gün
Sahip
Oldum
Aşık
Oldum
Beni Baştan Çıkar
Aşkın Fedakarlığı
Maskeli Balo
Pretty Wicked (kısa roman)
Şekilsiz Aşk Hipnotize
Kristal Jake 1, 2 ve 3
Seksi Canavar Yaralı
Canavar Güzel
Canavar Kirli
Aristokrat
Bana Sahip Değilsin 1 & 2
Beni Tanımıyorsun Kör
Okuyucu Aranıyor
Kurtuluş
Canavarın Şantajına
Uğrayan Varis
Milyardere Boyun Eğmek Kötü
Çocuk Beni İstiyor Dadı ve
Canavar
Donmuş Kalbi
Aynadaki Adam
Çalınan Öpücük
Onu Bırakamam
En Yüksek Teklif
Veren Della Ray'i
Kurtarmak

Beyaz Düğün İçin Güzel Bir Gün Bu
Yüzükle
Bu Sırla
Aziz ve Günahkar
Koruma Canavarı
Güzel ve Çirkin
Gece Yarısının Öteki Yüzü
Rus Milyarder CEO'nun
İntikamı
Benim Olmak Anın
Sıcaklığı
Cehennemden Gelen
Patron Tatlı Zehir
Koruyucu Benimle
Dövüş, Küçük İnci
Takım Elbiseli Şeytan
Çarpık Aşk
Cehennemden Gelen
Komşu TABU

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM